

முக வெளியீடு: அகாஷ

சீறுவர்க்கான செந்தமிழ்

ஈ. அ. இராமசாமிப்புலவர்,
கருப்பக்கிளர். (அஞ்சல்)
கோட்டூர் வழி, தஞ்சை மாவட்டம்.

பல்லாவரம்
பொதுநிலைக்கழக ஆசிரியர்
மறைத்திரு. சுவாமி வேதாசலம்
என்னும்
மறைமலையடிகள்
இயற்றியது

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்
திருநெல்வேலி :: சென்னை-1.

First Edition: March., 1934.

Reprint : (Kazhagam) July. 1957.

CIRUVARKKANA CENTAMIZH

[All Rights Reserved]

Published by

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,
1/140, BROADWAY, MADRAS - I.

Head Office :

98, EAST CAR STREET, TIRUNELVELI.

பதிப்புரை

பள்ளியிற் பயிலுஞ் சிறுர் பிறமொழிச் சொற்களின் கலப்பு அதிகமுள்ள பாடநூல்களையே பயின்று வருகின்ற ராதலின் தனித் தமிழ் நடையைக் கற்கும் வாய்ப்பை இழந்து விடுகின்றனர். அறிவும் பயனும் அற்ற பாடங் களையும் கதைகளையும் படித்துவரும் பள்ளிச் சிறுர்க்கும் தமிழறிவு குறைந்த முதியோர்க்கும் இக்குறைகளை நீக்கும் பொருட்டு மறைமலையடிகளாரால் இந்நூல் தனித் தமிழில் எழுதப்பெற்றள்ளது.

தனித்தமிழில் உயரிய நடையில் எழுதும் அடிகளார் அறிவிலும் ஆண்டிலும் இளைய சிறுர் பயிலும் பொருட்டு எளிய நடையில் இந்நூலை எழுதியுள்ளார். பொது அறிவு எய்தும் பொருட்டுச் சில சிறந்த சீரிய கட்டுரைகளையும் பொழுதுபோக்கிற் குகந்த சிறு கதைகளையும் அடிகள் இந்நூலில் எழுதியுள்ளார். இந்நூலை இயற்றிய பின்னர் அடிகளார் இளைஞர்க்கு மேலும் தனித்தமிழ் அறிவை ஊட்டுதற்பொருட்டு “இளைஞர்க்கான இன்றமிழ்” என்ற நூலையும் இயற்றியுள்ளார். அதனையும் யாம் கழகவழி அண்மையில் வெளியிட்டுள்ளோம்.

அடிகளார் தாம் ககடு செப்டம்பர்த் திங்கள் கடு-ஆம் நாள் இறையடி சேர்வதற்குமுன் எழுதிய விருப்ப ஆவணத்திற் குறிப்பிட்டபடி அடிகளார் நூல்களை வாரமுறையில் எங்கள் கழகவழி அச்சிட்டு வெளியிடு கின்றோம். ‘சிறுவர்க்கான செந்தமிழ்’ என்னும் இந்நூல் இரண்டாம் பதிப்பாகக், கழகவழி வெளியாகின்றது.

இந்நூல் பள்ளிமாணவர்கட்கும் மற்றும் தமிழ்ப் பொதுமக்கட்கும் தனித் தமிழறிவை அளிக்குமாதலின் மாணவரும் பெரியோரும் வாங்கிக் கற்றுப் பயன் அடைவர் என எண்ணுகின்றோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

PREFACE

"Tamil can readily dispense with the greater part or whole of Sanscrit, and by dispensing with it rises to a purer and more refined style, whereas English cannot abandon its Latin without abandoning perspicuity." - Dr. Caldwell in his *"Comparative Grammar of the Dravidian Languages,"* 3rd edition, p. 47.

This great truth discriminatively perceived and impartially proclaimed by Dr. Caldwell the greatest Dravidian philologist, concerning the richness of the Tamil language and the poverty of the other, it is regrettable even Tamil scholars of the land have not sufficiently recognised. How rich, pure and elegant in words and phrases the ancient Tamil literature had been, how simple, yet how lovely, original, edifying and true to nature had the conceptions of its poets and prose-writers shone, but to what a poor, mixed, inelegant and low style has the language of its modern literature fallen, and to what an artificial, ugly, slavish, corrupted and false mode of strain the thoughts and ideas of its authors are fettered, a slight comparison of the two literatures will easily disclose. As has been truly observed by J. A. Symonds, "The genius of a language is the genius of the race which made it." This significant fact as applying to Tamil cannot be expressed so well as in the notable words of Dr. Gilbert Slater who writes thus: "The very character of the Tamil language, the perfection with which it has been developed into an organ for precise and subtle thought, combined with the fact that it represents a much earlier stage in the evolution of inflexional language than any Indo-Germanic tongue, suggests, though of course it does not prove, the priority of the Dravidians

in attaining settled order and regular government.”¹ Though Dr. Slater, in claiming “a greater antiquity for Dravidian than for Aryan civilisation,” only suggests, from a correct understanding of the perfect structure of Tamil, the fact that the Tamilians had attained to a settled order of society and government long before the Aryan people settled into order, yet an attentive study of the very ancient Tamil work the Tholkappiam and such old Tamil classics as the Pathuppattu, the Purananuru and others will afford proofs indisputable for substantiating what the learned doctor has hinted above.

As the primary function of language is to facilitate the communication of ideas among a people by means of sounds commonly recognised by them, as the growth of civilisation among them can increase only in proportion as they imbibe the thoughts and ideas of their own intelligent men and make them the guiding principle of life, and as this intermingling of thoughts and ideas cannot take place but through their own recognised, connected, significant sounds called their mother tongue, it had become absolutely necessary for them to preserve their language from constant change and decay and make its usage pure and stable. It is only in the midst of peoples who thus advance in civilisation that the necessity of keeping their tongue pure, undefiled and fixed is deeply felt. Others who take no effort at all to better their condition but are content with the mere satisfaction of their animal appetites, care so little to stamp the usage of their speech that in a round of ten or twenty years a new language comes to life among them and in another round it dies away. After quoting many instances to show how languages, like mushrooms, rise

¹ The Dravidian Element in Indian Culture, p. 73.

and perish rapidly among savages, the great and distinguished linguist Prof. Max Muller says: "We read of missionaries in Central America who attempted to write down the language of savage tribes, and who compiled with great care a dictionary of all the words they could lay hold of. Returning to the same tribe after the lapse of only ten years, they found that this dictionary had become antiquated and useless. Old words had sunk to the ground and new ones had arisen to the surface; and to all outward appearance the language was completely changed." ¹ It must be obvious then how important it is for a civilized people to keep their language intact and maintain its purity to an utmost extent. Still, however civilized a people may be, all the persons who compose it cannot exert themselves to keep their language pure and fixed, since laziness in an inborn principle in many which renders them indifferent to a correct pronunciation of words and sentences. And is close association with this principle of laziness which inwardly undermines the structure and stability of a language, another equally baneful, springing from the desire for imitation, comes rather outwardly from the contact of two peoples speaking or using two different languages, and induces them to import the words and phrases of the one into the other. Unless the mischief played by these two evil principles is checked strongly and in time, a language cannot live long but will quickly pass away and with it all scope for culture and civilisation will also pass away.

Now where can we look for a potent power to come from and check the operation of the two evils but from the small but active and intelligent section of a people

1. *The Science of Language*, 1899, Vol. I, p. 66.

which forms the centre radiating knowledge and civilisation all around. If a people could be so fortunate, like the Tamilians or the Egyptians, as to possess early among them an intelligent class who, by creating a literature and committing it to writing, made a persistent effort to check the decay of their language and the promiscuous mixture of foreign elements in it, their language, theirs alone, would acquire a vitality that would keep it permanently living. But for the creation and existence of a large and rich literature possessing a many-sided interest for its people, it would not have been possible to arrest the change and decay of a language. Prof. Sayce pertinently well observes: "Destroy literature and facility of intercommunication, and the languages of England and America would soon be as different as those of France and Italy." ¹

When one grasps the importance of this circumstance which controls the fate and destiny of a language, it would become clear to his or her mind why Tamil has lived so long and still continues to live in all its youthful vigour, even after such cultured languages of high antiquity as the Egyptian, the Accadian, the Assyrian, the Hebrew, the Aryan and so on have ceased to exist. So far as we can compute on historical grounds, it is for more than ten thousand years that the Tamil language is being spoken and written. And to invigorate its constitution in addition to its innate vitality it possesses a vast, varied, original, useful and highly interesting literature produced from 5000 B. C. up to the present times. The great and momentous fact must be borne in mind that, of the few cultivated languages of the ancient world, Tamil alone, as I just pointed out, is still living in all its

1. *The Science of Language*, 1900, Vol. I, p. 210.

richness and youthful vigour, all others of the modern world being only five or six hundred years old and even among these, except some European languages, few own original literatures as pure Tamil.

To many it might look a surprising circumstance that Tamil should outlive all other ancient languages, that it should still display so much virility as argues for its perennial existence. But the secret is not far to seek, although it has eluded the notice of even erudite scholars. The words, phrases and sentences of Tamil require but little effort on the part of the speaker to utter them properly. The sounds of each letter and word issue forth from the throat and mouth normally and naturally, giving no trouble whatever to the speaker. That all its twelve vowels and eighteen consonants constitute the only natural and normal sounds that could come out from the human voice with the least effort, can be shown clearly by inquiring into the phonetic and physiological laws that lie at their basis; but in a short preface like this it is not possible to enter into that profitable study. We have already shown that laziness in pronunciation forms one of the main factors that lead to the constant change, decay and death of languages. But in the case of Tamil, however lazy a man might be, he cannot pronounce its words so badly as to efface their identity altogether. On the other hand, the words themselves, without requiring much effort, flow out from him like the rhythm of a sweet tune issuing forth from the strings of a harp touched by summer breeze. For the Tamil language does not possess such hard consonants, hissing sounds and aspirates as are possessed by Sanscrit, Hebrew and other cognate languages. It is this distinct mellifluous character of its sounds that has preserved and

still preserves Tamil from any disastrous change and decay. To this day even the illiterate Tamil peasants understand the classical poetic language of the Thirukural that was composed at the beginning of the Christian era. When I had been at Jaffna during my lecturing tour, I was struck with wonder when I heard from the lips of its people many pure Tamil words used in ancient Tamil classics, but which have fallen into disuse in Madras and suburban cities. Even in big cities like Madras where all sorts of people speaking all sorts of languages mix and mingle together, all those who speak Tamil speak it purely whether they be the born Tamils or others who have adopted it merely for social intercourse or business purposes. In the colloquial Tamil scarcely one per cent of either Sanscrit or other foreign words mixes.

But the mischief that affects it badly comes mainly from the circle of English-knowing brahmin and non-brahmin officials, who speak neither pure Tamil nor pure English, but mix the two together so badly and ridiculously that neither a Tamilian nor an Englishman understands their language but turns aside with disgust. Besides introducing into their spoken and written Tamil many an English word and phrase, nay even whole sentences, the brahmins and their followers import into it Sanscrit and Hindustani terms also. This "constant degradation of language" in the words of Pater, "by those who use it carelessly," at present affects Tamil so wholly by the slipshod fashion in which it is handled by the so-called educated people. Whether you speak English, or whether you speak Tamil or any other language, you must learn to use it in such a way as to make your ideas quite intelligible to the people who are born and bred in that

language. The standard by which one ought to measure the nature and use of a language must be the extent of its usage among the largest portion of its people in the daily intercourse of their life. As the educated section forms a very small minority of almost all the people in the world, especially in this country not only is it an inconsiderable part, but it also concerns itself less about the welfare of the masses than its own, the present fashionable mode of their easy talk cannot, with any propriety, be taken as the standard for using a language like Tamil which has been cultivated for more than fifty centuries and is spoken still by more than twentyone millions in Southern India and Ceylon alone. As days advance with the spread of English education, the gulf between the educated and the uneducated Tamils also widens, their being little understanding between them and little sympathy with each other. The root-cause of this may, by all careful observers, be traced to the inadequate instruction imparted in Tamil to students reading from the High School to College classes.

The object of the following treatise therefore is to remedy this defect at first by feeding properly the acquisition of the knowledge of Tamil at its very root, and secondly by acquainting the young mind not only with a knowledge of actual facts but also with practical moral maxims clothed, of course, in the attractive allegorical form called the fable.

To attain my first object the whole work is written in pure but simple Tamil, only here and there so interspersed with the words and phrases taken from the classical Tamil literature, as to make their meaning easily understood by their context and help the students in this way early to store in their memory a considerable number

of fine and beautiful words and expressions they will frequently meet with in their later course of higher Tamil studies. Although I have in this prose work scrupulously avoided quoting any poetic, yet the synonyms given at the opening of each original essay and the classical terms and expression used here and there, will, I hope, greatly contribute to a sound knowledge of Tamil, of its structure and peculiarities, and aid the student to understand any poetical composition also to some extent. The manner of writing employed in this book, besides increasing the student's knowledge of Tamil, will also enrich his Tamil vocabulary and serve him in good stead to communicate easily to his countrymen the ideas he has imbibed from the various branches of English learning.

My second object is to strike out a new path in the treatment of subjects, keeping in view the wide and amazing extension of knowledge achieved by the European nation, while still clinging to some extent to the ancient mode of classifying subjects as laid down in the great Tamil grammar and rhetoric the *Tholkappiam*. Almost all the Tamil texts now in use never deviate from the beaten track of repeating the mythical stories of the *Ramayana* and the *Mahabharata*, as if the incidents related in them had been actual historical occurrences and of omitting for the most part real daring adventures and soul-inspiring deeds of the heroes who actually existed in countries other than India. By this blind belief and persistent treatment of worn-out myths, by this wanton neglect doggedly maintained towards the actual greatness of the heroes of other countries, these Tamil texts, at the very time of its genial growth, blunt the historic sense of the pupils and breed in its stead an undesirable credulity which never leaves them even after years of their

excellent culture in English. I have, therefore, completely left out all kinds of Indian myths in this book and brought in mainly actual historical incidents and a few supernatural events related in the reliable works in English.

In rooting up blind belief and credulity from the mind of the young pupils, it is not my desire that they should be taught to disbelieve completely all occurrences of a wonderful and supernatural character. On the other hand, it is my earnest wish that they should be instructed so as to acquaint themselves early not only with what occur ordinarily within nature and human nature but also with those that occur rarely at fitful intervals within, near and beyond them, provided they belong to the class of cases proved by careful, intelligent and disinterested witnesses. Here too the students must be on their guard, lest they should fall into the error of extending their belief from one proved supernatural and superhuman case to many an unproved one. This careful cultivation of mind, while it is plastic, will tend to make it susceptible of receiving into it only those ideas that are true, real and wholesome, and free from deceptions and will conduct it ultimately to a region where truth alone shines. For, greater than truth there is nothing to be attained by the human soul.

Finally, it is my sacred duty to emphasize the importance of diligently cultivating a pure Tamil style both in speaking and writing, for that alone could urge the student to stretch his vision over the vast domain of the very valuable old Tamil literature in search of new words and expressions which lie abundantly there and which will readily serve him to express his precious new ideas in Tamil without seeking the aid of any foreign tongue. The more one exercises his mind in expressing himself clearly

in his own mother tongue, the more will his powers of concentration and expression increase, and the better can he serve his country, language and religion. Further, that each and every word of pure Tamil bears on its face the mark of elegant use to which it was put for more than six thousand years by the very intelligent and highly civilized forefathers of the Tamil people, that these words, instead of becoming worn out and unfit for further use like the words of the dead languages, have, on the contrary, gained immense vitality and fresh life as times went on, every patriotic son of Tamil must impress on his mind indelibly. No filial son of Tamil can discard this priceless heritage of his own and go seeking after the aid of others that belong to those who bear no good will towards him, without degrading himself into beggary and bringing contempt on his great forefathers and on the great language they used and cherished with so much love. Dear sons of Tamil, awake from this negligent torpor, serve your mother with filial piety and sincere heart, and reinstate her in her once pure and undimmed glory!

Pallavaram, }
25th March, 1934 }

Vedachalam.

உள்ளுறை

ஆங்கில முன்னுரை

க.	பகல்வன் வணக்கம்	க
உ.	மலை	சு
ங.	சிறுவர்க்குரிய நாட்கடன்கள்	கக
ச.	சிறுவர்க்கான கதைகள்—I	
	1. ஆலமரமும் நாணலும்	உக
	2. ஒரு நாயின் அரியசெயல்	உஉ
	3. ஒரு தாயின் நல்லெண்ணம்	உச
	4. ஒரு கௌதாரியுங் குறவனும்	உடு
	5. ஒரு பெண்பிள்ளையும் பெட்டைக் கோழியும்	„
	6. சுருக்கமான நல்லறிவு	உசு
	7. நரியுஞ் சேவலும்	„
ரு.	கடல்	உஎ
சு.	கல்வியும் ஓய்வும்	ஙசு
எ.	ஒரு கிண்ணந் தண்ணீர்	ஙக
அ.	ஒரு போன்மீன்	ஙக
க.	காடு	சுசு
க௦.	சிறுவர்க்கான கதைகள்—II	
	1. நீண்டகாலக் கடன்	டு௦
	2. ஞாயிறுந் திங்களும்	„
	3. உதவிச் சம்பளங் கேட்டல்	டுக
	4. ஒரு மீகாமனது கனவு	„
	5. ஒரு கடல் மனிதன்	டுஉ
கக.	உற்றுநோக்கியாராய்தல்	டுசு
கஉ.	வினாநிலம்	சுசு

கந. சிறுவர்க்கான கதைகள்—III

1. ஓநாயும் கொக்கும்	௬௮
2. ஒரு பருந்துஞ் சில புறக்களும்	௬௯
3. இரண்டு பண்டப்பைகள்	௭0
4. குடியானவனும் பாம்பும்	”
5. உறைநீர்க்கட்டிமேல் உடல்பருத்த மாது	௭௧
6. பன்றி எண்ணிக்கை	௭௨
7. திறமையுள்ள நாய்	”
8. பழக்கத்தின் வலிவு	௭௩
9. அருளுடை யூழியம்	௭௪
10. கோட்டையைக் காத்த கோதை	௭௫
11. மறைபொருட் காட்சி	௭௬

பாலுவேளி ௮௧

கரு. மதிப்பரிய மணிக்கலன்	௮௮
கசு. ஓர் அரசியற்றலைவரின் அரிய இயற்கை	௮௯
க௭. உழைப்ப உயர்ந்த ஒரு கதை ஞாலாசிரியர்	௯0
க௮. ஒரு வணிகனுங் குறளியும்	௯௩
க௯. இம்மாநில இயக்கம்	௯௪

உ௦. சிறுவர்க்கான கதைகள்—IV

1. ஓர் அரசிளஞ் செல்வியின் வைரமணிகள்	௯௦௮
2. ஏழைக் குழுகளும் அரசனும்	”
3. சேவலுங் கழுகும்	௯௧0
4. நாட்டு எலியும் நகரத்து எலியும்	”

உ௧. கவித்தலை மலைக்கோட்டை ௯௧௩

- உ௨. ஆயிரத்துத்தொளாயிர ஆண்டுகளுக்குமுன்
திருவள்ளுவர் காலத்திருந்த மேல்நாட்
டாசிரியர் சேனீகரின் அறிவு மொழிகள் ௯௧௬

சிறுவர்க்கான செந்தமிழ்

க. பகலவன் வணக்கம்

பகலவன் என்னுந் தமிழ்ச் சொல் சூரியனைக் குறிப்பதாகும். 'சூரியன்' என்னுஞ் சொல் வடநாட்டில் இருந்த ஆரியர் வழங்கிய வடசொல் ஆகும். இத் தென்னாட்டில் உள்ள தமிழர்கள் பழையகாலத்திலிருந்து பகலவனை 'ஞாயிறு', 'கதிரவன்', 'சுடரவன்', 'பரிதி', 'என்றாழ்', 'கனலி', 'எல்லோன்', 'வெயிலோன்', 'வெய்யோன்' முதலான பல செந்தமிழ்ப் பெயர்களால் வழங்கி வந்திருக்கின்றனர்.

பாக்காலத்தில் தூக்கத்தில் இருந்த நாம், பகலவன் கிழக்கே தோன்றும் விடிபற்காலையிற் கண்விழித்து எழுந்து, அவனைப் பார்க்கும்போது எவ்வளவு மகிழ்ச்சி அடைந்தவர்களாய் நிற்கின்றோம். கிழக்கே கடல்மட்டத்திற்கு மேல் ஞாயிறு வட்டமாய்ப் பளபள வென்று வருகையில் அஃது ஒருபொன் உருண்டையைப்போல் தோன்றுகின்ற தன்றோ? அப்போது அதனைச்சூழ அதிலிருந்து பாயும் ஒளி பல்லாயிரக் கணக்கான பொற்கம்பிகள் போல் நீண்டு செல்லுதலைப் பாருங்கள்! இராப்பொழுதில் எங்கும் பரவி யிருந்த இருளைத் தூரத்தில்கொண்டு கதிரவன் வானத்தின்மேல் எழும்பும் இந்தக் காட்சியை நாம் காண்கையில், அது சிவந்த

திருமேனியுடையனாகிய முருகப்பிரான், கறுத்த உருவத் திணையுடைய அரக்கர் கூட்டத்தின்மேற் பல்லாயிரக்கணக் கான தன் அம்புகளை ஏவி அவர்களைத் துரத்திக் கொண்டு வருவதுபோல் தோன்றுகின்ற தன்றோ? மிகுந்த ஒளி யுடன் விளங்கும் அச் சுடரவனுக்குக் கீழே பச்சென்ற நிறத்துடன் காணப்படுங் கடலானது அம் முருகப்பிரான் ஏறியிருக்கும் பச்சைமயில் போலவும், அக் கடலில் எழுந்து எழுந்து கீழே விழுந்து உலாவும் அலைகளானவை அந்த மயில் தன் இறக்கைகளை விரித்து அடித்துப் பறந்து வருவது போலவுந் தோன்றுதலை நோக்குங்கள் !

இங்ஙனமாக, அப் பரிதிவானவனது தோற்றம், ஒளி வடிவான கடவுளின் தோற்றத்தையே ஒச்சிருக்கின்றது. அது வல்லாமலும், அக் கடவுள் எல்லா உயிர்களையும் அறி யாமையென்னும் இருளினின்றும் விடுவித்து, அவற்றின் அறிவை விளங்கச் செய்தல் போல, இவ்வுள்ளுமூலம் உறக்கத் திலிருந்த எல்லா உயிர்களின் அறிவையும் எழுப்பி, அவை களைப் பலவகை முயற்சிகளில் ஏவுகின்றது பாருங்கள் ! கனலி தோன்றுகிற விடியற்காலத்திற் கோழி கூவு கின்றது, காக்கை கரைகின்றது, மாந்தோப்புகளின் உச்சி யிலே குயிலின் இனிய குரல்ஒலி கேட்கின்றது, இன்னும் எத்தனையோ பறவைக்கூட்டங்களின் எத்தனையோ வகை யான ஓசைகளுந் தோன்றுகின்றன. இரவெல்லாங் கொட்டி டிலிற் கிடந்த ஆக்கள் (பசுக்கள்) தொகுதி தொகுதியாக வெவ்விடங்களிற் புல்மேயப் போகின்றன. உழவர்கள் எருதுகளை ஏறிப்பூட்டி வயல்களை உழத் துவங்குகின்றனர். இரவுமுழுதுந் தூக்கமயக்கத்துடன் சரக்குவண்டிகள் ஓட்டி வந்த வண்டிக்காரர்கள் அச் சரக்குப்பொதிகளைப் பண்ட சாலை முற்றங்களில் இறக்குகின்றனர். பல்வகைப் பொருள் களை விற்கும் கடைக்காரர்கள் எல்லாந் தத்தங் கடைகளை

வரிசை வரிசையாகத் திறந்துவைத்து, அவைகளை வாங்க வருவார்க்கு விற்பனை செய்கின்றனர். பல்வகைக் கைத் தொழிலாளர்களுந் தத்தந் தொழிற்சாலைகட்குச் சென்று தாந்தாந் செய்யுந் தொழில்களைச் செய்யத் துவங்குகின்றனர். அரசியற்றொழில் பார்ப்பவர் தத்தம் அரசியல்நிலையங்களுக்குச் செல்லுதலையும், பள்ளிக் கூடங்களிற் கல்வி பயிலுஞ் சிறுவர்களுந் கல்லூரிகளிற் பல்கலை பயிலும் இளைஞர்களுந் தத்தந் கழகங்களுக்கு ஏகுதலையும் பாருங்கள் ! கடவுள் எழுந்தருளியிருக்குந் திருக்கோயில்களில் எல்லாந் கதவுதிறந்து குருக்கள்மார் காலையழிபாடு செய்வது எவ்வளவு சிறந்த மகிழ்ச்சியினைத் தருகின்றது ! இங்ஙனமெல்லாம் நடைபெறும் உயிர்களின் இத்தனை முயற்சிகளுக்குந் காரணமாவது எல்லோனது தோற்றமேயென்பது நன்றாய் விளங்குகின்ற தன்றோ ?

இதுமட்டுமோ ! நமது உயிர்வாழ்க்கைக்குக் கட்டாயமாக வேண்டப்படும் நெல், கோதுமை, பயறு, பச்சைக்காய்கறி முதலியவைகளை நாம் விளைத்துக் கொள்ளுதற்கும் வெயிலோனது வெயிலொளியே காரணமாயிருக்கின்றது. வெயில் வெளிச்சம் படாவிட்டால் எந்தப் புற்பூண்டும் எந்த மரஞ் செடி கொடியுஞ் செவ்வையாக வளர்ந்து பயன்தரமாட்டா. இன்னும், மழைகால பனிக்காலங்களில் நமது உடம்பு குளிரால் விறைத்துப் போகாமலும், நாம் புழங்குந்தண்ணீர் பனிக்கட்டியாக இறுகிப் போகாமலும் இருப்பதற்கும் வெய்யோனது வெப்பம் முதன்மையாக வேண்டியிருக்கின்றதன்றோ ? நாம் இருக்கும் இடங்களெல்லாம் பனிமூடிப் போகுமானால், நாம் எந்தப் பண்டத்தையாவது பயன்படுத்திக் கொள்ள முடியுமா ? நமதுடம்பு விறைத்துப் போகுமானால் நாம் உயிரோடிருத்தல் இயலுமா ? இயலாதே ! ஆதலால், நாம் நமது உயிர்வாழ்க்கையைச் செவ்வனே

நடை பெறுவித்தற்கும், நமது வாழ்க்கைக்குக் கட்டாயமாக வேண்டப்படும் எல்லாப் பண்டங்களும் நமக்குப் பயன்படும் நிலையிலிருந்து உதவுதற்கும் வெய்யோனுடைய ஒளியும் வெப்பமும் முதன்மையாக இருத்தலை நாம் கருத்திற் பதித்துக் கொள்வாமாக !

இவ்வாறு, எல்லா உயிர்களுக்கும் அறிவையும் முயற்சியையும் எழுப்புதலிலும், அவ் வுயிர்களை உடம்புகளில் தோன்றச் செய்து அவற்றைப் பாதுகாத்தலிலும், அவ்வுயிர்களின் நுகர்ச்சிக்கு வேண்டிய எல்லா உணவுப் பொருள்களையும் விளைத்துத் தருதலிலும் பகலவனுடைய தன்மையுஞ் செயலுங் கடவுளின் தன்மையையும் அருட்செயலையும் ஒத்திருத்தலால், அப் பகலவனையே கடவுளாக அல்லது கடவுளின் ஒளிவடிவாகக் கருதிக், காலையில் அவன் கிழக்கில் எழும்போதும், மாலையில் அவன் மேற்கில் மறையும் போதும் அவனை உள்ளம் உருகிக் கைகூப்பித் தொழுவாமாக !

உ. மலை

நாம் உயிர்வாழும் இந்த நில உலகமானது, மலையுங் கடலுங் காடும் நாடும் என நான்கு பகுதிகளாக நம்முடைய பழந்தமிழ் நூல்களிற் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்நான்கும் அல்லாத வெறு மணல்வெளியும் உண்டு. மலையும் மலைசார்ந்த இடமுங் குறிஞ்சியென்று சொல்லப்படும்.

மலை என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் வலிமையினை புடையது. மல் என்றால் வலிமை. மலைகளெல்லாம் பெரும்பாலும் வலிவான கருங்கல்லால் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மிகவும் உயரமாக இருக்கும். மலையை 'ஓங்கல்,' 'மிறங்கல்,'

‘பொருப்பு,’ ‘வெற்பு’ என்றும்; ஒரிடத்திற் குறுக்கே வளர்ந்து நீண்டு கிடக்கும் மலையை ‘விலங்கல்’ என்றும்; ஒன்றன்மே லொன்று அடுக்கு அடுக்காய் வளர்ந்திருக்கும் மலையை ‘அடுக்கல்’ என்றும்; எதிரொலி செய்யும் மலையைச் ‘சிலம்பு’ என்றும்; மூங்கிற்காடுகள் உள்ள மலையை ‘வரை’ என்றும்; காடுகள் அடர்ந்த மலையை ‘இறும்பு’ என்றும்; சிறியமலையைக் ‘குன்று,’ ‘குவடு,’ ‘குறும்பொறை’ என்றும்; மண்மிசுந்த மலையைப் ‘பொற்றை,’ ‘பொச்சை,’ என்றும், மலைப்பக்கத்தைச் ‘சாரல்’ என்றும் பழைய தமிழ் நூல்கள் கூறுவதற்கும்.

மலைகளின் இயற்கை அழகைக் காணவேண்டுமானால் தெற்கே திருக்குற்றாலம், பாவநாசம் முதலிய இடங்களிலுள்ள மலைகளையுங், கிழக்கே கீழ்க்கணவாய் மலைத்தொடரில் உள்ள சேர்வராயன் மலையையும், நடுவே நீலகிரி மலையையும், மேற்கே புனலூர்ப் பக்கமாய் உள்ள மலையாளத்தையும், வடக்கே இமயமலையையும் பேராய் பார்த்தல் வேண்டும்.

தெற்கேயுள்ள பாவநாச மலையடிவாரத்தில் தனி நிற்குஞ் சிவபிரான் திருக்கோயிலும், அதன்வலப்புறத்தும் எதிரிலும் ஓடிவரும் பொருநரையாறும் (தாமிரபருணி) அவ் வாற்றங்கரையில் வான் அளாவி நிற்கும் மாங்களும், அவ் வாற்றங்கரையின் அப் பக்கத்தே நெடுகத்தோன்றும் மலைத்தொடரின் ஒரிடத்தில் முகடு சிவந்த ஓடுகள் வேய்ந்து உடம்பெல்லாம் வெண்மையாக அமைக்கப்பட்டுத் தோன்றும் பஞ்சாலைக் கட்டிடங்களுங், கோயிலின் பின்புறத்தே அவ் யாற்றின்கட் காணப்படும் மண்டபங்களும், அம் மலைத் தொடர் எங்கும் உள்ள அடர்ந்த காடுகளும் புதிதுசென்று பார்ப்பவர்களுக்கு அவர் முன்னறியாத ஓர் இன்பவுணர்

வினை ஊட்டி அவருள்ளத்தைக் கிளரச் செய்கின்றன. வைகாசித் திங்கள் முடிவில் அங்கே சென்று, அத் திருக் கோயிலிலிருந்து ஒரு நாழிகைவழி நடந்து சென்றால், அகத்தியர் கோயிலொன்று சிறியதாயிருக்கும். அக் கோயிலுக்குச் சிறிது எதிரே காணப்படும் மலைப்பக்கத்திலிருந்து விரித்த வெள்ளாடை தொங்கவிட்டாற் போலக் குழுகுமு வென்ற ஓசையுடன் கீழ்விழும் அருவியின் காட்சி எத்தகையவர் உள்ளத்தையுங் கவருந் தன்மையதாய் விளங்குகின்றது. அவ்வருவிநீர் கீழ்விழும் இடத்தில் மிகஆழ்ந்த தொரு மடு அமைந்துளது. அம் மடுவுக்குச் செல்லும் ஓர் ஒற்றடிப்பாதை செங்குத்தான மலைச்சுவரை அடுத்துப் போகின்றது. அப் பாதையிற் செல்லுங்காற், கீழ்இறங்கும் அருவிநீர்த் திவலையுஞ் சாரற்காற்றுஞ் செல்வோரின் முகத்திலும் உடம்பிலும் எதிர்ந்து அறைவதுபோற் படும்; அப்போது கண்விழித்துப் பார்த்தலும் வருத்தமாயிருக்கும். என்றாலும், அதற்கு அஞ்சாது எதிரேறிச் சென்று, அம் மடுவில் மிகவும் விழிப்பாய் இறங்கி முழுகினால், மிகக் குளிர்ந்த அந்த நீரின் முழுக்கு மிக்கதொரு மனக்களிப்பினையும் ஆறுதலையுந் தரும்; உடம்பின் நலத்திற்கும் மிக ஏற்றது.

அவ்வளவு நடந்துசென்று அம் மடுவில்முழுக இயலாதவர்கள், அம் மடுவில் நிறைந்து வழிந்து, மேற்சொன்ன அகத்தியர் கோயிற்பக்கமாய் விரைந்து ஓடிவரும் பொருளை யாற்றிலேயே நீராடலாம். ஆனால், அவ்விடத்தில் அவ்வாறு ஆழம் இன்றி இடுப்பளவிற்குங் குறைந்தநீர் உடையதாய் ஏகுதலால், அதிற் படுத்தபடியாயிருந்து முழுகுதலே கூடும். அங்ஙனம் முழுகுங்கால் விழிப்பாயிருத்தல் வேண்டும். ஏனெனில், அவ்வாற்றின்நீர் மலைமேலிருந்து கீழ்விழுந்து மிகுவிவைவாய்ச் செல்வதனால், ஆனை நிலைக்க

விடாமற் புரட்டித் தள்ளிக்கொண்டு போய்விடும். மேலும், அவ் யாற்றின் அடிப்படையெங்கும் ஒருபெரும் பூசனிக் காய்ப்பருமன் உள்ள உருண்டைக் கற்கள் நிறைந் திருக்கின்றன! அதனால், அதன் அடியிற் காலேப் பதிய வைத்து நின்றலும் முடியாது; சிறிது பிசகி விழுந்தாலும் புரண்டாலும் மண்டை அடிபடும்; உடம்புங் கால்கைகளும் அவற்றில் உரைசிக் காயப்படும். ஆனாலும், விழிப்பாயிருந்து நீராடு வார்க்குப் பளிங்குபோல் தெளிந்து ஓடும் அதன்நீர் மேனி மேற் குளுகுளுவென்று பட்டுப் பேரினிமையினைத் தரும்.

நீராடியபின் அவ் யாற்றங் கரையினிடத்தே யிருக்கும் அகத்தியர் கோயிலிற்சென்று இறைவனை வணங்குவது உள்ளத்தைப் பேர்அருள் இன்பத்தில் அமிழ்த்தும். சுற்றி வாளைங்கிய மலைகளுங் காடுகளும் அடர்ந்திருக்க, எதிரே யுள்ளதொரு மலை முகட்டிலிருந்து பால் ஒழுகுவதுபோல் ஒவென்ற இரைச்சலுடன் அருவிநீர்விழ, விழுந்த அந்நீர் திரண்ட கற்களின்மேல் விரைந்தோடிச் செல்ல, அங்ஙனம் அந்நீர் செல்லும் பொருளை ஆற்றங்கரைமேல் அவ் அகத்தியர்கோயில் தனிமையில்நிற்க, அதனுள் ஒரு குருக்கள் வழி பாடு செய்யும்போது, அங்கே வணங்கச் செல்வோர் மனமானது, உலகநினைவுகளை விட்டு, அங்குள்ள இயற்கைக் காட்சிகளின் அழகால் மேல் உந்தப்பட்டு, உயிர்களின் தனித்த துணையற்ற நிலைமையினையும், அந் நிலைமையில் இறைவன் ஒருவனே அவ்வுயிர்கட்கு ஒப்பற்ற துணைவனாய் வாய்த்துள்ள அருமையினையும் நினைந்துநினைந்து நெக்கு விட்டு உருகுகின்றது.

இப் பாவநாசக் காட்சியினை ஒப்பவே, திருக்குற்றால் மலையடிவாரத்திலும் பெரியதொரு பழைய சிவபிரான் திருக் கோயில் அமைந்துள்ளது. அதன் அருகேயும், மலைமேலிருந்து

சிறுவர்க்கான செந்தமிழ்

விழும் பெரியதோர் அருவியீழ்ச்சி காண்டற்கு மிக இனிய தோர் அழகிணையுடைத்தாய்த் திகழ்கின்றது. வேனிற்கால நடுவில் இவ்வருவியில் தலைமுழுக்குதற் பொருட்டுப் பல்லா யிரக் கணக்கினரான மக்கள் இத் தென்னாடு எங்கணு யிருந்து வந்து திரள்கின்றனர்.

இத் திருக்குற்றால மலையின் அடிவாரத்திலிருந்து மேலே செல்லுதற்குத் திருத்தமான அகன்றதொரு பாதை அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இது வளைந்து வளைந்து மேலே ‘சண்பகாடவி’ வரையிற் செல்கின்றது. இதனாடு செல்கையி ல் இதன் இருபுறத்தும் ஒங்கி வளர்ந்திருக்கும் அடர்ந்த மரக்காடுகளின் காட்சி மனத்திற்கு அச்சத்தொடு கலந்த ஒரு மகிழ்ச்சியினைத் தோற்றுவிக்கும். சண்பகாடவியின் அருகே அழகியதொரு மண்டபம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது; அங்கே அருவி விழும் இடத்தின் பக்கத்தே ஒரு குகையும் உளது; இருபது ஆண்டுகளுக்குமுன் யாம் அங்கே சென்ற போது இளம்பருவத்தினரான ஒரு துறவி அக் குகையில் தங்கியிருந்தனர். எம்மைக் கண்டதும் முகம் மலர்ந்து வரவேற்றுத், தாம் இருக்கும் அக் குகையின் உள்ளே எம்மை அழைத்து, அதன் உள் அமைப்பை எமக்குக் காட்டினர். இருபெருங் கற்பாறைகள் ஒன்றையொன்று தொடுதலால் அஃது ஒருசிறிய அறைபோல் இயற்கையமைப்பு வாய்ந்திருந்தது. அதனுள் நீளமான ஒருவர் நேராகநிற்கல் இயலாது. குனிந்தபடியாகச் சென்றுதான் இருக்கவேண்டும். நான்குபேர் இருக்கவும், இருவர் படுக்க வும் போதுமான இடந்தான் உளது. அத் துறவி அக் குகைவாயிலிற் சிறு செங்கற் சுவர் எழுப்பி, அதில் ஒரு சிறு கதவு பொருத்தி யிருந்தார். வெளிக்காற்று உள்ளே நுழைவதற்காக அக் கதவின் மேற்பகுதியிற் சிறுசிறு துளைகள் உண்டு. இராக்காலத்தில் அருவிநீர் குடிக்கவரும்

யானை, புலி, சிறுத்தை, காட்டுப்பன்றி முதலான விலங்குகள் உருமும் ஓசையும் அவை ஒன்றையொன்று சினந்து தாக்கிச் செய்யும் இரைச்சலும் பெருந் திகிலை விளைக்குமென்றும், நிலாக்காலத்தில் அக்கதவின் துளைவழியே தாம் அவ் விலங்குகளின் வடிவத்தைப் பார்ப்பது உண்டென்றும் அவர் எமக்குக் கூறினர் கீழே மலையடிவாரத்தில் விழும் அருவியைப் பார்க்கிலும் மேலே சண்பகாடவியில் விழும் அருவிநீர் குளிர்த்ததாய் இருக்கின்றது; தண்ணீரின் அளவுஞ் சிறிது குறைந்ததாக இருத்தலால் தலைமேலும் உடம்பின்மேலும் அதனைத் தாங்கி முழுகுவது இங்கே எளிதாயும் மிக இனிதாயும் இருக்கும்.

இனிச், சண்பகாடவியைத் தாண்டி, இன்னும் மேலேறி உயரத்திலுள்ள தேனருவிக்குச் செல்லத் திருத்தமான அகன்ற பாதை இல்லை. இண்டு இடுக்குத் தெரியாமல் அடர்ந்திருக்கும் பெருங்காடுகளின் ஊடே ஓர் ஒற்றடிப்பாதைதான் செல்கின்றது. அப் பாதைநெடுக உதிர்ந்த இலைச் செத்தைகளும், வேர்களுங், கொடிகளும் நிரம்பியிருத்தலால் அவற்றின்மேல் நடப்பது அச்சந்தரும்; இடையிடையே சிறுசிறு மலைப்பிளவுகளும் உண்டு; ஆனாலும், அவைகளை எளிதில் தாண்டிச் செல்லலாம். திடீரென்று யானை, வேங்கைப்புலி, முள்ளம்பன்றி முதலான மறவிலங்குகள் வந்து குறுக்கிடுதல் உண்டாகையால், மேலே தேனருவிக்குச் செல்வோர் ஒருவர் இருவராய்ப் போதல் கூடாது. ஐந்தாறு பேர்க்குக் குறையாமற் கையில் தடிக்கம்பு தாங்கி இரைச்சல் இட்டுக்கொண்டே பகல் வேளையிற் செல்லல் வேண்டும். இங்ஙனஞ் சென்றால் தேனருவியைப் போய் அடையலாம். அடைந்ததும் அங்குள்ள காட்சி கண்ணும் மனமுங் கவர்ந்து மேல் ஓங்கி விளங்குதல் அறியப்படும். அங்கே விழந் தேனருவியானது மிகவுஞ் செங்குத்தான

ஒரு மலைச் சுவரின்மேலிருந்து வழிகின்றது. அவ்வருவிச் சுவருடன் வலப்புறத்தில் இணைந்திருக்கும் கற்பாறை மேலே குடைகவித்தாற்போல் அமைந்துள்ளது; மேலிருந்து தேனருவி வழியும் மூலையில் நாலேந்து தென்னமர உயரத்தில் வட்டமான ஒரு பெருந் தேனடை இருந்தது. அவ்வளவு பெரிய தேன் அடையை யாம் வேறு எங்குமே கண்டதில்லை. அதன் குறுக்களவு சிறிது ஏறக்குறையப் பத்து அடி இருக்கும். அதன் நிறஞ் சிறு சிவப்பாய் இருந்தமையால், அது, காலையில் எழும் பகலவன் வடிவை ஒத்திருந்தது. அத் தேனடையின் பக்கத்துள்ள மூலைமேலிருந்து அருவிநீர் வீழ்தல்பற்றியே அதனைத் தேனருவியென வழங்குகின்றனர் என்றும், எக்காலத்துமே அத் தேனடை அங்கு இருக்கும் என்றும் எம்முடன் வந்தார் சொல்லக்கேட்டேம்.

ழம் இடம் ஆழ்ந்த ஒரு சிறு குட்டமாயருக்கின்றது. மேலிருந்து விழும் நீரின் கடுமையால் அக் குட்டம் துரையுங்குமிழியும் உடையதாய் ஓயாது நிறைந்து தன்னிலிருந்து மற்றொரு சிற்றருவியினை உண்டாக்க, அச் சிற்றருவியே வரவரப் பெரிதாகிக், கீழே சண்பகாடவியிலும் அதற்குங் கீழே திருக்குற்றாலப் பெருமான் கோயிலின் பக்கத்தும் போய் வீழ்கின்றது. தேனருவியின் கீழ் உள்ள குட்டம் ஒரு கற்பாறையின் குடைவில் அமைந்திருந்தலால், அதன்கண் நிரம்பும் நீர் மிக்க தெளிவுடையதாய்த் தூய்தாய் மிகக் குளிர்ந்திருக்கின்றது.

௩. சிறுவர்க்குரிய நாட்கடன்கள்

சிறுவர்கள் எல்லாருங், காலையிற் கிழக்கே வெயில் வெளிச்சந் தோன்றும்போது உறக்கம் நீங்கி எழுதல் வேண்டும். தூக்கம் என்னும் இருளில் அறிவு இழந்து புதைந்துகிடந்த உயிர்களெல்லாம் அவ் விருளிநின்றும் மீண்டெழுந்து அறிவு வெளிச்சம் பெறுதற்கு, அப்போது வெளியே தோன்றும் வெயில் வெளிச்சமே உதவியும் அடையாளமுமாய் இருக்கின்றது. ஆதலாற், காலைப் பொழுதில் ஒரு ரொடியும் வீண்போகாமல் அந்நேரத்திற் படுக்கையைவிட்டு எழுந்திருக்கும் பழக்கத்தைச் சிறு பருவத்திலேயே பழகிக்கொள்ளுதல் முதன்மையானது.

பள்ளிக்கூடத்திற் பயிலுஞ் சிறுவர் சிலர் இரவின் பிற்பகுதியில் நான்கு மணிக்கெல்லாந் துயில் நீங்கி யெழுந்து தம்முடைய பாடங்களை விடியும்மட்டும் ஒதி, அதன்பிற்கதிரவன் தோன்றும் விடியற்காலையில் மறுபடியும் உறங்குகின்றனர். மற்றுஞ் சிலர், அங்ஙனம் உறங்காமல் தமக்குரிய முயற்சிகளைச் செய்யப் புகுகின்றனர். இவ்வாறு செய்வது பிசகு. கதிரவன் மேல்பால் மறைந்த மாலைக் காலத்தில்மட்டும் ஒன்பது மணி வரையில் இளஞ்சிறார்கள் தம்முடைய பாடங்களை விளக்கு வெளிச்சத்தில் ஒதலாமே யன்றி, இராக்காலத்தின் பிற்பகுதியில் உறக்கம் நீங்கி அங்ஙனம் ஒதுவது ஆகாது. ஏனென்றால், நூல் ஒதும் மாணுக்கர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் இரவின் பிற்பகுதியிலேதான் அயர்ந்த தூக்கம் நிகழ்கின்றது; அப்போது தான் அவர்களுடைய மூளையானது இனிதாக ஆறுதலுற்றிருக்கின்றது. மக்கள் மட்டுமேயன்றி எல்லாச் சிற்றுவயிர்களும் அந்நேரத்தில் இனிய துயிலில் அமர்ந்திருக்கின்றன. கதிரவன் எழுதற்கு முற்பட்டதாகிய அவ் வைகறைப்

பொழுதில் வீசங் குளிர்ந்த மெல்லிய காற்றானது, அத் துயிலுக்கு இனியதாய், எல்லா உயிர்கட்கும் பெரியதோர் ஆறுதலைத் தருகின்றது. அவ்வளவு அமைதிக்கு ஏற்ற அந்நேரத்திற் கண்விழித்திருந்து நூல் ஒதுவதும் வேறு முயற்சிகளைச் செய்வதும் மூளையின் வலிவைக் குறைத்து உடம்பின் நலத்தையுஞ் சிதைக்கும். விடியும்முன் விழித் திருந்து நூல் ஒதிய மாணுக்கர்க்குத் தலைவலியும் மயக்கமுந் காப்பச்சலும் வயிற்றுளைச்சலும் அடுத்தடுத்து வருதலை யாம் பலகாற் கண்டிருக்கின்றோம். அதுவேயுமன்றிப், பாரிசுமா நகரத்திலுள்ள ஆசிரியர்கள், தம் மாணுக்கர்களை விடிய இரண்டொரு மணிநேரத்திற்கு முன்னமே படுக்கையி னின்று எழச்செய்து நூல் ஒதப் புரிந்துவந்த காலங்களி லெல்லாம், அவர்கள் பகற்பொழுது முழுதும் தூக்கமயக்கம் உடையராயுஞ் சுருசுருப்பு இல்லாதவராயும் இருந்தன ரென்றும், அங்ஙனஞ்செய்யாது விடியும் வரையில் அவர்கள் அயர்ந்து தூங்குமாறுவிடுத்து, விடிந்தபின் அவர்கள் தாமாகவே யெழுந்து தத்தங் கடமைகளைச் செய்யுமாறு ஒழுங்கு செய்தபிறகே அவர்கள் தெளிந்த அறிவுஞ் சுருசுருப்புமுடையராய் ஒழுகினரென்றுந் தெரிவித்திருக் கின்றனர். ஆகவே, பகலவன் கிழக்கே தோன்றுங்காலை ஆறுமணிக்கெல்லாஞ் சிறுவர்கள் தாமாகவே உறக்கம் நீங்கி யெழுதலே நன்றென்று உணர்ந்துகொள்க.

அங்ஙனந் துயில்நீங்கி எழும்போதே ஒளிவடிவான கடவுளை நினைந்து வணங்குக. கடவுளை நினைந்து உருகிய பெரியோர்கள் அக் கடவுள்மேற் பாடிய இரண்டொரு பாடல்களை மெல்லிய ரிய குரலிற் பாடி அவரை வணங்கு தல் மிக நன்று. னுஞ் சிறந்த, தன்னைப் படைத்த ஆண்டவனது அருளொளியை இவ்வாறு காலையில் தன் அறிவு மலருங்காலத்திலேயே நன்றியுடன் நினைந்து

குழையும் நெஞ்சுடைய ஒருவனுக்கு அந்நாள் முழுதும் அவன் அகத்தும் புறத்தும் அருள் மணங் கமழ்ந்துகொண்டிருக்கும். அவனது அறிவு துலக்கமாய் இருக்கும். அவன் எந்த நன்முயற்சியிற் புருந்தாலும் அது செவ்வனே நிறைவேறும். அவனைக் காண்பவர்கள் எல்லாரும் அவன்மீது அன்புடையராவர்.

இவ்வாறு கடவுளைத் தொழுதபின் குளிர்ந்த நீர் கொண்டு கண்களைக் கழுவித் துடைத்துவிட்டுக் கண்ணாடியில் தன் முகத்தையும், அதன்பின் இரவிவன்மரை யொத்த சிறந்த ஓவிய ஆசிரியர் வரைந்த அழகிய ஓவிய உருவங்களையும் உற்று நோக்கி மகிழ்க. உள்ளமானது வேறு நினைவுகளாற் கலக்குறாது தெளிவாயிருக்கும் விடியற்காலை யிலே இங்ஙனம் அழகிய உருவங்களைப் பார்த்தாவருஞ் சிறார் நாளேற நாளேற அழகிய உருவும் விழுமிய அறிவுஞ் செழுமிய செயலும் உடையராகுவர்.

அதன்பிற் கட்டாயமாகச் செய்தற்குரியது வயிற்றிலுள்ள மலச்சக்கையை வெளிப்படுத்துவதேயாகும். சிறுவர் சிலர் பலர் காலையில் இதனைச் செய்யாமல் ஒதுதல் எழுதுதல் முதலான முயற்சிகளைச் செய்துவிட்டு, அதன்பின் மலங்கழிக்கச் செல்கின்றனர். விடியற்காலையிலேயே வெளிப்படவேண்டிய சக்கை வெளிப்படாமற் குடருக்குள் இருக்குமாயின், அது கருகிக் குடரைப் புண்படுத்துவதுடன், இரத்தத்தையும் நஞ்சாக்கும். அதனால் மூலச் சூடுங் கண்ணொரீவும் மேனியெங்குஞ் சொறி சிரங்கும் ஒவ்வொருகால் வயிற்றுளேவும் உண்டாகும். ஆதலாற், காலையிற் செய்யவேண்டிய முதன் முயற்சி மலநீர் கழித்தலேயாம்.

நகரங்களில் உள்ள மாணாக்கர்கள் தம் வீட்டுக்குப் புறம்பே சென்று குடரைத் துப்புரவுசெய்தல் இயலாது.

ஆனால், நகர்ப்புறங்களிலும் நாடுகளிலும் இருப்பவர்க்கோ அவ் வசதியுண்டு. ஆகையால், அத்தகையவர்கள் காலையில் ஒருகல் தொலைவுக்குக் குறையாமல் நடந்துசென்று, ஒதுக்கிடங்களிற் குடரைத் துப்புரவுசெய்து திரும்புக. இல்லங்களிற் கட்டுப்பட்டு நிற்கும் நச்சுக்காற்றையே எந்நேரமும் உள்ளிழுக்குஞ் சிறுவர்க்கு, இங்ஙனம் வெளியே செல்வதால் தூய காற்றை உட்கொள்ளுஞ் சிறந்த நன்மை உண்டாகின்றது. அதனோடு, கை கால் முதலிய உறுப்புகள் நன்கு அசைந்து உடம்புக்கும் வலிவையும் நலத்தையுந் தருகின்றன. நகரங்களில் உறையுஞ் சிறுரும் இயன்றமட்டுங் காலையிலே வேளைகளில் உலாவுதல் நடத்தல் ஓடல் குதித்தல் பந்தாடல் முதலிய உடற் பயிற்சிகளில், தமதுதல்கலத்திற்கும் ஒழிவு நேரத்திற்கும் வேண்டுமளவு கட்டாயம் பழகிவரல் வேண்டும்.

குடரைத் துப்புரவு செய்தபின், ஆலங்குச்சி வேலங்குச்சி நுணு இலை முதலியனகொண்டு பற்களை நன்றாகத் தூய்மை செய்க. இவை அகப்படாக்கால், வெள்ளிய பட்டுப்போன்ற தூயசாம்பலை வடிக்கட்டி வைத்துக் கொண்டு, அத் தூளையிட்டுப் பல் துலக்கலாம். அல்லது உப்பும் அடுப்புக்கரியுஞ் சேர்த்து அரைத்த பொடி கொண்டும் பல் தேய்க்கலாம். இவைகளைத் தவிரப், பலரார் செய்து விற்கப்படும் பற்பொடிகளைப் பயன் படுத்துதல் நன்றன்று.

அதற்குமேல், வெந்நீரிலாயினுந் தண்ணீரிலாயினுந் நீராடுக. சீயக்காய்ப் பொடி கொண்டாவது, வெள்ளை ரோசாச் சவர்க்காரங்கொண்டாவது எண்ணெய்க் கசண்டையும் அழுக்கையுந் கழுவிவிடுக. தலைக்கு நெய்ப்பானது ஏதும் தேய்த்து முழுகல்வேண்டினால், எள்ளெய் தேங்காய்

நெய் வாதுமைநெய் ஆவிநெய் முதலியவற்றுள் எது நலந்தருவதாகக் காணப்படுகின்றதோ அதனைப் பயன்படுத்திக்கொள்க. நெய்முழுக்குச் செய்யும்போது வெந்நீரில் முழுகுதலே மிகச் சிறந்தது. நெய்முழுக்கு ஆடிய நாட்களில் நீர்க் கோவையினை விளைக்குங் குளிரந்த உணவுப் பண்டங்களை விலக்கிவிடுக ; அங்ஙனமே அந் நாட்களில் மூளைக்கும் உடம்புக்கும் மிகுந்த உழைப்பினைத் தருதலும் நூல் ஓதும் மாணக்கர்க்கு ஆகாது.

நீராடியபின் தோய்த்துலர்ந்த தூய ஆடைகளையே உடுத்திக். முன்நாட் கட்டியிருந்த ஆடையைப் பின்நாளில் உடுத்தல் சிறிதும் ஆகாது. உடம்பிலிருந்து வெளிப்படும் பல்லாயிரக்கணக்கான நச்சுப் பூச்சிகளும், ஊரிலுள்ளார் உடம்புகளிலிருந்துத் தெருப் புழுதி சாக்கடைக் குப்பைகளிலிருந்தும் வெளிப்படும் பல கோடிக்கணக்கான நச்சுப்புழுக்களும் முன்நாள் உடுத்த உடைகளில் ஒட்டியிருக்குமாதலால், அவைகளை அறவே விலக்கித் தூயவைகளையே உடுத்திக்.

இவ்வாறு நீராடி வந்தபின்பு இறைவனைத் தொழுது, காலவேளையில் எளிதாகச் செரிக்கத்தக்க நொய்ய உணவு எஃது இசைந்ததோ அதனை உட்கொள்க. ஆனாலும், காப்பி தேயிலை கோக்கோ முதலிய பருகுநீரில் நோய்க்கு வித்தான புளிப்பு நஞ்சு உளது என்று அறிவிற்சிறந்தோர் ஆராய்ந்து உரைத்தலால், அவைகளை முற்றுமே விலக்கிவிடுதல் வேண்டும். அவற்றிற்கு மாறாகக், கொத்துமல்லி நன்னூரி வேர் ஏலக்காய் என்னும் மூன்றுங் கலந்து இடித்த தூளை நீரிலிட்டுக் காய்ச்சிக், காய்ச்சிய நீரை வடிக்கட்டி ஆவின் பாலும் பனங்கருப்பட்டியுஞ் சேர்த்துப் பருகுக. இது மிகவுங் குளிர்ச்சிசெய்வதாகக் காணப்பட்டாற், சுக்குத்

தூளும் அவற்றோடு கலந்துகொள்ளலாம். இங்ஙனஞ் செய்துகொள்ள இயலாதவர்கள் ஆவின்பால் சேர்த்த பச்சரிசிக்கஞ்சி குடிப்பது நன்று. அதுவுஞ்செய்ய இயலாதவர்கள் பழையசோறு சிறிது உட்கொள்ளுதல் நன்று.

இவ்வளவும் ஒன்று அல்லது ஒன்றரைமணி நேரத்திற் குட் செய்து முடித்துக் கொள்ளலாம். காலைபில் ஆறு மணிக்குத் துயில் நீங்கி யெழுந்த ஒரு சிறுவன் ஏழு அல்லது ஏழரை மணிக்கு மேற்கூறிய காலேக்கடன்களை ஒழுங்காகச் செய்து முடித்துக்கொண்டு, அதன்பிறகு தன் பாடங்களை ஓதத் துவங்கல்வேண்டும். பாடம் ஒதும்போது தன் கருத்தை வேறொன்றிலுஞ் செல்லவிடாமல், எந்தப் பாடத்தில் எந்தப்பொருள் சொல்லப்படுகின்றதோ அதில் தன் நினைவைப் பதித்தல்வேண்டும். நினைவைப் பலவிடங்களிற் சிதறவிட்டுக்கொண்டு, தவளைபோல் எவ்வளவு கூவிப் பயின்றாலும், பாடப்பொருள் மனத்திற் பதியமாட்டா. உரத்துக்கவாமல் மெல்லிய குரலிலாவது, அன்றி வாய் திறவாமல் அமைதியாயிருந்தாவது பாடப்பொருளையுஞ் சொல்லையும் நினைவில் ஏற்றுதல்வேண்டும். அதனோடு ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் பொருள் செவ்வையாகத் தெரிந்து கொண்டு பயிலுதல் முதன்மையானது. இதற்கு அகராதி யைப் பக்கத்திலேயே வைத்துக்கொண்டு, சிறிதுஞ் சோம்பாது, தெரியாத சொற்பொருள்களை அதன்கட் பார்த்துப் பார்த்துத் தெரிந்துகொள்க. அன்றாடம் பாடத்தில் வரும் அருஞ்சொற் பொருள்களையும், முதன்மையாக நினைவில் வைக்கவேண்டிய பகுதிகளையும், பாடச் சுருக்கங்களையும் ஒரு குறிப்பேட்டில் அவ்வப்போது குறித்து வைத்துக் கொண்டு, அவைகளைப் பின்நாட்களில் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்து நினைவுக்குக் கொண்டுவருக.

கணக்குப்போடுதல், தேசப்படம் வரைதல், ஒவியம் எழுதல் முதலான பயிற்சிகளைச் செய்தற்கு நேரம் மிகுதியாய் வேண்டுமாதலால், முதலிலேயே இவைகளைத் துவங்கி விடாமல், விரைந்து படிக்கக்கூடிய பாடங்களை முதலில் எடுத்துப் பயின்று, அதன்பின் இவைகளைச் செய்து பழகுக. அவ்வாறின்றி, முதலிற் கணக்குப்போடுதல் முதலான பயிற்சிகளைச் செய்து நேரத்தைக் கழித்துவிடும் மாணுக்கர்கள் பின்னர் ஒதவேண்டிய பாடங்களுக்கு நேரம் இல்லாமையால் அவற்றைப் பயிலாமலே பள்ளிக்கூடஞ் சென்று ஆசிரியரால் ஒறுக்கப்படுதலுடன், ஆராய்ச்சியிலுந் தவறிவிடுகின்றனர். ஆதலால், முதலில் எளிதாகப் பயின்று கொள்ளத் தக்கவைகளையே தெரிந்து பயிலுதல் வேண்டும்.

இவ்வாறு ஒன்பது அல்லது ஒன்பதரை மணிவரையில் அன்றாடப் பாடங்களையும் பழம் பாடங்களையும் பயின்ற பின், நேரந்தவறாமற் பத்துமணிக்கெல்லாம் பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடங்களுக்குப் போய்த், தத்தம் வகுப்புகளில் தத்தம் ஆசிரியரை அன்புடன் வணங்கி அமைதியாயிருந்து, அவர் கற்பிப்பவைகளை அவாவுடன் கேட்டு உள்ளத்தில் நன்குபதித்தும், அவர் கேட்கும் வினாக்கட்குப் பொருத்தமான விடைகள் மொழிந்துந், தம்மோடு உடன்பயிலும் மாணுக்கருடன் அன்புடன் கேண்மைகொண்டும் ஒழுகுதல் வேண்டும்.

இக்காலத்திற் பெரும்பாலும் எல்லாப் பள்ளிக்கூடங்களுங் காலை ஒன்பதரை அல்லது பத்துமணிக்குத் துவங்குவதால், அவைகளிற் பயிலும் மாணுக்கர்களுக்கும், அம் மாணுக்கர்களைப் பயிற்றும் ஆசிரியர்களுக்கும் காலைக்கடன் களை முடித்து அன்றாடப் பாடங்களைப்பார்த்து உள்ளத்தில் அமைத்துக்கொண்டு வருதற்கு நேரமும் வசதியும் இருக்

கின்றன. ஆனால், சில பல திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்கள் மட்டுங் காலை எட்டு மணிக்கெல்லார் துவங்குகின்றன. அப் பள்ளிக்கூடங்கட்குச் செல்லும் பிள்ளைகள் மிகச்சிறிய பருவத்தினராய் இருத்தலால், அவர்கள் மேற்கூறிய காலைக் கடன்களை யெல்லார் தெரிந்து செய்யக்கூடியவர் அல்லர். என்றாலும், அவர்தம் பெற்றோர்கள் அவர் செய்யக்கூடியவைகளை ஒழுங்காகச் செய்து பள்ளிக்கூடஞ் செல்லும்படி பழக்கிவருதல் முதன்மையானது.

இனிப், பகல் உணவு எடுப்பதற்கென்று கொடுக்கப் படும் ஒருமணி நேர ஒழிவுநேரத்திற், சிறுவர்கள் உணவு கொண்டபின், தம் தோழர்களுடன் இனிதாக விளையாடல் வேண்டும். ஒருவரை யொருவர் பகைத்தலுந் திட்டுதலும் அடித்தலுங் கூடா. கெட்ட நடவடிக்கையுள்ள பிள்ளைகளுடன் நேசங்கொள்ளுதலும் ஆகாது, பகைத்தலும் ஆகாது. அவர்களுடன் நேசங்கொண்டால் அவர்களுடைய தீய இயற்கை உமக்கும் படிந்துவிடும்; அவர்களுக்கு வருந் துன்பம் உம்மையுஞ் சாரும். அவர்களைப் பகைத்தாலோ, அவர்கள் உம்மைப் பழிப்பர், ஏசுவர், அடிப்பர், பிறரை ஏவியும் உமக்குத் தீங்குசெய்வர். ஆதலால், அவ்விருவகையிலும் அவர்களுடன் தொடர்பு கொள்ளாமல், அவரைக் காணநேரும்போதெல்லாம் இனிமையாகச் சில சொற்களைப் பேசிவிட்டுப் போய்விடுக.

இனிப், பிற்பகல்முடிவிற்பள்ளிக்கூடம் விட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பும்போதுந் தம் தோழர்களுடன் அமைதியாய்த் திரும்பல் வேண்டும். வீட்டுக்கு உடனே திரும்பாமல் மைதானங்களில் விளையாடுதற்கேனுங், கடற் கரைகளில் உலவுதற்கேனுங், கடைத்தெருவுகளிற் பண்டங்கள் வாங்கு தற்கேனும், ஏரி குளம் கூவல் கால்வாய் ஆறுகளில் நீராடு

தற்கேனுஞ், செல்ல வேண்டியிருந்தால், அங்ஙனம் செல்வதைக் காலையிலேயே நாம் பெற்றோர்களுக்குத் தெரிவித்து, அவர்கள் நம்மைத் தேடி யலைந்து துன்புறமற் செய்தல் வேண்டும். மேற் குறிப்பிட்ட இடங்களில் விளையாடுவதாயிருந்தாலும், மனமகிழ்வாய்ப் பொழுது போக்குவதாயிருந்தாலும், அல்லது நமக்கு வேண்டுவவைகளை வாங்கிப் போவதாயிருந்தாலும், நமதுடம்பைப் பழுதபடுத்திக் கொள்ளாமல், நோயை வருவித்துக் கொள்ளாமல், வண்டி குதிரை மாடு முதலியவற்றிற்கு இடையே செல்லாமல், கடைகளிற் பண்டங்களைக் களவு செய்யாமற், பொய் பேசாமல், நமக்கும் நாம் பெற்றோர்க்குந் தீங்குந் துன்பமும் உண்டாகாமல் அறிவாய் நேர்மையாய் நடந்துகொள்க. மாலையில் இருண்டுபோனபின் வெளியிடங்களிற் செல்வதும் இருப்பதும் மாணக்கர்களுக்குச் சிறிதும் ஆகா. சிலகால் இருளிற் போகநேர்ந்தாற் கையில் விளக்கில்லாமற் போகலாகாது. இன்னநேரத்தில் வீட்டுக்குத் திரும்புவோம் என்று பெற்றோர்களிடஞ் சொல்லிவந்தபடி, தவறாமல் அந்நேரத்தில் வீட்டிற்குத் திரும்பிவிடுதல் இளைஞர்க்குப் பெருங் கடமையாகும்.

இங்ஙனம் மாலையில் வீட்டிற்கு வந்தபின்னாவது அன்றி வருதற்கு முன்னாவது வயிற்றிலுள்ள மலச்சக்கையைக் கழித்துவிடுதல் வேண்டும். பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகள் காலை மாலை இருபொழுதுந் தவறாமல் மலச்சக்கை கழிக்கும் பழக்கத்தை உண்டாக்கிக் கொள்வார்களானால், அவர்கட்கு எத்தகைய நோயும் வராது. இக் காலத்து இளைஞர்கள் ஆண்டு முதிராமுன்னரே மூக்குக்கண்ணாடி இடுவது, மலச்சக்கை நீக்கி உடம்பைத் துப்புரவாக வைத்துக் கொள்ளாமையினாலேதான். மலக்குடலில் அழுக்குச் சேரச்சேரக் கண்ணொளி மழுங்கும்; மூளை தெளிவாய் இராது. ஆதலால்,

மாணக்கர் அனைவருந் தமது மலக்குடரை இரண்டுவேளை யுந் துப்புரவு செய்வதிற் கருத்தாயிருக்கவேண்டும். அதிற் கருத்தில்லாத பிள்ளைகளை அவர்தம் பெற்றோர்கள் கருதிப் பார்த்தல் கட்டாயமானது.

மாலையில் இல்லத் திரும்பியபின் கட்டியிருந்த ஆடை களைக் களைந்துவிட்டுத் தூயன உடுத்து, இறைவனை வணங்கி நல்ல சிற்றுண்டி சிறிது அருந்தி, இளைப்பாறி, ஒளி மிகு தியுமுள்ளதொரு விளக்கு வெளிச்சத்தில், அதனொளி நேரே கண்ணுட்படாமல் ஒரு பச்சைக் காகிதத்தாற் சிறிது அதனை மறைத்து வைத்துக்கொண்டு, பாடங்களை ஒதுதல் வேண்டும். சாய்ந்து கொண்டும், படுத்துக்கொண்டும், குனிந்துகொண்டும் ஒதாமல் நேரிருந்து ஒதுக. ஒரேயிருப் பாயிருந்து ஒதாமல் முக்கால் மணிநேரத்திற்கு ஒருகாற் பாடத்தை விட்டெழுந்து, கண்களைக் குளிரந்த நீராற் கழுவி, ஐந்துநிமிடம் உலவி, அதன்பின் ஒதுக. இவ்வாறு மாலையில் ஒன்பது அல்லது ஒன்பதரை மணிவரையிற் பாடங்களைச் செவ்வையாகப் பயின்று, அதன்பின் உணவு கொண்டு உலவி உறங்குக.

இங்ஙனமாகப் பகற் பொழுதையும் இரவின் முற் பொழுதையும் ஒழுங்காகப் பயன்படுத்த வேண்டியிருக்கச், சிறுவர்களிற் பெரும்பாலார் முறைதவறி அப் பொழுதுகளை வீணே கழித்துவிட்டு, இரவில் வயிறுநிறைய உணவு கொண்டபிற் கண்விழித்திருந்து பன்னிரண்டு ஒரு மணி வரையிலும், அல்லது விடியும் முன் நான்குமணியி லிருந்து காலை ஏழுமணி வரையிலும் நூல் ஒதுகின்றார்கள். இப்படிச் செய்பவர்கள் எல்லாருங் கண்ணோய் வயிற்றுநோய் மண் டைக் கிறுகிறுப்பு காய்ச்சல் இரும்பு முதலிய நோய்களால் அடுத்தடுத்துத் துன்புறுத்தப்பட்டுக் கல்வியில் தேர்ச்சி

பெறாது ஒழிதலுடன், மெலிந்து நரைத்துப் பழுத்து ஆண்டு முதிரா முன்னரேயும் மாண்டு போகின்றார்கள். ஆதலால், இரவில் வயிறுநிறைய உண்டபின் ஒதுதலும் ஆகாது. ஒன்பதரை மணிக்குமேல் விழித்திருந்து பயிலுதலும் ஆகா தென்று கடைப்பிடிக்க.

சு. சிறுவர்க்கான கதைகள்

1. ஆலமரமும் நாணலும்

ஓர் ஆற்றங்கரையில் ஒங்கி வளர்ந்து அடிபெருத்த ஓர் ஆலமரம் இருந்தது; அதன் அருகே சில நாணற்புற்களும் வளர்ந்திருந்தன. அவ்வாற்றில் வெள்ளம் பெருகியோடும் போது, அந் நீரோட்டத்தின் வழியே அந்நாணற் புற்களும் வளைந்து கொடுத்து, வெள்ளங் குறைந்தபின் முன்போல் நிமிர்ந்து நிற்கும். அங்ஙனமே பெருங் காற்று வீசும்போதும் அது வீசும் முகமாகவே அப் புற்கள் தலைவளைந்து கொடுத்துக் காற்றுத் தணிந்தபின் முன்போலவே தலை நிமிர்ந்து நிற்கும். இதனை அருகிருந்து கண்ட ஓர் ஆலமரமானது அந்நாணற் புல்லை நோக்கி ஏளனஞ்செய்து, “நீங்கள் ஏன் என்னைப்போல் தலைநிமிர்ந்து நில்லாமல் நீருக்குங் காற்றுக்குந் தலைவளைந்து கொடுக்கின்றீர்கள்?” என்று வினவியது. “ஐயா, உங்களைப்போல் எங்களுக்கு உடம்பில் வலிவில்லை; ஆகையால், தலைவளைந்து கொடுப்பதன்றி வேறு என்செய்ய வல்லோம்?” என்றன நாணற்புற்கள். அச் சொற்கேட்டு அவ்வாலமரம் தன்வலிமையை வியந்து இறுமாந்து நின்றது. பின்னர்ச் சிலநாளில் ஒருபெரும் புயற் காற்று வீச, அவ்வாற்றில் வெள்ளமும் பெருகிவந்தது. அப்போது அவ்வாலமரம் வெள்ளத்தால் வேர்கள் மேலே கிளப்

சிறுவர்க்கான செந்தமிழ்

பப்பட்டுங், கிளைகள் காற்றால் அலைக்கப்பட்டுங் கீழே சாய்ந்து விழுந்தது. நாணற் புற்களோ அவையிரண்டுக்குந் தலைவளைந்துகொடுத்து, அவை ஓய்ந்தபின் என்றும்போல் தலைநிமிர்ந்து நின்றன.

ஆகவே, இறுமாப்புடையவர்கள் தமக்கு மேற்பட்ட வலிமையுடையவர்களால் தலைதாழ்த்தப் படுவார்கள் என்பதும், பணிவாய் நடப்பவர்கள் எல்லாராலும் பாராட்டப் பட்டு என்றுஞ் சிறந்த நிலையிலிருப்பார்கள் என்பதும் இது கொண்டு அறிந்துகொள்க.

2. ஒரு நாயின அரியசெயல்

இவ்விந்திய நாட்டின்கண் உள்ள இரெயிப்பூருக்குப் பதினொருகல் தொலைவிலே ஒரு நாயினுக்கு எடுக்கப்பட்ட ஒரு சிறு கோயில் உண்டு. அதனுள்ளே ஒரு நாயின் சிறு வடிவம் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதனை அங்குள்ள அவ்வூரவர்கள் போற்றி வருகின்றனர். அக் கோயில் அமைக்கப்பட்ட வரலாறு இது: கூவிவிற்கும் வணிகன் ஒருவன் தனக்குக் கடன் கொடுத்த ஒருவனாற் கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்கும்படி ஒரு நாள் நெருக்கப்பட்டான். வணிகன் அப்போது தன் கையிற் பொருள் இல்லாமையால் தன்னுடைய நாயையும் ஒரு பொன் கழுத்துப்பட்டிகையை யும் அக் கடனுக்கு ஈடாக வைத்துவிட்டுப், பணங் கொண்டு வருவதற்காகத் தன் ஊருக்குப் போனான்.

பிறகு சிலநாட் சென்றன. ஒருநாள் இரவில் திருடர்கள் கடன் கொடுக்கும் அச்செட்டியாரது இல்லத்தினுள்ளே றுழைய, அதுகண்ட நாய் அத்திருடர்களை நோக்கிக் குலைத்தது. திருடர்கள் அந்நாய்க்குவேண்டிய இறைச்சியுணவினை அதன் முன்னே எறிந்தும், அஃது அவ் வுணவினை ஒரு

பொருட்படுத்தாது மீண்டும் மீண்டும் குலைக்கலாயிற்று. இதற்குள் அத் திருடரிற் சிலர் அச் செட்டியாரது பணப் பெட்டியைத் திறந்து, அப் பொற்கழுத்துப் பட்டிகையை யும் பிற நகைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு ஓடமுயன்றனர். ஆனால், அந் நாயோ அவர்களை ஓடவிடாமல் மறித்துக் குலைத்துப் பேரிரைச்சல் இட்டமையால், அவ் வீட்டவர் களும் அண்டை அயலாரும் விழித்து ஓடி வந்து அத் திருடர்களைப் பிடித்துக்கொண்டனர். அச் செட்டியாருந் தம்முடைய நகைகளை மீண்டும் பெற்றனர். இதனால் மிகவுங் களிப்படைந்த அச் செட்டியார் அந் நாய் செய்த உதவியைப் பெரிதும் வியந்து, அந் நாயின் தலைவன் பட்ட கடனை விடுவித்து, அங்ஙனம் தாம் விடுவித்ததனை ஒரு துண்டுக் கடிதத்தில் வரைந்து, பின்னர் அக் கடிதத்தினை ஒரு சுருளாக்கி அதன் கழுத்திற்கட்டி, அந் நாயினையும் விடுதலை செய்தனர்.

விடுபட்ட நாய் இரவெல்லாம் மகிழ்ந்தோடிவந்து விடியற்காலையில் தன் தலைவன் இருக்கும் இடத்தண்டை அடைந்தது. அதனைக் கண்ட அதன்றலைவன் “கடை கெட்டநாயே! நான் கொடுக்கவேண்டிய கடனை வந்து தீர்க்கும்முன் நீ ஏன் இங்கு ஓடிவந்தாய்?” எனச் சினந்து ஒரு தேங்காய்ப்பருமன் உள்ள ஒரு கருங்கற் மூண்டை யெடுத்து அதன்மேல் உரமாய் வீசினான். அக்கல் லெறி பட்டதும் அந் நாய் சுருண்டு வீழ்ந்து அலறி இறந்தது.

அதன்பின் அத் தலைவன் அந் நாயின் கழுத்தில் ஒரு கடிதச் சுருள் கட்டியிருக்கக் கண்டு, அதனைப் பதைபதைப் புடன் அவிழ்த்துப் பார்க்க, அது தமக்குச்செய்த பேருதவி யையும், அதனால் கடனைவிடுவித்து அந் நாயையும் விடுதலை செய்வித்த தமது மகிழ்ச்சியையும் அச் செட்டியார் எழுதி

யிருத்தல் நோக்கி, அவன் தன் நன்றியறிவுமிக்க நாயை ஆராயாமல் விரைந்து கொன்ற பிழையை நினைந்துநினைந்து ஆற்றாது நெஞ்சம் நெக்குருக லானான். பின்னர் அதன் நன்றியை நினைவுகூர்தற்கு அறிஞறிப்பாகவே அதற்கொரு சிறு கோயிலுங் கட்டிவைத்தான்.

3. ஒரு தாயின் நல்லெண்ணம்

ஊமையுஞ் செவிடுமாயுள்ள ஒரு பெண்மகள் ஒரு வனுக்கு மணஞ்செய்விக்கப்பட்டுச் சில்லாண்டுகளில் ஒரு பெண்மகவினை ஈன்றாள். தான் பிறர் பேசுவதைச் செவியின்ற கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளாதல் கூடாவிட்டாலும், பிறர் தம் வாயின் இதழ்களை அசைத்துப் பேசுவதுபோல் தான் பேசுதல் இயலாவிட்டாலும், காதினாற் கேட்பதும் வாயினாற் பேசுவதும் நலஞ் சிறந்தனவாக இருக்கவேண்டுமென்றுந், தனக்கு அவ் விரண்டும் இல்லாதது ஒரு பெருங்குறைபாடே யென்றுந் தனக்குள் எண்ணிவந்தாள். ஒரு நாள் அவள் தான் ஈன்ற மகவினைத் தொட்டிலிற் கிடத்தி அதன் பக்கத்தே அமர்ந்திருக்கையில், தன்னைப்போலவே தன் பிள்ளையும் ஊமையுஞ் செவிடுமாயிருக்குமோ, அல்லது மற்றவர்களைப்போற் பேசவுங் கேட்கவும் வல்லதாயிருக்குமோ என்று ஐயுறவுகொண்டு கவலைப்படுவாளானாள். தன் மகவு வளர்ந்து நடமாடும்போதன்றோ அது பேசவுங் கேட்கவும் வல்லதென்பதை அவள் குறிப்பாக அறியக் கூடும். ஆனால், அதுவரையில் தன் மகவின் நிலையை அறியாமலிருத்தல் அவளால் இயலுமோ! மனந்துடிக்கின்றது! என் செய்வாள்! பாவம்! முடிவாக அவள் உள்ளத்தில் ஒன்று தென்பட்டது. உடனே தன் அருகாமையிற் கிடந்த ஒரு குழவிக்கல்லை பெடுத்துக் கொணர்ந்து, தன் மகவு உறங்குந் தொட்டிலின் பக்கத்தே நிலத்தின்கண்,

திடுமென எறிந்தாள். எறிந்த அக் குழவிக்கல் நிலத்திற் றுக்கி யெழுப்பிய பேரோசைகேட்டு உறங்கியமகவு திடுக் கிட்டு விழித்து வாய்திறந்து அழுதது. அக் குறிப்பினைக் கண்ட அத் தாய் தான் ஈன்ற மகவுக்கு ஓசையைக் கேட்குஞ் செவியுணர்வுங், கேட்டு வாய்திறந்து அழுதமையால் வாயாற் பேசுந்தன்மையும் உண்டென்பதறிந்து மகிழ்ச்சி யாற் கண்ணீர் சிந்தினாள்.

4. ஒரு கௌதாரியுங் குறவனும்

ஒருகால் ஒரு குறவன் ஒரு சிறு காட்டின்கண் வைத்த கண்ணியில் ஒரு கௌதாரிப் பறவை அகப்பட்டுக் கொண்டது. அதனை அவன் அந்தக் கண்ணியினின்றும் எடுத்துத் தன் உணவுக்காகக் கொல்லப்போகையில், அஃது அவனை நோக்கி, “ஐய! என்னைக்கொல்லாமல் விட்டுவிடு! யான் உனக்கு வேலைக்காரனாயிருந்து மற்றைக் கௌதாரிப் பறவைகள் கூட்டங்கூட்டமாய் வந்து உனது வலையில் அகப்பட்டுக் கொள்ளும்படி செய்வேன்,” என்றது. அது கேட்ட அக் குறவன், “நின் நண்பர்களை எல்லாங் கொன்று, நீ மட்டும் உயிரோடிருக்க எண்ணுகின்றாய்; ஆதலால், நீ விரைந்தொழியக் கடவாய்,” என்று விடை பகர்ந்தான்.

5. ஒரு பெண்பிள்ளையும் பெட்டைக்கோழியும்

நாட்டுப்புறம் ஒன்றில் ஒரு மாதா பெட்டைக்கோழி யொன்றை வளர்த்துவந்தாள். அக் கோழி நாடோறும் ஒரு முட்டையிட்டு வந்தது. இதுகண்ட அப்பெண்மகள், “எனது கோழி நாடோறும் ஒரு முட்டைதான் இடு கின்றது; இனி அது நாள் ஒன்றுக்கு இரண்டு முட்டை யிடும்படி செய்வேன்” என்று தனக்குட் சொல்லிக்கொண்டு

பிறகு ஒவ்வொருநாளும் முன் கொடுத்ததற்குமேல் இரண்டத்தனை மடங்கு வாற் கோதுமை அதற்கு இரையாகக் கொடுக்கத் தலைப்பட்டாள். இங்ஙனம் அவள் மிகக் கொழுமையான தீனி கொடுத்துவரவே, அப் பெட்டைக் கோழி தன் உடம்பினுள்ளே கொழுப்பு மிகுதியாக வளரப் பெற்று, ஒரு முட்டைதானும் ஈனாமல் மலடாய்ப்போயிற்று.

6. சுருக்கமான நல்லறிவு

விலையுயர்ந்த கொழுமையான உணவுகளையே மிகுதியாய்த் தின்றுவந்தமையாற், கை காற் பிடிப்புநோய் கொண்டு வருந்திவந்த ஒருவர் தமது நோய்க்கு மருந்து கேட்கும் பொருட்டுப், புகழ்பெற்ற மருத்துவர் ஒருவர்பாற் சென்றார். சென்று அவர்க்குத் தமது நோயின் தன்மையை எடுத்துரைக்க, அதுகேட்ட அம் மருத்துவர், “நீர் நாடோறும் ஆறு அணுவுக்கு மேற்படாத உணவு கொண்டால் அந் நோய் தீரும்,” என்று மொழிந்தார்.

7. நரியுஞ் சேவலும்

ஒருகால் ஒரு நரி சேவல் ஒன்றிருக்கும் இடத்தண்டை வந்து, அதனைப் பிடித்துக்கொண்டு போவதற்குச் சூழ்ச்சி செய்தது. உடனே தன் அறிவிப்பட்டபடி அது சேவலை நோக்கி, “உன் தந்தை பாட்டுப் பாடத் தெரிந்ததுபோல, உனக்குப் பாடத்தெரியுமா வென்று அறிய விரும்புகின்றேன்,” என்றது. அவ்வாறு அது சொல்லியதைக் கேட்ட சேவல் உடனே தன் கண்களை மூடிக்கொண்டு கூவிப்பாடத் தொடங்கிற்று. அது கண்மூடிய நேரத்தில் நரி அதன்மேற் பாய்ந்து அதனைக் கௌவி எடுத்துக் கொண்டு ஓடலாயிற்று. அவ்வூரில் உள்ளவர்கள் அதனைக் கண்டு, “ஐயோ! நரி சேவலைத் தூக்கிப் போகின்றதே!”

எனக் கூவினர். அப்போது சேவல் நரியை விளித்து, “ஐய ! ஊரார் சொல்வதை நீங்கள் அறியவில்லையா ? தமக்கு உரிய சேவலை நீங்கள் எடுத்துச் செல்கின்றீர்கள் என்கின்றார்களே. யான் உங்களுக்கு உரியேனன்றி அவர்களுக்கு உரியேன் அல்லன் என்பதை அவர்கட்குச் சொல்லுங்கள்,” எனப் புகன்றது. அங்ஙனம் அது புகன்றபடியே நரி தன் வாயைத் திறந்து, “இஃது எனக்குரியது, உங்களுக்கு உரியதன்று,” எனக் கூறவே, சேவல் நரியின் வாயினின்றித் தப்பிப் பறந்துபோய் ஒரு மரத்தின்மேல் அமர்ந்தது. அமர்ந்து, “யான் அவர்களுக்கு உரியேனன்றி, நினக்கு உரியேன் அல்லன்,” எனக் கரைந்தது. ஆகவே, நிலையறியாமற் பேசுவது பிசகென்பது இதனால் அறியப்படும்.

௫. கடல்

பழைய தமிழ்நூல்களற்ற கடலையுங் கடல் சாரந்த நிலத்தையும் ‘நெய்தல்’ என்று அறிவுடையோர் வழங்கியிருக்கின்றனர். கடல் என்னுஞ் சொற் கட்பார்வையினைக் கடந்துநிற்பது என்னும் பொருளைத்தரும். கடலினது எல்லை அதனை நோக்குவாரது கண்ணுக்குப் புலனாகாமையின், அஃது அங்ஙனம் பெயர்பெறலாயிற்று

இனிக், கடலானது எந்நேரமும் பேர் இரைச்சல் இடுவதுபற்றி ‘ஆர்கலி,’ ‘நரலை,’ ‘குாவை,’ ‘அழுவம்’ என்றும்; பரந்திருப்பதுபற்றிப் ‘பரவை’ என்றும்; ஆழந்திருப்பதுபற்றி ‘ஆழி’ என்றும்; உப்புநீர் உடைமைபற்றி ‘அளக்கர்,’ ‘பௌவம்,’ ‘உவரி’ என்றும்; மழை முகிலை உண்டாக்குதல்பற்றிக் ‘கார்கோள்’ என்றும்; மழைநீர் ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் மூன்றுக்குங் காரணமாதல்பற்றி ‘முந்நீர்’ என்றும் பல சொற்களால் வழங்கப்படுகின்றது.

கடற்காட்சியினைக் காணல்வேண்டினாற் சென்னை, நாகை, திருச்செந்தூர், தென்குமரி முதலான பட்டினங்களின் கடற்கரையோரங்களிற் சென்றிருந்து காணல் வேண்டும். விடியற்காலையிலே ஞாயிறு கிழக்கே தளதள வென்று எழும்போது உண்டாகுங் கடலின் தோற்றம் பெரிதும் உள்ளத்தைக் கவருந்தன்மையதாய்ப் பொலிகின்றது. பகலவன் எழுதற்குமுன் நீலநிறமாயிருந்த ஆர்கலியின் நீர்ப்பரப்பு அவனது ஒளிபாய்ந்த அளவிற் பச்சென்ற நிறமுடையதாக மாறி மிளர்கின்றது; ஞாயிற்றின் கதிர்கள் அதன்மேற் றுள்ளுவதுபோற் காணப்படுகின்றன. கடலின் பரப்புங் கீழ்பால் வானும் ஒரு பெருவிளக்கமுடையதாய்த், திகழ, அவை இரண்டன் ஓரங்களும் பொருந்தும் இடத்தே கதிரவன் நெருப்புத் திரளைபோற் றேன்றுங் காட்சி, இவ்வுலகமே தன் வாயைத் திறந்து தன் அகத்திருந்த ஒரு பெருந் திக்கட்டியினைக் கக்குதல்போ லிருக்கின்றது.

அப்போது கடல்நீர் குன்றின் குவடென உயர்ந்து, பிறகு சுருண்டு கீழ்விழுங்கால் வெள்ளை வெளேல் என்ற அலைகளை யுண்டாக்க, அவ்வலைகள் ஒவென இரைந்து வருதலைப் பார்க்கும்போது, அவை, போர்முனையில் வரிசை வரிசையாக நிறுத்தப்பட்ட வெள்ளைக் குதிரைகள் தம் முடைய கழுத்திலிருந்து தொங்கும் வெள்ளிய கூட்தல் அலையாலையக் கனைப்பொலியுடன் பாய்ந்து வருவதுபோல் தோன்றுகின்றன.

அந்நேரத்தே பாய்கட்டிக் கப்பல்களும் நீராவிக்கப்பல்களும் கரைகாணப்படாத அப் பரவையினூடு தன்னந் தனியே செல்லுதலைக் காண்கையில், நமதுள்ளத்தே ஒரு வியப்பும் அச்சமும் உண்டாகின்றன. எல்லையும் ஆழமுந் தெரியாத இப் பெருநீரிலே இம் மரக்கலங்கள் எங்ஙனம்

எல்லை கண்டு செல்கின்றன! இவைதம்மை எல்லை கண்டு செலுத்தி அப்பாலுள்ள நாடு நகரங்களுக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கும் மீகாமனுடைய சுருத்துங் கூர்த்த அறிவும் உணர்ந்து பார்க்குங்காற் பெருவியப்பினை விளைக் கின்றன அல்லவோ! ஆழமும் அறியாமற், காற்றுக்கும் மழைக்கும் உள்ளாகிக், கடவுளையன்றி வேறேதொரு துணையும் இல்லாமற் செல்லும் அக் கப்பல்களைக் காணும் போது அச்சமும் உண்டாகின்றது. கரையிலிருந்து நோக்கு வார்க்கே இத்தகைய வியப்பும் அச்சமும் தோன்றுமானால், நடுக்கடலிற் கப்பலிலிருந்து சுற்றி ஒரே வெள்ளக்காடா யிருத்தலை நோக்குவார்க்கு இன்னும் எத்தனை வியப்புந் திகிலும் உண்டாகா நிற்கும். ஒருகால் யாம் தூத்துக் குடியிலிருந்து கப்பலேறிக் கொழும்பு மாநகர்க்குச் செல்லா நிற்கையில் இத்தகைய நிகழ்ச்சியால் எமது நெஞ்சம் அசைவுண்டது. யாம் கப்பலேறிய நேரம் மாலை. கப்பல் துறைமுகத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுப் போய்க்கொண்டிருக் கையில் நள்ளிரவிலெழுந்து கடலையும் வானத்தையும் நோக்கினேம். வானில் வெண்டிங்கள் நிலவொளி விரித்து வயங்கியது. அவ்வொளி பட்டுக் கட்டிலனுக்கு விளங்கா நின்ற கடலிடமெல்லாந் தூய வெண்பட்டாடை விரிக்கப் பட்டாற்போல் வெளேலென ஒளிரந்தது. ஆ! அக் காட்சி யின் வனப்பை என்னென்பேம்! அதனைக் கண்டு வியந்த வண்ணமாய்ச் சுற்றிலும் பார்வையைச் செலுத்தி எட்டி நோக்கத், தொலைவிலுள்ள பௌவத்தின் பரப்பு வரவா மங்கலாய் இருளோவெனத் தோன்றியது! அருகிற் காணப் படும் நிலவொளிப் பரப்பிலிருந்து, தொலைவிற்கோன்றும் இருள்மிகு பரப்பினுட் கப்பல் தனியே விரைந்துசெல்லுஞ் செலவினைக் கண்டு எமதுள்ளத்தே முன்னறியாத ஒரு நடுக்கந் தோன்றியது! யாம் ஏறியிருந்த அக் கப்பலின்

தனிமையையும், அதனுள்ளிருக்கும் எமது தனிமையையும் நினைந்து, அந்நேரத்தில் எல்லாம்வல்ல ஆண்டவன் துணையைப் பெற்றி வேறேதும் இல்லாமை கண்டு எமது நெஞ்சம் நெக்குருகியது! கடவுள் நம்பிக்கை யில்லாத அறிஞர் எவரேனுங் கப்பலேறிச் செல்வராயின், அவர்க்குக் கடவுள் நம்பிக்கை தானே உண்டாகுமென அப்போது நன் குணர்ந்தேம். ஆராய்ச்சியும் அறிவும் இல்லாமல் விலங்கினங்களைப்போற் கப்பலேறிக் கடல் கடப்பாரைப்பற்றி இங்கே நினைக்கவேண்டும்தில்லை. ஆராய்ச்சியும் அறிவும் உணர்வெழுச்சியும் உடையாரே மரக்கலச் செலவால் அறிவும் இன்பமுங் கடவுள் நம்பிக்கையும் எய்துவர் என்ற ஸுணர்தல் வேண்டும்.

இன்னும், கடலுக்கு அருகாமையிலுள்ள ஓர் உயர்ந்த மலைமேலேறிக் கடற்பரப்பினையும், அதனையடுத்த துறைமுகப் பட்டினத்தையும் நோக்குவார்க்கு, இறைவன் வகுத்த இயற்கைக் கடலமைப்பும், மக்கள் வகுத்த ஓர் பட்டினத் துறைமுகச் செயற்கை அமைப்பும் ஒருங்கு இணைந்து, ஒரு பெரும் புதிய காட்சியினைப் பயந்து, அவரது உள்ளத்தினை இன்னும் ஆழ்ந்த நினைவிலே புகுத்தாநிற்கும். இறைவன் வகுத்த இயற்கையமைப்புகள் எங்ஙனம் அழகும் பயனும் வாய்ந்து திகழ்கின்றனவோ, அங்ஙனமே மக்கள் எழுப்பிய உயர்ந்த மாடமாளிகைகளுந் தொழில்நிலையங்களும் அவை தம்முட் பலவற்றின் கொடுமுடிகளுந் காட்சிக்கினியவாய்ப் பயன்சிறந்து திகழாநிற்கின்றன. இதனை யெண்ணிப் பார்க்கையில் மக்களின் அறிவும் முயற்சியுங் கடவுளின் அறிவுமுயற்சிக்கு ஒருபுடையொத்த தெய்வத்தன்மை வாய்ந்தனவாகவே தோன்றுகின்றன. இயற்கைப்பொருளியக்கங்கள் ஒரோவொருகால் மக்களின் அறிவு முயற்சியைச் சீர்குலைத்துச் சிதைப்பனவாய் இருப்பினும், அவற்றிற்

கஞ்சித் தமது முயற்சியைக் கைசோரவிட்டு அறிவு குன்றிப்போகாமல், அவர்கள் மேன்மேல் அறிவு மிகப் பெற்று, அதனால் அரிய பெரிய முயற்சிகள் செய்து அவற்றொடு போராடி வெற்றிகொண்டு நிற்கும் பேராண்மை, மலைமேலிருந்து இவ்விரு வேறு அமைப்புக்களையும் நோக்குதலால் நங்கட்புலனெதிரே நன்கு விளங்கா நிற்கின்றது. அங்கும் இங்குமாய் அலையும் கடலின் எதிரே உயர் நிலை மாடங்களுந் தொழில்நிலையங்களும் அலைவின்றி வீறிற்றிருங் காட்சி அறிவுடை மக்களின் அசையாவுள்ளப் பான்மையினை அறிவிக்கின்றதன்றோ?

இனிக், கடலின் பரப்பு, இந்நிலத்தின் பரப்பைவிட மும்மடங்கு பெரியதாயிருக்கின்றது. ஆனதன்றான் தமிழ்மக்கள் அதனைப் 'பரவை' என்று வழங்கிவருகின்றனர். நிலத்தைவிட நீரின் அளவு இத்துணை மிகுதியாய் இருக்கவேண்டுவது ஏன் என்று ஆராய்ந்து பார்த்தால், நிலம் வன்பொருளாயும் நீர் மென்பொருளாயும் இருத்தலினாலும், நிலத்தின்கட் பயிராகும் பயிர் பச்சைகள் முதற் சிற்றுயிர்கள் பறவைகள் விலங்குகள் மக்கள் ஈறான எண்ணிறந்த கோடி யுயிர்களின் உயிர்வாழ்க்கைக்குங் கடலின் கண் உயிர்வாழும் அளவிறந்த கோடி உயிர்களின் உயிர் வாழ்க்கைக்குமெல்லாம் நீரின் உதவியே இன்றியமையாததாய் இருத்தலினாலும், நிலமானது தன்னளவில் மாறாமல் நிற்க நீரானது நிலத்தினுட் சுவறுவதொடு மீண்டும் மழையாய் இறங்குதற்கு ஆவியாக மாறி வானின்கண் முகிலாய் உலவவேண்டியிருத்தலினாலும், நிலத்தை வளமுடைய தாக்கி உயிர்களைப் பல்கச் செய்யும் நீர், நிலத்தினும் மிகுந்த அளவினதாக இறைவனால் அமைத்துவைக்கப்பட்டதென்று உணர்தல் வேண்டும்.

இனிக், கடலைவிட ஆழத்தின் மிக்கதொரு நீர்நிலை எங்கும் இல்லாமையால், ‘ஆழி’ என்னும் பெயர் கடலுக்குரியதொன்றாகப் பண்டுதொட்டுத் தமிழில் வழங்கி வருகின்றது. நமது இவ் விர்திய நாட்டை யடுத்திருக்கும் “இந்திய மாக்கடல்” பெரும்பான்மையான இடங்களிற் பன்னீராயிர அடி அல்லது சிறிதேறக்குறைய இரண்டேகால் மைல் ஆழமுடையதாக இருக்கின்றது; மற்றுச் சிற்சில இடங்களிலோ அஃது இரண்டேகால் மைலுக்குமேல் நாலேகால்மைல் வரையில் ஆழமுடையதாக ஆராய்ந்தறியப்பட்டிருக்கின்றது. சாவகத் தீவுக்குத் (Tavak) தென்னண்டையிலுள்ள கடற்பகுதியோ நாலேகால் மைல் ஆழமுடையதொன்றாக ஆராய்ச்சிவல்ல ஆசிரியரால் அளந்து காணப்பட்டிருக்கின்றது. இனி, இவ் விர்திய மாக்கடலினும் ஆழமுடையது “அட்டுலாந்திகு” மாக்கடலேயாம்; தென் அமெரிக்காவுக்கும் வட அமெரிக்காவுக்கும் இடையிலே யுள்ள மேல் இந்தியத் தீவுகளின் வடக்கே நிற்கும் இம் மாக்கடற் பகுதியின் ஆழம் சிறிதேறக்குறைய நாலேகால் மைல் ஆகும். இனி, இப் பெருங்கடலினும் ஆழம் வாய்ந்தது “அமைவுப் பெருங்கடலை” யாகும். இஃது அமெரிக்காப் பெருந்தேயத்திற்கும், ஆசியா ஆத்திரேலியாப் பெருந்தேயங்கட்கும் இடையிலே நிற்கின்றது. இது சிற்சில இடங்களில் ஐந்து மைல் ஆறு மைல் ஆழமும் வாய்ந்ததொன்றாக அளந்தறியப்பட்டுள்ளது. இன்னும் இஃது எவ்வளவு மிகுதியான ஆழமுடைய தென்பதனை முற்றும் அளந்து காண்டல் இயலாததாய் இருக்கின்றதென ஆராய்ச்சி வல்ல ஆசிரியர் துவல்கின்றனர். எனவே, இந் நிலவுலகத்தைச் சூழ்ந்த பேராழியின் ஆழம் ஆறுமைல் வரையிற் செல்வதென்பது நன்கறியப்பட்டிருத்தலால், அக் காரணம்பற்றி அதனை ‘ஆழி’ யென வழங்குவது பெரிதும் பொருத்த முடைத்தாதல் காண்க.

இனிக், கடலின்கண் உள்ள நீர் உப்பாயிருத்தல் ஏன் என்றறிய அறிஞர் சிலர்க்கு அவா எழும். கடலுக்கு மிக அருகிலே உள்ள சில கிணறுகளில் தீஞ்சுவைத் தண்ணீர் கிடைப்பதாயிருக்க, அவற்றை யடுத்திருக்கும் கடலில்மட்டும் உப்பு மிகுந்திருத்தல் வியக்கத்தக்கதன்றோ? இவ் வேறுபாட்டிற்குக் காரணம் என்னையென்று ஆராய்ந்து பார்த்தாற், கடலின்நீர் மேல்நீராயிருப்பதும், அதனை யடுத்துள்ள நல்ல கிணற்றுநீர் கீழ்நீராயிருப்பதுமேயா மென்பது புலனாகும். நிலத்தின் பல பகுதிகளிலும் மலைகண் மேலும் பெய்த மழை நீர் ஆங்காங்குள்ள பலவகை உப்பு களையுங் கரைத்தெடுத்து ஆறுகளின் வழியே கொணர்ந்து கடலின்கட் சேர்த்துவிடுகின்றது; விடவே, கடன்மேல் நிற்கும் நீர் உப்புடையதாகின்றது. மற்றுக், கடலடுத்த கிணற்று நீரோ கிணற்றின் அடிப்படையிலிருந்து மேலே சுரப்பது; அவ் வடிப்படையிலுள்ள நிலம் உப்பில்லாத தாயின் அதன்கட் சுவறிய மழைநீருந் தூயதாய் இன்சுவை மிகுந்து பருகுதற்குப் பயன்படுவதாய் நிற்கும். அவ் விருவகை நீரும் வேறுபடுதற்குக் காரணம் இவையே யாதல் கண்டுகொள்க. கடல் நீரில் எழுவகை யுப்புகள் கரைந்து கலந்திருக்கின்றனவென்று அறிஞர்கள் பகுத்துணர்ந்திருக்கின்றார்கள். இங்ஙனமாகக் கடல் உப்புநீர் உடையதாதல் பற்றியே, அஃது ‘அளக்கர்,’ ‘உவரி’ முதலிய பெயர்களால் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. இவ்வாறெல்லார் தமிழ்மக்கள் பண்டுதொட்டுக் கடலுக்கு வழங்கிவரும் பல பெயர்களைக் கொண்டு, அவர்கள் இவ்வையஞ்சூழ்ந்த கடலின் இயற்கைத் தன்மைகள் பலவும் நன்கு ஆராய்ந்துணர்ந்தவர்களாதல் தெளிந்து கொள்ளப்படுமென்க.

கூ. கல்வியும் ஓய்வும்

“ கல்வி கற்பவர்களுக்கு இடையிடையே ஆறியிருத்தலும் ஓய்ந்திருத்தலும் பயன் தருவனவாகும். மக்களின் மனமானது, வளைக்கப்படாதவரையில் வலுவுடையதாயிருக்கும் ஒரு வில்லின் தன்மையை யொத்ததாயிருக்கின்றது. என்றாலும், ஒருவன் தன் உள்ளத்தின் ஓட்டத்தை எப்போது தடுத்தாளல் வேண்டும், அல்லததனை எப்போது விடுத்தாளல் வேண்டும் எனப் பகுத்துணர்ந்து நடக்கின்றானோ அதுதான் அவனது உணர்வுக்குச் சிறந்த தன்மையாகும். இருவகையிலும் ஒரு கட்டுப்பட்டு நடவாமல் மிகுமும்முரமாய் நடக்கும் ஓர் ஆண்மகனை யான் அறிவேன்; அவனுக்கு நடுப்பட்ட நிலைமை யென்பதொன்றில்லை; தான் செய்யுங் கல்விப்பயிற்சியை எப்போது விட்டுவைக்க வேண்டும், மறுபடியும் எப்போது தொடங்கவேண்டுமென்னும் அறிவும் அவனுக்கில்லை. அவன் ஏதாவதொன்றை எழுதப் புகுந்தானாயிற், பகற்பொழுதோடு இராப்பொழுதினையும் ஒருங்கு சேர்த்துக்கொண்டு, தானாகவே களைத்துக் கீழ்விழும் வரையில், தன்னை நெருக்கிப் பிழிந்தபடியாய்ச் சிறிதும் ஓய்வெடாது அதனைச் செய்வன். பிறகு அதனைவிட்டு வேறு முகமாய்த் திரும்புவனாயின், எல்லா வகையான விளையாட்டுகளிலும் அவன் ஒரு வரைதுறையின்றிப் புகுந்து ஈடுபட்டிருப்பன்; மீண்டும் அவன் நூல்களைக் கையில் எடுக்கும்படி செய்வது எளிதிற் கூடுவதன்று; என்றாலும், எப்படியோ அவன் திரும்ப நூல் ஓதத் துவங்குவனாயின், அம் முயற்சியில் வரவர அழுந்தி அதனோடு உருகி ஒன்றுபட்டுப் போவன்; அப்போது அவனுடைய அறிவாற்றல்கள் முற்றும் புதுக்கப்பட்டுத் தோன்றும்; தன்னளவுக்கு மிஞ்சியே தான்

விழைந்ததனைச் செய்திடுவன். அங்ஙனம் மட்டுப்படாது செல்லுதலால், அவனது கல்விப் பயிற்சியையும் அளவு படுத்துதல் ஏலாது. தனக்குள்ள அறிவாற்றல்களை எவ்வாறு ஒழுங்குபடுத்தல் வேண்டும், அவற்றை எவ்வாறு அளவு படுத்தி நடப்பித்தல் வேண்டும் என்பதனை அவன் எட்டுணையும் அறியான்; அவனது மட்டுப்படா ஆற்றல் அவனுக்கே மாறாய் நின்றது. அவன் அறிவில் வல்லவனாயிருந்த தொன்றமட்டும் அன்று; பேசுதலிலும் எழுதுதலிலும் அவனை ஒப்பாரும் மிக்காரும் எவருமே யில்லை. எனினும் அவனது கூர்த்த அறிவு வெளியே புலப்படுவதில்லை; அது புலப்படுவது ஒரு குற்றமாக அவனது பகுத்தறிவுக்குத் தோன்றியது; ஏனென்றால், ஒளிக்கப்பட்டதைவிட ஒளிர் திருப்பதே தீங்கு பயப்பது. அவன் தான் பேசும் மொழிகளை ழைப்பெடுத்துப் பேசுவதில்லை; கட்டாயமாக இருந்தால் அல்லாமல், அல்லது ஏதேனும் ஊதியம் வருவதாய்க் காணப்பட்டால் அல்லாமல், அவன் தான் வழக்க மாய்ப் பேசும் பெரும்பாட்டையை விட்டுப் பிசகிப்போவ தில்லை. எதனாலெனின், தான் பேசும் பொருளை விளக்கு தற்குத் துணையாயினல்லது, வெறும் வனப்புக்காக உவமை உருவகங்களைக் கட்டிச்சொல்லுதல் ஆகாதென்பது அவன் கருத்து. ஒழுங்காக இருக்கவேண்டுவதொன்றனைத் திரிபு செய்தலும் பிணித்தலும் அளவுக்கு மிஞ்சி வெறிபிடித்தவர் தஞ் செய்கையே யாமென்று அவன் எண்ணினான்.

வறுமை

“வறுமையானது தகாத செயல்களைச் செய்யும்படி மக்களை ஏவுகின்றது; ஆயினும், நேர்மையுள்ளவர்கள் அத் தகைய செயல்களைச்செய்தல் ஆகாது. வறுமைவந்த காலத் திலேதான் அவர்கள் தமது மனநிலையை உரப்படுத்துதல்

வேண்டும். ஒருவன் பசித்து வருந்தினாலும் பிறரைச் சார்ந்து பிழைத்தல் தக்கதன்று.

வாழ்க்கையே நாடகம்

“நமது உயிர்வாழ்க்கை முழுதும் ஒரு நாடகமே எனக் கருதுகின்றேன். அதில் ஒவ்வொருவனும் தன்னை மறந்து பிறனொருவனைப்போல் நடக்கப் பாடுபடுகின்றான். நாம் நம்முடைய உண்மை நிலைக்குத் திரும்பமாட்டாதவர்களாய்ப் பிறரைப் பார்த்து அவர்களைப்போல் நடப்பதிலேயே உறைத்து நிற்கின்றோம். இஃது எதனை ஒத்திருக்கின்ற தென்றால், இளஞ்சிறார் தெற்றுவாய் உடைய சிலரைப் பார்த்து, அவரைப்போல் தாமுந் தெற்றித்தெற்றிப் பேசுதலேயே ஒத்திருக்கின்றது. அங்ஙனம் அச் சிறுவர் தெற்றித் தெற்றி நெடுகப் பேசிவரவே, சிறிது காலத்தில் அவர்களுந் தெற்றுவாய் உடையராகின்றனர். முதலிற் பழகிய அத்தீயபழக்கம் பின்னர் எக்காலும் மறக்கப்படாத வேறோர் இயற்கையாய் விடுகின்றது.” என்று நாடக நூலாசிரிய ரொனுவர் (Ben Jonson) அறிவுரை புகல்கின்றார்.

௭. ஒரு கிண்ணந் தண்ணீர்

முதலில் ஆடுமேய்க்கும் இடையனயிருந்து பின்னர்க் கடவுளின் றிருவருளால் அரசியல் நிலைக்கு உயர்த்தப் பட்டுச் செங்கோல் செலுத்திய பண்டைக்காலத்து மன்னன் ஒருவன் (David), தன்மேற் பகைகொண்ட வேறொரு கொடுங்கோன் மன்னனாலும் நாகரிகமில்லாக் கொடிய ஒரு கூட்டத்தாராலும் இருபக்கமுந் துன்புறுத்தப்பட்டு, அதனால் தனது அரச வாழ்க்கையைத் துறந்து, அருமைப் பெற்றோர்களைப் பாதுகாவலான ஒரிட

கொண்டுபோய் வைத்துத், தான் மேய்ப்பனயிருந்தபோது அறிந்திருந்த ஒரு சக்கான் கல்மலைப்பாங்கு சென்று அங்குள்ள குகைகளையே தனக்கு உறைவிடமாய்க் கொண்டிருந்தான். கடவுளின் அருளுக்கு உரியனான இம் மன்னன் இங்ஙனம் ஏழைமை நிலையை அடைந்தானாயினும், அவனது தெய்வத்தன்மையானது அவன்றன் படைவீரர் பலரை அவன்பால் வருவித்தது ; மனத்துயர் கொண்டோருங், கடன்பட்டு நொந்தோரும், மனக்குறையுடையோரும் அவன்பால் இருத்தலை விரும்பி அவனிடம் வந்து குழமினர்; இவர்களுட் சிலர் படைஞராயிருந்தகாலத்து வென்றியிற் சிறந்து முதன்மைபெற்று விளங்கினோராவர். இவர்கள் எல்லாருந் தம் இளைய மேய்ப்ப மன்னன் சொல்வழி நடப்ப வராய், எவர்க்கும் எந்தவகையிலுந் தீங்கு செய்யாது ஒழுகினோராவர். அவ்விளைய மன்னனே மிடிப்பட்ட இந் நிலைமையிலும் இறைவனை மறவாதவனாய்த் தனது யாழை இயக்கிப் பல அருட்செம்பாடல்களை உளங்கரைந்து பாடும் வழக்கம் மேற்கொண்டான். அன்பும் அருளுந் ததும்பும் அவ் விசைப்பாட்டுகளைக் கேட்ட அப் படைவீரர்களெல் லாருந் தம்முடைய வறுமையையுந் துன்பத்தையும் மறந்து, கடவுள்பாற் கசுந்த உள்ளத்தினராகித், தம் மன்னன்பால் நிலைபெற்ற பேரன்புடையரானார்.

இம் மன்னனும் இவன்றன் படைஞரும் அடைக்கலம் புகுந்த அவ் வெறுமலைப்பாங்கு கதிரவன் வெப்பத்தால் அழற்சி மிக்கதாயிருந்தது. அம் மலைமுகட்டினாடிருந்த ஒரு பெரும், பிளவின் அடியிடமெல்லாம் உடைந்த கற் பாறைத் துண்டுகள் இறைந்துகிடந்தன. அதன் இரு புறத்துஞ் செங்குத்தாய் நின்ற கற்சுவர்களின் கரை ஓரத் தில் மலையாடுகள் அடிவைப்பதற்கும் போதுமான இடங் கிடையாது. இத்தன்மைத்தாகிய மலைப்பிளவின் கண் உள்ள

ஒரு செங்குத்தான குன்றின் உச்சியிலேதான் அவ் இடைய மன்னன் புகலிடமாய்க் கொண்ட ஒரு கொடுமுடி இன்னுங் காணப்படுகின்றது. அதன் குறுகிய வாயிலினுள்ளே நுழைந்து சென்றற், படியடுக்குகள் உடைய குகை யொன்று சிறுகிய வழிகளும் பெருகிய மண்டபங்களும் மாறிமாறி வாய்ந்தனவாய் அமைந்திருத்தல் காணப்படும். என்றாலும், அவ்விடம் நெருக்கமாய் வெப்பம் மிக்கிருந்தது. ஒரு செடிதானும் மரந்தானும் இல்லாமல், ஆள்வழக்கம் அற்றுப், பாழாய், வெய்தென நிற்கும் அவ்விடத்தைத் தனக்குப் புகலிடமாய்க்கொண்ட அவ் இடைய மன்னன், தான் முன்னே அரசாண்ட இனிய செழுமையான நாட்டையும், அதன்கண் ஆங்காங்குப் பச்சைப் பசேலென வளர்ந்திருக்குங் கோதுமைப் பயிர்களையுஞ், சன்னல் பின்னலாய்ப் படர்ந்திருக்குங் கொடிமுந்திரிக் கொடிகளையுங், குளிர்ந்த திஞ்சவைத் தண்ணீர் சுரந்து ஒழுகப்பெறும் வாடிகளையும், அவ் வாடிகளின் நீர்பாய்மடைகளின் பாங்கரிருந்து தான் முன்னர் இறைவன்மேல் இசைப்பாட்டுகள் மிழற்றின வகைகளையும் எல்லாம் நினைந்து நினைந்து பெருமூச்செறிந்தான் ! எறிந்து, “ஐயோ ! யான் இருந்து இசைமிழற்றின அந் நீர்நிலையிலிருந்து ஒரு கிண்ணந் தண்ணீர் எவரேனும் எனக்குக் கொணர்ந்து கொடார்களா !” என்று ஆற்றாது கூறினான்.

அச்சொற் கேட்ட அவன்றன் படைஞரில் மூவர் தம் மன்னனது வேட்கையை நிறைவேற்றத் தீர்மானித்தனர். அவர்கள் புகலிடமாய்க்கொண்ட அம் மலையரணுக்கும், அரசன் அத்துணை ஆவலொடு வேண்டிய நீரினையுடைய வாவிக்கும் இடையே தமக்குப் பெரிதுந் தீங்கிழைத்த கொடிய காடவர் கூட்டம் படைகொண்டிருந்தது. என்றாலும், தம் தலைவன்மேல் அவர்கள் வைத்த பேரன்பானது

அப் பகைவர் கூட்டத்திற்கு அஞ்சுமா! உடனே அம் மூவருந் தாமிருந்த உச்சிமலைப் பிளவினை விட்டுக் கீழ் இறங்கினர். எப்படியோ அவர்கள் அப் பகைவர்தம் படையி னுடே சென்று, தம்மரசற்கு விருப்பமான நீரற்றிலிருந்து நீரை முகந்தெடுத்து, அதனைச் சமந்தவண்ணமாய் அப் பகைவர் படையினுடனானே திரும்பிப் போந்து, தமது மலையுச்சியின் கொடுமுடியில் அதனைக் கொணர்ந்து சேர்ப் பித்தனர். தம் தலைவனது வேட்கையை ஆற்றும்பொருட் டுத் தம்முயிரையும் ஒரு பொருட்படுத்தாது பகைவருடு சென்று அவர்கள் அந் நீரினைக்கொணர்ந்த செயற்கருஞ் செயலை நோக்கவே, அம் மேய்ப்ப அரசனது நெஞ்சம் நெக்குருகலாயிற்று. அத்துனை அரிதிற்போந்த அந்நீர் மிகவும் புனிதமானதென்றும், அதனைத் தான் பயன்படுத் திக்கொள்ளாதல் தகாதென்றும் அவன் எண்ணினான். எண்ணி அந் நீரினை எடுத்து இறைவனது அருட்குறிமேற் சொரிந்து, தன் பேரன்பிற்கு அறிகுறியான கண்ணீரும் வார்த்தொழுகிப் பேரின்ப வெள்ளத்திற் படிந்திருந்தான் என்பது.

அ. ஒரு பொன் மீன்

மேலெடுத்துக் காட்டிய பேரன்பினனான இடைய மன்னன் நம் தமிழ் நாட்டுக்கு அயலதான மேல்நாட்டில் இரண்டாயிரத்து ஐந்துறு ஆண்டுகளுக்குமுன் இருந்தவன் ஆவன். அவனையொப்ப இறைவன்பாற் பேரன்பு பூண்டு ஒழுகினோர் இத் தமிழ்நாட்டகத்தும் பலர் பழங்காலத் திருந்தனர். அவருள் ஒருவர் செய்த செயற்கருஞ் செயலை ஈண்டு எடுத்துக்காட்டுவாம். சோழ வேந்தர்களின் தலை நகரங்களில் ஒன்றான நாகபட்டினம் என்பது கடற்கரையை

யடுத்துள்ளது. அந் நகரத்தின் கடற்கரையோரத்தின்கண் உளதாகிய செம்படவர் குப்பத்தில், இற்றைக்கு ஓராயிரத்து இருநூறு ஆண்டுகளுக்குமுற் செம்படவர் தலைவனான ஒருவர் எல்லாம்வல்ல இறைவன்பால் அளவிறந்த அன்புடையராய் உயிர்வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்தம் ஏவல்வழி நிற்குஞ் செம்படவர்களை யெல்லாம் கடன்மேற் கட்டுமரங்களிற் செலுத்திக்கொண்டு சென்று, வலைவிசுவித்துப் பிடிப்பிக்கும் மீன்குவைகளை விற்றுப், பெற்ற பொருளைத் தம்மவருந் தாமுமாகப் பங்கிட்டுச் செல்வம் உடையரா யிருந்தனர்.

இவர் மீன் பிடிக்கும் வாழ்க்கையில் இருந்தனராயினும், எல்லாம்வல்ல இறைவன் நிலையினை யுணர்ந்து, அவன் திருவடிக்கண் அழுந்தின அன்பு வாய்ந்தவர். ஆகவே, தம்மவர் பிடித்துக்கொணரும் மீன் தொகுதியுள் ஒரு தலைமீனை யெடுத்து அஃது இறைவனுக்குரியதென நினைந்து, அதனைக் கடல்நீரில் மீண்டுஞ் செல்கவென விட்டுவருதலை நானோறும் மாறாமற் செய்துவந்தார்.

இங்ஙனஞ் செய்து வருகையில், ஏது காரணத்தாலோ மீன்கள் மிகுதியாய் அகப்படாமற் செம்படவர் தமது வலைவளஞ் சுருங்கிப், பட்டினியும் பசியுமாய்க் கிடந்து துன்புறலானார். அங்ஙனந் தம்மவர் துன்புறுங்காலத்தும், அவர்தந் தலைவரான அன்பர் முதல் வலையில் ஒரு மீனை அகப்பட்டாலும், அஃது இறைவற்கே யுரியதென அன்பொடு நினைந்து, அதனைக் கடலின்கண் உயிரோடு விடுத்துவந்தார். நாளேற நாளேற இவரது செல்வமுஞ் சுருங்கிவிட, இவர் உடல் தளர்ந்து வருந்தினாலும், மனஞ் சிறிதுந் தளராராய் மகிழ்ந்து, முதலில் அகப்படும் ஒரு மீனையும் ஒவ்வொரு நாளாங் கடலின்கண் உய்த்தலிற் சிறிதும் வழுவாது ஒழுக வாயினர். கடைமுறையாக விசுவித்த பல வலைகளுள் ஒரு

வலையிற்பட்ட ஒரு மீனைத்தவிர, வேறொரு சிறுமீன்றானும் வேறு வலைகளுள் அகப்பட்டிலது எனினும், ஒரு வலையில் அகப்பட்ட அவ்வொரு மீனையும் அவர் மிக்கதொரு களிப்புடன் எடுத்துப்பார்க்க, அஃது ஒரு பெரிய தேயத்தையே வலைகொள்ளத்தக்க சுடர்விரி பசும்பொன் வடிவினதாய்த் திகழ்ந்தது.

அப் பொன்மீன் அகப்பட்ட நேரம் எத்தகைய மன வறுதியுடையார் மன நிலையினையுங் கலைக்கும் வலிமை வாய்ந்தது. செம்படவர் தலைவனான அவ் அன்பரோ மிகவும் மிடிப்பட்டுத் தங் குடும்பத்தவரொடு பல நாட்கள் பட்டினியும் பசியுமாய்க் கிடந்து இடருழந்து வருகின்றார். தம் முடைய துன்பத்தை ஒருபொருட்டாகக் கருதாது, தமது ஆளுகைக்கீழுள்ள ஏனைச் செம்படவர் படுத்துயரத்தைக் கருதும் அருண்மாட்சியுடையராகலான் அவர் பொருட்டாகவாவது அப் பொன்மீனை வலைசெய்து, அவர் அச் செம்படவரது மிடிவாழ்க்கையை மாற்றற்பாலார். மற்று, அச் செம்படவர்களோ தாங்குதற்கரிய தமது வறிய நிலையினைக் கருதித், தம் தலைவன் இப்போதாயினும் இவ்வொரு மீனை விற்றுத் தம்மைப் பாதுகாப்பரோ, அன்றி என்றும் போல இதனையுங் கடற்கண் விடுத்திடுவரோ என்னும் ஐயத்தால் ஏங்கிய நிலையினராய், அவர் இனிச் செயப்போவதனை எதிர்பார்த்துக் கண் இமையாது நிற்கின்றனர். அப் பொன்மீனைக் கையிலெடுத்த சில்லிமைப்போழ்தில் எத்தனையோ பல எண்ணங்கள் மின்னொளியினுங் கடுகி அவர்தந் தலைவன் உள்ளத்தை ஊடுருவிச் சென்றன. “என்கீழ்க் குடிகளான இச் செம்படவர் எத்தனையோ பல நாட்களாக வலைவளர் தப்பிப் பட்டினியும் பசியுமாய்க் கிடந்து வருகின்றார்கள்! என் கொள்கை தவறாமல், நாடோறும் அகப்படும் ஒரு மீனையும் இறைவற்கென்று கடலின்கண்

யான் விடுத்து வருதலைக் கண்டும் என்னை வெறுத்திலர் ! இவ்வொருமீன் விலையால் இவர்கள் எல்லாரின் மிடியும் அற்றுப்போவது திண்ணமே. ஆனாலும், இஃது இறைவற்கு உரியதன்றோ ? இதனை 'விறற்றற்கும், இவர்களைப் பாதுகாத்தற்கும் யான் யார் ? யான் பிறக்கும் முன்னும், யான் இறந்த பிறகும் இவர்களைப் பாதுகாத்தவர் பாதுகாப்பவர் கடவுளா ? யானா ? என் மனைவி மக்கள் பெற்றார் உற்று ரெல்லாம் என் கீழ்க் குடிகளைப்போல் அல்லர் ; முற்றும் என்னைச் சார்ந்து பிழைப்பவர். இவர்கள் பொருட்டு இதனை விறறல் இறைவன் றிருவுளத்திற்கு இசையுமா ? கண்ணெதிரே என் உதவியைப் பெரிது வேண்டி நிற்கும் இவர்கட்கென்று இதனைப் பயன்படுத்தாமற், கட்டிலனாகக் கடவுட்கென்று இதனைக் கடலின்கண் விடுத்தல் பயன்றருமா ? இத்தனை நாளாக மிடிப்பட்டு வருந்தும் இவர்கள் அனைவரின் நிலையையும் ஓராமலே இறைவற்கென்று அரிது அகப்பட்ட ஒரு மீனையும் விடுத்துவந்த யான் இன்றைக்கு மட்டும் இப் பொன்மீனைக் கண்டு பேரவாக்கொண்டு இறைவனை மறந்து இவர்களை நினைதல் பிழையன்றோ ? இவர்களது துயர் ஒருபுறம் இருக்க, எனக்கு அரிதிற் கிடைத்த இம் மக்கள்யாக்கை இறைவன் தந்ததன்றோ ? இதனைப் பாதுகாவாது, யான் ஏதோ விடாப்பிடியாக் கொ ஒரு கொள்கைக்காக மிடியால் இதனை அழித்து விடுதல் ஐயன் அருளுள்ளத்திற்கு அடுக்குமா ? எனக்கும் என்னைச் சேர்ந்தார்க்கும் என்கீழ்க் குடிகட்கும் பிறர்க்கு மெல்லாம் வந்த இத் தீரா வறுமையினை இவ்வொரு பொன் மீன் தீர்த்து எல்லாரையும் இன்பவாழ்வில் வைக்கு மென்றால், இதனைக் கடலின்கட் போக்குதல் தக்கதாமா ? நல்லது ; இவ்வெல்லார் வறுமையையுந் தீர்த்து, இவர்கள் எல்லாரையும் பாதுகாத்தல்வேண்டி, என் கொள்கைக்கு

மாறாக இப் பொன்மீனை விற்கத் துணிவேனாயின், இத்தனை விற்கப் போம்போதோ, விற்றுப் பொருளொடு திரும்பும் போதோ, திரும்பி எல்லார் வறுமையுந் தீர்க்கும்போதோ, அது தீர்து எல்லாருங் களித்திருக்கும்போதோ ஒரு கடும் புயற்காற்றும் விடாப்பெருமழையுங் கதுமெனத் தோன்றி, எமது மணற்குப்பத்தை வாரிக் கரைத்துக்கொண்டுபோய்க் கடலின்கண் எம்மை அடங்க அமிழ்த்தி யழித்தால், அவரும் யானும் என்செய்யக்கூடும்! அல்லது இக் கடல் நீரே காற்றாலும் மழையாலும் வரைகடந்து பொங்கி யெழுந்து போந்து எம்மை யெல்லாம் ஒருங்கே யழித்துச் சென்றால், யான் என்னைக் காப்பதும் எம் உறவினர் சுற்றத் தாரைக் காப்பதும் எங்ஙனங் கைகூடும்! எல்லா மக்களையும், மக்களினுந் தாழ்ந்த எல்லா உயிர்களையும் எவன் படைத் தானோ, அவனே அவர்களையும் அவைகளையுங் காத்தற்கும் அழித்தற்கும் உரியவன். எல்லா உயிர்களையுங் காத்தற்கு ஏற்ற பேராற்றல் எம் ஆண்டவன் ஒருவனுக்கே யிருக்கப், பிற உயிர்களின் உதவியுந் துணையும் இன்றிப், பிறபொருள் களின் சேர்க்கையும் பயனுமின்றி என்னையே காத்துக் கொள்ளமாட்டாத யான், என்னவரைக் காக்குங் கடமையுடையேன் எனப் பிழைபட எண்ணி, எல்லாம் வல்ல எம்பெருமானுக்கு இத்தனை காலமாகச் செய்துவந்த செயலினின்று இப்போது மாறப்பெறுவேனோ!” எனத் தொடர்பாக நினைந்தொரு முடிவுக்கு வந்தவுடனே, “என்றும்போல இன்றும் இப் பொன்மீன் எல்லாம் வல்ல எம்பெருமான் திருவடிக்கே உரித்தாகற்பாலது!” என நெஞ்சங்குழைய மொழிந்து, அதனைக் கடலின்கண் விடுத்திடாரென்பது.

சு. காடு

மரங்கள் அடர்ந்த நிலப்பகுதியே பெரும்பாலும் 'காடு' என வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. காடுங் காடுசார்ந்த இடமும் 'முல்லை' யெனப் பெயர்பெறுமென்று தமிழ் நூல்கள் கூறாநிற்கும். பருத்துயர்ந்த மரங்கள் நெருங்கிய காட்டை 'வல்லை' என்றும்; சிறு மரங்கள் மிடைந்த காட்டை 'இறும்பு', 'குறுங்காடு' என்றும்; சிறு தூறுகள் பம்பிய காட்டை 'அரில்', 'அறல்', 'பதுக்கை' என்றும்; மிக முதிர்ந்து முற்றிப்போன மரங்களுடைய காட்டை 'முதை' என்றும்; மரங்கள் கரிந்துபோன காட்டைப் 'பொச்சை', 'சுரம்', 'பொதி' என்றும்; அரசனது காவலிலுள்ள காட்டைக் 'கணையம்', 'மிளை', 'அரண்' என்றும் பண்டுதொட்டுத் தமிழ்மக்கள் வழங்கி வந்திருக்கின்றனர்.

இங்ஙனம் பலவகையால் வழங்கப்படுங் காடுகளிற் பெரும்பாலன, மலைகளின் மேலும் மலைகளின் கீழும் மலை சார்ந்த இடங்களிலுமே காணப்படுகின்றன. சிறுபான்மைய கடல்சார்ந்த இடங்களில் இருக்கின்றன. திருமறைக்காடு (வேதாரணியம்) என்னுஞ் சிவபிரான் திருக்கோயில் உள்ள ஊரையடுத்த காடு கடலடுத்த நிலத்தின்கண் உள்ளது. பனங்காடு, உடை வேலங்காடு முதலியன பாண்டி நாட்டின் இராமேசுவரம் திருச்செந்தூர் முதலியவைகட்கு அண்மையவான கடல்சார்ந்த இடங்களில் மிகுதியாய் உள்ளன.

வான் அளாவிய மரங்கள் அடர்ந்து, தொலைவிலிருந்து நோக்குவார்க்குப் பசுந்தழைப் போர்வையுடன் தோன்றி, அவர்தங் கண்ணையுங் கருத்தையுங் கவர்வனவாய், அருகே சென்று தம்முள் துழைந்து நோக்குவார்க்குப் பலவேறு

வகையான பருத்துயர்ந்த மரங்களுந் செடி கொடிகளும் வாய்ந்தனவாய், உள்ளே செல்லச்செல்ல இருண்ட இடங்களும் இடையிடையே பகலவன்வெளிச்சம் படுஞ் சந்து வெளிகளுந் தம்மகத்து உடையனவாய், நீர் ஊற்றுக்களுஞ் சிற்றருவிகளும் ஆங்காங்கு அமையப் பெற்று அவற்றையடுத்துள்ள மரஞ் செடி கொடிகளிற் பலவகைப் பறவைக் கூட்டங்களும் அவற்றின் ஒலிகளும் நிரம்பப் பெற்றனவாய்த், தம்முட் செல்வாரின் உள்ளத்தை அச்சுறுத்தும் யானை புலி கரடி பெரும்பாம்புகளின் அடிச் சுவடுகளும் உடற்பதிவுகளும் பொருந்தினவாய்ச், சருகுகள் பூக்கள் கனிகள் வித்துகள் இடங்கடோறும் உதிரப் பெற்றனவாய், இடையிடையே பட்டு வீழ்ந்து உள் இயங்குவாரின் வழிகளை மறிக்கும் உலர்ந்த மரங்களுந் கோடுகளும் வளார்களும் முட்களும் வேர்களுந் கொடிகளுந் துதைந்தனவாய் உள்ள பெருங்காடுகளைப் புனலூர், நீலமலை, திருக்குற்றாலமலை, அழகர்மலை, பாவநாசமலை, வெள்ளிமலை, மருதமலை, சேர்வராயன்மலை, இமயமலை முதலான மலைப்பாங்குகளுக்கு யாம் சென்ற காலங்களிற் கண்டு, முன்னறியாத ஒரு பெருமகிழ்ச்சியும் இறும்பூதம் எய்தினேம். இத்தகைய பெருங்காடுகளைப் பாராதவர்களுக்கு, ஓரறிவு உயிர்களின் அமைப்பில் இறைவன் தோற்றுவித்திருக்கும் வனப்பும் உயர்ந்த காட்சியும் வியப்பும் பயனும் ஒரு சிறிதுமே விளங்கா.

கானகத்தின் கவினைக் கானகத்திலன்றி வேறெங்குங் காணல் இயலாது. எத்தனை வடிவான இலைகள்! எத்தனை நிறமான மலர்கள்! எத்தனை சுவையான காய்கள்! எத்தனை இனிப்பான பழங்கள்! எத்தனை வகையான மரங்கள் செடிகள் கொடிகள்! அம்மம்ம! இறைவன் படைப்பின் பலவேறு வகையான வியத்தகு அமைப்பும் அழகும் ஒருங்கு பொதுளிய அடவிகளின் விழுமிய தன்மையை எங்ஙனம் கூறு

வேம்! எவ்வாறு காட்டுவேம்! கானகங்களின் அடர்ந்த
துயர்ந்த தோற்றத்தைக் காண்கையில் உள்ளமும் உணர்
வும் மேலுயர்ந்து செல்கின்றன! வியப்பும் புதுமையுங்
கருத்தைக் கவர்ந்தெழுகின்றன!

அவைமட்டுமோ! நின்ற நிலையில் நிற்கும் மரஞ் செடி
கொடிகளாகிய ஓரறிவுயினர்கள், இடம்விட்டுப் பெயரும் ஏனை
உயிர்களுக்கு எத்தனை வகையிற் பயன்படுகின்றன! நீரும்
நிழலும் உணவுந் தூய காற்றும் அவைகள் அனைத்துயிர்
கட்கும் அளித்து வருகின்றன காண்மின்கள்! காடுகள்
இல்லையாயின், வெய்யவன் சுடுகதிர்களால் வெதுப்பப்படும்
இந் நிலம் நீர்ப்பசையற வறண்டுவிடும்; ஆவியாக மாறி
வானின்கட் சென்ற நீர் குளிர்காற்று வீசுதற்கு வழியின்மை
யால் திரும்ப மழையாகக் கீழ் இறங்கா. இறங்காவாகவே,
உணவுப் பண்டங்களைத் தரும் மரஞ் செடி கொடிகளும்
ஏனைப் பயிர்களும் உண்டாகா. இவ் வுண்மை, காடுகளை
அழித்துவிடும் இடங்களில் மழை அருகிப்போதலால்
நன்கு தெளியப்படும்.

உணவேயன்றி, நமதுயிர் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமை
யாத தூய காற்றுங், காடுகளில் துவன்றிய மரஞ் செடி
கொடிகளினாலேயே நாம் வரப்பெறுகின்றோம் இவ் ஓரறி
வுயிர்த் தொகுதிகள் மிகுந்தில்லாமல், ஏனை உயிர்த்தொகு
திகளே எங்கும் மிகுந்திருக்குமாயின் இவை வெளிவிடும்
நச்சுக் காற்றை இவ் வுயிர்களே மீண்டும் மீண்டும் உட்
கொண்டு, அதனால் நோய்ப்பட்டுச் சில நாட்களில் இறந்
தொழியும். மற்றுக் கானகங்களிலும் பிற இடங்களிலும்
உள்ள மரஞ் செடி கொடிகள் பயிர்களோ ஈரறிவு முதல்
ஆறறிவு ஈறாக உடைய ஊர்வன, நீர் வாழ்வன, பறப்பன,
நடப்பனவாகிய சிற்றுயிர்கள், பறவைகள், விலங்குகள், மக்

கள் முதலான இயங்குமுயிராகள வெளிவீடும் நச்சுக்காற்றை உள்ளிழுத்து, அதன் நச்சுத் தன்மையை நீக்கித் தூய காற்றை வெளிவிட்டு அதனை எங்கும் பரவச் செய்கின்றன. இவ் வுண்மை, பயிர் பச்சைகள் இல்லாத நகரங்களில் இருப்பவர்கள் அடுத்தடுத்து நோய்களாற் பற்றப்பட்டு விரைவில் மாய்ந்துபோதலாலும், மரஞ் செடி கொடிகள் நிறைந்த நாட்டுப்புறங்களில் இருப்பவர்கள் நோயில்லா யாக்கையினராய் நீண்ட காலம் நன்கு உயிர் வாழ்தலாலும் இனிதறியப்படும்.

இனி, உலகத்திலே மிகப் பெரிய காடுகள், வட அமெரிக்காப் பெருந்தேயத்தின் ஒரு பகுதியாகிய 'கனடா' நாட்டின் கண்ணேதான் இருக்கின்றன. இங்குள்ள காடுகளின் அளவு முந்நூற்று எழுபத்தைந்துகோடி காணிகளாகு மென்று கணக்கெடுத்திருக்கின்றார்கள். தென்னமெரிக்கா தேயத்திலும் இத் துணைப்பெரிய காடுகள் இருந்தாலும், அவைகளில் மரங்கள் மிக அடர்த்திருத்தலாலும், கொடிய காட்டு விலங்குகளும் நச்சுப் பெரும் பாம்புகளும் மிகுந்திருத்தலாலும் அவற்றினுள்ளே மக்கள் நுழைந்து சென்று பார்த்தலும் அவற்றை அளவெடுத்தலும் இயலவில்லையென்று ஆராய்ந்துபோய்க் காணும் ஆசிரியர்கள் அறிவிக்கின்றார்கள். ஐரோப்பாப் பெருந்தேயத்தின் வட பகுதியில் உளதாகிய உருசியா தேயத்திலும் மிகப்பெரிய காடுகள் இருக்கின்றன வென்றும், அவற்றின் அளவுஞ் சிறிதேறக்குறைய முந்நூற்றெழுபத்தைந்து கோடி காணிகளாகுமென்றும் இத் துறையில் வல்ல அறிஞர் கணக்கெடுத்த

இனி, உயரத்திலும் பருமனிலிலும் குறைந்த அளவின வான மரங்கள் நிறைந்த குறுங்காடுகள் பெரும்பாலும்

எல்லா நாடுகளிலும் ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றன. திருமறைக் காட்டிற்கும் கோடியக்கரைக்கும் இடையிலுள்ள காட்டைக் குறுங்காடு என்றே கூறுதல்வேண்டும். இராமேசுவரத்திற்கும் பாம்பனுக்கும் இடையிலுள்ள காடுங் குறுங்காடேயாகும். திருச்செந்தூரை யடுத்த நெய்தல் நிலப் பகுதிகளிலுள்ள பனங்காடு உடைவேலங் காடுகளுங் குறுங்காட்டிற் சேர்ந்தனவேயாகும்.

இனிச், சிறு தூறுகளுங் குறுஞ்செடிகளும் பம்பிய காடுகளும் எங்கும் உண்டு. யாமிருக்கும் இப் பல்லவபுரத்திற்கு அருகாமையில் தூறுகளுஞ் சிறு செடிகளும் நிறைந்த ஒரு நீண்டகன்ற காடு உளது. இன்னோரன்ன சிறு காடுகள், மேற் கூறிய பெருங் குறுங்காடுகளைப்போற், காட்சிக்கு இனியனவாய் இல்லாவிடினும், நிலத்தின் வறட்சியைத் தணித்து, ஏழை பெளியவர்கள் விறகுவெட்டி விற்ப்பிழைப்பதற்குப் பெரிதும் உதவியாகின்றன.

இனி, மிக முதிர்ந்து முற்றிப்போனமையால் அடர்ந்தில்லாமல் அலைசலாயிருக்கும் இலைகளையும், அவ்விலைகள் தாமும் இல்லாமல் வெறுங்கோடுகள் கொம்புகளையும் உடைய பரிய மரங்கள் நிறைந்த காட்டின் பகுதிகளைக், கோயம்புத்தூர்க்கடுத்த வெள்ளிமலைப் பெருங்காட்டில் இடையிடையே கண்டுவந்தேம். தழைந்த பசிய மரத்தொகுதிகளைக் கண்டுகளித்த கண்களுக்கு, வற்றலாய் நிற்கும் இம் மரங்களின் றோற்றம் வருத்தத்தை விளைவித்தது. செல்வத்தின் செழுமையாற் கிளைஞரும் நண்பருஞ் சூழ்வாழ்ந்து வந்தவர் ஒரு சிலர் சிறிது காலத்தில் அச் செல்வத்தை யிழந்து, சுற்றத்தார் எவருமின்றி, உடம்பின் ஒளியும் உள்ளக்கிளர்ச்சியும் அற்றுத் தனிநிற்றல்போலவும், இளமையும் அழகுந் துலங்கத் தலைமையில் வீறினின்றார் பிறர்

சீலர், அவ ஸ்ளமையும் அழகுந தலைமையும் மாற் வறற்ய
யாக்கையினராய் வருந்திநிற்றல்போலவும், பச்சென்று
பொதுளிய இளந்தழைகள் உதிர்ந்து புட்களும் விலங்கினங்
களும் அணுகப் பெறாமல் நீர்ப்பசையற்று வளார்களாகிய
'பழுத்த தலைமயிர்கள் காற்றில் அலையக் கோடுகளாகிய
'கைகளை நீட்டி விரித்துத் தமது வாட்டத்தைக் குறிப்பன
வாய்க் காணப்பட்ட அம் மரங்களின் றோற்றம், உயர்நிலை
விரைவில் மாறப்பெறும் மக்களின் இவ் வுலகவாழ்வின்
நிலைமையைக் குறிப்பதொன்றாகவே எமக்குத் தோன்றியது.

இனிக், கரிந்த மரங்களையுடைய பொச்சைக் காடுகள்
கதிரவன் வெப்பத்தாற் கனன்றுகொண்டிருக்கும் மணல்
வெளிகளாகிய பாலை நிலங்களிலேதாம் அருமையாய்க்
காணப்படும்.

இனி, முதலிற்கூறிய பெருங்காடுகளெல்லாம், பெரும்
பாலும் ஆங்காங்கு அரசசெலுத்தும் அரசர்களின் காவலில்
வைக்கப்பட்டு, அவர்கட்குப் பலவகையில் ஏராளமான
வருவாயைத் தந்து வருகின்றன. காடுகளில் மிகுதியாக
வளருந் தேக்கு, பாலை, முதிரை, ஆச்சா முதலான மரங்கள்
வீடுகள், தொழிற்சாலைகள், கப்பல்கள், படகுகள்
முதலியன அமைப்பதற்கேற்ற வலிவுவாய்ந்து நீண்டகாலங்
கெடாதிருப்பனவாதலால், அவற்றால் அரசர்கட்கு வரும்
வருவாய் மிக்க அளவினது மேல்பால் உள்ள சாலடி
நாட்டில் இற்றைக்கு ஐயாயிர ஆண்டுகளுக்குமுன் நாகரிகத்
திற் சிறந்து விளங்கிய அரசர்கள் அமைத்த பெரிய கோயில்
களும் அரண்மனைகளும், நமது தமிழ்நாட்டின் மேல்கரை
மலைகளில் வளராரின்ற தேக்குமரங்களைக்கொண்டே
கட்டப்பட்ட பான்மையினைப் பழைய வரலாற்று நூலாசிரி
யர்கள் கண்டறிந்திருக்கின்றார்கள். இம் மரங்களேயன்றி

அகில் சந்தனம் முதலான மணங்கமழ் மரங்களும், விலை யுயர்ந்த யானைகளும் யானைக்கொம்புகள் எலும்புகளும், மான்றோல் புலித்தோல்களும், மயிற்றோகைகளும், தேன், தேன்கூண்டுகளும், அரக்கும், நாவியும், பலவகைக் காய்கனி கிழங்குகள் வித்துக்களுங் காட்டின்க ணிருந்து நிரம்பப் பெறுதலின், இவைகளாலும் அரசர்கள் மிகுந்த வருவாயை அடைகின்றனர் என்பது.

௧௦. சிறுவர்க்கான கதைகள்—II

1. நீண்டகாலக் கடன்

கதை நூலாசிரியர் ஒருவரை ஒருநாள் ஓர் இரவலன் எதிர்ப்பட்டனன். உடனே அவன் தனக்குக் கால்ரூபா உதவி செய்யும்படி அவரை விடாப்பிடியாய்க் கெஞ்சிக் கேட்டு நெருக்கினான். அவர் தமது சட்டைப்பையினுட் கையை நுழைத்துத் தடவ, அதன்கட் சில்லறையில்லாமல் ஒரு முழு அரை ரூபா மட்டும் இருக்கக்கண்டார். அவர் அதனையெடுத்து அவ் வி ரவலனுக்குக் கொடுத்து, “நீ எனக்கு மிச்சங் கால் ரூபா கடன் கொடுக்கவேண்டியிருப்பதை மறவாதே,” என்று கூறிப் புன்னகைபுரிந்தார். அதற்கு அவன் “அப்படியே, பெருமானே! யான் அக் கடனைத் தங்கட்குத் திருப்பிக்கொடுக்கும் வரையில் தாங்கள் உயிரோடிருப்பீர்களாக!” என்று மறுமொழி துவன்று சென்றான்.

2. ஞாயிறுந் திங்களும்

ஒருகால நண்பர் இருவர் ஞாயிறு (சூரியன்), திங்கள் (சந்திரன்) என்னும் இரண்டில் எது

சிறுவர்க்கான கதைகள்

என வழக்கிடலாயினர். முடிவாக அவ் விருவரில் ஒருவர், “ஓ! எனக்கு அது தெரியும். திங்களானது ஞாயிற்றினும் இருமடங்கு பயன் உடையது; ஏனென்றால், அது தனது விளக்கத்தை எல்லாரும் வேண்டும் இராக்காலத்தே ஒளிவீசுகின்றது; மற்று, ஞாயிறோ தன்னை எவரும் வேண்டாத பகற்காலத்தில் ஒளிர்கின்றதன்றோ!” என்றான்.

3. உதவிச்சம்பளங் கேட்டல்

தன் அரசனுக்காக உற்ற நேரத்திற் போர்புரிந்து வெற்றிபெற்ற அஞ்சா ஆண்மையனான படைஞன் ஒருவன், தனக்கு உதவிச்சம்பளம் அளிக்கும்படி கேட்கத் தன் அரசன்பாற் போந்தனன். போந்து அரசர்க்குத் தன் வேண்டுகோளைத் தெரிவிக்க, அரசன் “நல்லது பார்ப்போம்,” என்றான். உடனே அம் மறவன், “அதற்காகத் தேவரீர் காக்கவேண்டுவதில்லை, தாங்கள் இப்போதே பார்க்கலாம்,” என்று சொல்லி, உடனே தன் உடம்பின்மேல் அணியத் திருந்த சட்டையைக் கழற்றிவிட்டுப், போர்த்தமூட்புகள் நிறைந்த தன் மார்பினைக் காட்டினான். அதனை அரசன் கண்டதும் “இனிப் பார்க்கலாம்,” என்று சொல்லல்மாட்டானாய், உடனே அவற்கு உதவிச்சம்பளங் கொடுக்குமாறு கட்டளையிட்டனன்.

4. ஒரு மீகாமனது கனவு

“கனவுகாண் காலத்தும் பிறர்க்குதவி செய்வதே அழகிது, நல்லது,” என்றார் மேனாட்டு நாடக நூலாசிரியர் ஒருவர் (Calderon). ஒருகால் ஒரு சிறந்த மீகாமன் தனது கப்பலில் தன் அறையினுள்ளே படுத்து உறங்கிக்கொண்டிருந்தான். அவனது மரக்கலம் அப்போது சென்று கொண்டிருந்த “நடுநிலக்கடல்” அமைதியாகவே யிருந்தது;

வானத்திலும் மப்பு இல்லை. ஆனால், அக் கப்பற்றலைவனே, தனது கப்பல் கடலுள் அமிழ்வதாகக் கனவுகண்டு, அக் கனவுநிலையிலேயே அறையைவிட்டு வெளியே நடந்துவந்து, சுக்கான் திருப்புவோன் வேலையைத் தான் கைக்கொண்டு, தன் கப்பலாட்களை யெல்லாம் விழிப்பாயிருக்கும்படி கூவினான்; தூக்கத்திலிருந்தவாறே தம் தலைவன் செய்யுஞ் செயல்களைக் கண்டு இறும்பூதுற்ற அவ் ஆட்களெல்லாரும் நகையாடினர்; அவர்தம் நகை யொலியைக் கேட்டு விழித்துக்கொண்ட அம் மீகாமன் மீண்டுந் தன் அறைக்குட் சென்று மனக்கலக்கத்துடனேயே தூங்கலாயினன். அங்ஙனந்தூங்கிய சிறிது நேரத்தின் பின் திரும்பவும் அவன் விழித்தெழுந்துபார்க்கப், புயற்காற்று அறிவிக்குங்கருவி, வரப்போகுஞ் சூறாவளியினை அறிவித் உடனே அவன் மேற்றட்டின் மேலோடித் தன் னன். சுக்கான் திருப்பிக்கொண் டிருந்த ஆடவன் “ஐய! மறுபடியுங் கனவோ?” என வின வினன். என்றாலும், அவன்றன் ஆட்கள் அவன் சொற் படியே சென்று அக் கப்பலின் பாய்களை உடனே சுருக்கிக் கட்டினர். சிறிதுநேரத்திலெல்லாம் ஒரு பெருஞ்சூறைக் காற்று வந்து வீசியது. ஆயினும், பாய்கள் மடக்கிக் கட்டப்பெற்றமையால் இக் கப்பல் ஏதோர் இடருமின்றிச் சென்றது; முன்னதாகவே பாய் மடக்கிக் கட்டப்பெறாத மற்றைக் கப்பல்களோ அப் பெருங்காற்றினால் அலைக்கப் பட்டுக் கடலுள் அமிழ்ந்திப்போயின. கனவிலுந் தன் கடமையைச் செலுத்திய தம் தலைவனுக்கு அக் கப்பலாட் கள் எல்லாரும் நன்றி செலுத்தினர்.

5. ஒரு கடல் மனிதன்

களஉரு-ஆம் ஆண்டு ஒரு கப்பல் மேல்கடலில் நூற் றெண்பதடி ஆழமுள்ள ஒரு பகுதியில் ஓடிக்கொண்டிருக்

கையிற், காலை பத்துமணிக்கு மக்கள் வடிவம் வாய்ந்த ஒருவன் அக் கடல்நீரினின்றும் மேலெழுந்து அக் கப்பலின் இடதுபக்கத்தே காணப்பட்டனன். அவனைக்கண்ட அக் கப்பற்றலைவன் உடனே அவனை மேலே தூக்கிக் கப்பலிற் சேர்த்தற்பொருட்டு ஒரு கொளுக்கியை யெடுத்தான் அது கண்ட அக் கப்பல் மீகாமன், அத் தலைவனைத்தடுத்து “அவன் உண்மையான மனிதன் அல்லன்; அவன் கடல் நீரில் உயிர்வாழும் மனிதனாவன்; அவனை நீங்கள் மேலிழுக்க முயன்றால், அவன் உங்களைக் கீழ் இழுத்து விடுவன்,” என்றான். அதுகேட்ட தலைவன், அக் கடல் மனிதனின் வடிவம் முழுமையும் பார்க்கவேண்டி ஒரு சிறு கோலை யெடுத்து அவனது முதுகின்மேல் எறிந்தான். எறிந்தகோல் தன்மேற் படவே அவன் சினங்கொண்டான் போல் தன் இரு கைகளையும் மடித்துக்கொண்டு தன் முகத்தைக் காட்டினன். அதன்பிறகு அவன் அக் கப்பலைச் சுற்றிச் சென்று அதன் பின்னணியத்திலுள்ள சுக்காளைத் தன் இருகைகளாலும் இறுகப் பற்றிக்கொண்டான். அது கண்ட அக் கப்பல் ஆட்கள், அவன் அச் சுக்காளைப் பழுது படுத்தி விடுவன் என அஞ்சி அதனை இறுக்கவைக்க வேண்டியவர்களானார்கள். பின்னர் அக் கடல் மகன் அங்கிருந்து, மக்கள் நீந்துதல்போலவே நீந்திக்கொண்டு கப்பலின் முன்பக்கத்திற் போய், அதன் முன்னணியத்தில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த ஓர் அழகிய பெண்ணுருவைச் சிறிது நேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அப்பால் அவன் அப் பெண்ணுருவைப் பற்றிக்கொள்ள விழைந்தான்போற் கடல் நீரினின்றும் மேற்கிளம்பினான். இவ்வளவும் அக் கப்பலில் இருந்தார் எல்லார் கண்ணுக்கும் எதிரே நிகழ்ந்தன.

திரும்பவும் அந் நீர்மகன் அக் கப்பலின் இடதுபக்க மாய்ப் போந்தனன். கப்பன்மேலிருந்தவர் ஒரு கயிற்றில்

ஒரு கடன்மீனைக் கட்டி அதனை அவன் முன்னே தொங்க விட்டனர். அவன் அதனைப் பிடித்துப் பார்த்தானே யன்றி வேறொன்றுஞ் செய்திலன். பின்னர் அவன் அதனை விட்டு நீந்திப்போய் அம் மரக்கலத்தின் பின்னணியத்திற்கு வந்தனன்; வந்து மறுபடியுஞ் சுக்காளைப் பற்றிக்கொண்டனன். அதுகண்ட மீகாமன் ஓர் இருப்பு வல்லயத்தை யெடுத்து அதனை அவன்மீதெறிந்து அவனைக் கொல்லுதற்கு முனைந்தான். ஆனால், அவ்வல்லயமோ அக் கப்பற் கயிறுகளினிடையே சிக்கிக்கொண்டமையால், அக் கடல் மகனது முதுகிற் பட்டதேயன்றி அஃது அவனை ஊறு படுத்தவில்லை; தன் முதுகிற்பட்டதும் அவன் திரும்பி முன்போலவே தனது முகத்தைக் காட்டினன். அதன் பிறகு, அவன் மறித்தும் முன்னணியத்திற்குப் போந்து அங்கு நிறுத்தப்பட்டிருந்த பெண்பாவையை உற்றுப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அதன்மேல் மீகாமனின் துணைவன் அவன்மே லெறிதற்கு அவ்வல்லயத்தை யெடுத்து வருகவென்று கூவினான். ஆனால், முன்னொருகால் அதே கடல்வழியில் அதே மரக்கலத்தில் மேலேறிப்போந்து தன்னைத் தானாகவே மடித்துக்கொண்டு கடலில் எறியப்பட்ட புதுமையான ஓர் உயிராய் அவன் இருக்கலாமோ என ஐயுற்று அஞ்சி, அத் துணைவன் அவ்வல்லயத்தால் அவனைக் கொல்லாமல், அதனால் மெல்ல அவனை முதுகிற் குத்தித்தள்ளினான். அங்ஙனங் குத்தவே, அக் கடல்மகன் முன்போலவே தன் முகத்தைச் சினந்து காட்டி, அக் கப்பலின் மேற்றட்டுவரையில் ஏறிவந்தான். வந்தவன், கப்பலாட்களில் இருவர் பிடித்திருந்த கயிறு ஒன்றைத் தானுங் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டான். அவ்விருவரும் அக் கயிற்றை அவன் கையினின்றும் வலிந்து இழுக்கவே, அந்நீர்முகனும் அக் கயிற்றொடு கூடவே கப்பலின் மேற்றட்டிற்கு

இழுக்கப்பட்டனன். ஆனால், மேற்றட்டிற்கு வந்தவுடனே அவன் உடனே கடலிற் குதித்துத் தொலைவில் நீந்திப்போயினன். மீண்டுஞ் சிறிது நேரத்தில் அக் கடல்மகன் நீந்திக் கொண்டு எங்கள் கப்பலண்டையில் வந்தான். இப்போது அவன் தண்ணீர்க்குமேற் கொப்பூழ்வரையில் உயர எழுந்த மையால், அம் மரக்கலத்திலிருந்தவர்கள் அவனது உடம்பின் மேற்பகுதியை நன்கு பார்க்கக்கூடியவர்களானார்கள். அவனது மார்பு சிறந்த ஒரு பெண்மகளின் மார்புபோற் பெரிதாய் அழகிதாய் இருந்தது. ஆனால், அவன் முதுகைத் திருப்பியபோது ஆண்மகனாகவே காணப்பட்டான். அதன் பின்னர் அவன் அக் கப்பலைச் சுற்றி நீந்தி மறைந்துபோய் விட்டான். அதற்குப் பிறகு அக் கப்பலிலுள்ளவர் அவனைப் பார்க்கவில்லை.

காலை பத்துமணியிலிருந்து பன்னிரண்டுமணி வரையில் அக் கடன்மகன் அம் மரக்கலத்துடனேயே வந்தனன். அம் மரக்கலத்திருந்தவர்கள் அவனைக் கண்டு அச்சமுறா திருந்தால், அவனைக் கப்பலின் மேற்றட்டுமேற் பலகாலும் ஏற்றியிருக்கலாம். அவனதுடம்பின் நீளம் ஏறக்குறைய எட்டடி; தோலின் நிறம் பழுப்பு; அத் தோலின்மேற் செதிள் ஏதும் இல்லை; அவனுடைய நடையெல்லாம் மக்கள் நடைகளையே யொத்திருந்தன; கண்கள் இருக்கவேண்டிய அளவுப்படியே அமைந்திருந்தன; வாய் சிறிய அளவினது; மூக்குப் பெரிதாயுந் தட்டையாயும் இருந்தது; பற்கள் மிகவும் வெண்மையாய்த் தோன்றின; மயிர் கறுப்பு; மோவாயிற் பாசிபடர்ந்தாற்போல் மயிர்கள் இருந்தன; மூக்கின்கீழ் ஒருவகையான மீசை; காதுகள் மக்களின் காதுகளைப் போலவே காணப்பட்டன; ஆனால், அவனுடைய கைவிரல் கால்விரல்களுக்கு இடையில் மட்டுந் தாராப் பறவைகளுக்குள்ளதுபோற் செலுவிருந்தது. சுருங்கச் சொல்லுங்கால்

சிறுவர்க்கான செந்தமிழ்

அவன் திருத்தமான அமைப்புவாய்ந்த ஓர் ஆண்மகனாகவே காணப்பட்டான். இங்ஙனம் காணப்பட்ட அக் கடன்மகனைப் பற்றிய செய்தி முற்றும் உண்மையென்று அக் கப்பற் றலைவனும் மீகாமனும் அதில் வேலைசெய்த முப்பத்திரண்டு ஆட்களும் உறுதிமொழிபுகன்றார்கள்.

கக. உற்றுநோக்கி யாராய்தல்

உலகத்தில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகள் சிறியவாயிருப் பினும் பெரியவாய் இருப்பினும், அவை தம்மை உற்று நோக்கி யாராய்ந்தவர்களே அறிவிற் பெரியராகிப், பல அரும் பெரும் புதுமைகளைக் கண்டறிந்து, நம்மனோர்க்கெல்லாம் அளப்பிலா நன்மைகளைச் செய்திருக்கின்றார்கள். எதனை யும் உற்றுநோக்கி ஆராய்தலின்றி, ஆடு மாடுகளைப்போற் பொதுநோக்காய்ச் சென்றவர்கள் தாமும் அறிவு விளங்கப் பெற்ற தில்லை, பிறர்க்கும் நன்மையாவன செய்ததில்லை. சோற்றுக்குக் கேடும் மண்ணுக்குப் பொறையுமாய் இருந்து அவர்கள் தம் வாழ்நாளை உண்டு உடுத்து உறங்கிக் கழித்த வர்களேயாவர். இலந்தை மரத்திலிருந்து நன்றாய்ப் பழுத்த பழங்கள் உதிர்ந்து கீழ் விழுதலை எத்தனைகோடி மக்கள் முற்காலத்தும் பிற்காலத்தும் பார்த்திருக்கின்றார்கள்! அவர்களுள் எத்தனைபேர் அவைகள் ஏன் அங்ஙனங் கீழ்விழு கின்றன என்று ஆராய்ந்து பார்த்தவர்கள்? நியூட்டன் என் னும் ஒருவரைத்தவிர ஏனைக் கோடி கோடியான மக்கள் எவரும் அதன் உண்மையை அறியவில்லையே! ஏன்? உற்று நோக்கி யாராய்ந்து பார்க்கும் அறிவும் முயற்சியும் அவரைத் தவிர மற்றையோர்க்கு இல்லாது போனமையாலன்றோ? மற்று, நியூட்டன் என்னும் பேராசிரியரோ இவ்வுலகியற் பொருட்டன்மைகளை எந்நேரமும் உற்றுநோக்கிய படியாக

வும், உற்றுநோக்கி யாராய்ந்தபடியாகவுமே தமது அரிய வாழ்நாளை எந்நேரமும் பயன்படுத்திவந்தார். ஒருகால் அவர் ஓர் இலந்தைமரத்தினடியில் அமர்ந்திருக்கையில், அதில் நன்றாய்ப் பழுத்திருந்த ஒருபழம் காம்பு கழன்று அவரது காலண்டையிற் கீழ் விழுந்தது. அதனைக்கண்ட அவர், உடனே, அஃதேன் அங்ஙனங் கீழ்விழலாயிற்று என ஆராயப் புகுந்தார். அந் நிகழ்ச்சியினைப் புல்லியதென்று விலக்கிவிடாமல், அல்லும் பகலும் அவர் அதனைப் பல வாற்றுண் ஆராய்ந்து பார்க்க, மேலுள்ள பருப்பொருள் களைக் கீழே தன்கண் இழுத்துக்கொள்ளும் ஓர் ஆற்றல் இந் நிலவுலகத்திற்கு உண்டென்னும் அரும்பேருண்மையினை அவர் கண்டுகொண்டார். இந் நிலவுலகமாகிய பருப் பொருளுக்கு உள்ள இவ் இழுக்குமாற்றலை அவர் கண்டறிந்த பிறகுதான், வான்வெளியிற் பந்துகள்போற் சுழலா நின்ற ஞாயிறு, திங்கள், செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி, சனி முதலான ஏழு உலகங்களும், அவற்றோடொத்த அளவிடப்படாத எண்ணிறந்த வான்மீன் மண்டிலங்களுந் தத்தம் பருமனுக்குத்தக்க தொலைவில் நின்று ஒன்றையொன்று இழுத்தபடியாய் ஒன்றையொன்று சுற்றிச்செல்லும் வியப்பான உண்மை நிகழ்ச்சியினையும் இன்னும் இதுபோன்ற வேறு பல புதுமைகளையும் கண்டு வெளியிட்டார்.

இப் பேராசிரியரது அறிவுவரலாற்றை யெண்ணிப் பார்க்குங்காற், பகுத்தறிவொடு கூடாத கட்பார்வை பயன் இலதாதலை உணர்கின்றனம் அல்லமோ? மக்களெல்லாருங் கண்ணினாற் பொருள்களையும் பொருள் நிகழ்ச்சிகளையும் பார்த்துண்டாகிய ஓரளவான பகுத்தறிவுகொண்டே வாழ்க்கை செலுத்தி வருகின்றனரென்பது உண்மையே. என்றாலும், ஒரு பொருட்டன்மை மற்றொன்றின் வேறுத

லும், அன்றி ஒன்று மற்றொன்றை ஒத்திருத்தலும், அவ்வாறெல்லாம் அமைந்த அமைப்புகளின்கீழ் அவை தம்மை யமைத்த முதற்பேரறிவு ஒன்று மிளிரும்பான்மையும் எல்லாம் கருத்து ஒருங்கி ஆராய்ந்து பார்ப்பவர் அம் மக்களுள் எத்தனைபேர் உளர்? ஒரோவொரு காலங்களில் ஒரோவொருவரே மிக அரியராய் ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றனர். ஒரு கயிற்றிற்கட்டித் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கும் ஓர் எடைகல் அங்கும் இங்குமாய் ஊசலாடுவதை எத்தனை யாயிரக்கணக்கான மக்கள் முன்னும் பின்னும் பார்த்திருக்கவேண்டும்! அதிலிருந்து நாழிகை யறிவிக்குங் கடிகாரக் கருவியினை அமைக்கும் துண்ணறிவு கலிலீயோ என்னும் வான்நூலாசிரியர்க்கன்றி வேறெவர்க்கேனுந் ண்டா?

பின்னும் ஒருகால் அவ் வான்நூலாசிரியர் தொலைவு நோக்கி என்னும் ஒரு வியத்தகு கண்ணுடியினை அமைக்கும் முறை கண்டறிந்ததும் மிகவும் வியக்கற்பாலதாயிருக்கின்றது. மூக்குக்கண்ணாடி செய்யும் ஒருவர், தொலைவி லுள்ள பொருள்களைக் கட்புலனுக்கு அருகே காட்டும் ஓர் அரிய கருவியினை அமைத்து அதனை ஒரு செல்வர்க்கு வழங்கிய செய்தியைக், கலிலீயோ என்னும் அப் பேரறிஞர் ஒருநாள் தற்செயலாய்க் கேள்வியுற்றார். கேட்ட அந்நாள் முதல் அவர், அங்ஙனம் தொலைவிலுள்ளவைகளை அருகிற் காட்டுங் கருவியின் அமைப்பைத் தொடர்பாக ஆராய்ந்து செய்துசெய்து பார்த்துக், கடைசியாகத் 'தொலைவுநோக்கி' (Telescope) என்னும் புதுமையான கருவியை அமைத்து முடித்தார். அக் கருவியானது அமைக்கப்பட்ட பிறகு தான், எத்தனையோ கோடி மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள ஞாயிறு திங்கள் முதலான உலகங்களின் இயல்புகளையும், அவை தம்க்கும் எட்டாத தொலைவிலுள்ள ஏனை வான்மீன்

மண்டிலங்களின் இயல்புகளையும் எல்லாம் அவரும் அவர் வழிவந்த மற்றை வான் நூலாசிரியர்களும் நன்கறிந்து கண்டு நம்போல்வார்க்கெல்லாம் அவ்வுண்மைகளை நன்கு விளக்கி வருகின்றனர். கலிலீயோ என்னும் அவ் அறிஞர் பெருமானுக்கு அத்துணை விழிப்பான கருத்தும் ஓயாத ஆராய்ச்சியறிவும் ஆராய்ந்தவைகளைச் செய்துமுடிக்கும் விடாமுயற்சியும் இல்லாதிருந்தால், நாம் அம் மேலுலகங்களின் உண்மைகளை உணர்ந்துகொள்ளல் இயலுமோ? அவ்வுண்மைகளை யறியாமல் அவ்வுலகங்களைப் பற்றிய வெறுங் குருட்டு நம்பிக்கைகளிலும் பொய்க்கதைகளிலுமன்றோ நம் வாழ்நாளை நாம் விலங்கினங்களைப்போற் கழிக்க வேண்டும்?

இன்னும் பாருங்கள்! “கூவல் ஆமை குரை கடல் ஆமையைப்” பார்த்துப் பழித்ததுபோலத், தாம் இருக்கும் நாட்டையும் அந் நாட்டிலுள்ள மக்களையும் தவிர வேற்று நாடுகளையும் அந் நாடுகளில் உள்ள மக்களையும்பற்றிச் சிறிதுமே உண்மை தெரியாமல் அந் நாடுகளையும் அம் மக்களையும் இழித்துப் பேசுவோர் நம்மில் நூறுயிரக்கணக்காய் இருக்கின்றனர்! ஓர் ஊரைவிட்டு வேறு ஓர் ஊர்சென்று அதன் இயல்புகளையும் அங்குள்ள உயிர்களின் இயல்புகளையும் நன்குணர்ந்து அதன்கண் வாழ்க்கை செலுத்த விரும்புவார் நம்மில் மிகச் சிலராகவே காணப்படுகின்றனர். தாமிருக்கும் ஊரில் தாம் உயிர்வாழ்தற்கு வேண்டுங் கருவிகள் கிடைக்கப்பெறாமல் வறுமைப்பட்டுத் துன்புறுவோரே அயல்நாடுகள் சென்று குடியேறக் காண்கின்றோம். இவ்வாறாக நம்மனோர் பெரும்பாலும் தாமிருக்கும் இடத்தை விட்டுப் பெயராத சோம்பர்களாயும், உலகத்தின் பல பகுதிகளையுங் கண்டு அறிவை அகலமாக்கும் விரிந்த நோக்கம் இல்லாதவர்களாயும் இருத்தலறிந்தே நம் பண்டை

ஆசிரியர்கள் இந்திய இலங்கை நாடுகள் எங்குங் கடவுளை வணங்குதற்கென்று மாப்பெருங் கோயில்கள் அமைத்து, அம்முகத்தால் ஓர் ஊரவர் வேறு ஓர் ஊர்சென்று அன்பிலும் அறிவிலும் விரிந்த நோக்கத்திலும் மேன்மேற் பெருகுதற்கு வழிசெய்து வைத்தனர். வைத்துங், கடற் கப்பால் உள்ள நாடுகளுக்குக் கப்பலேறிச்சென்று ஆங்காங் குக் குடியேறக்கருதும் மனத்திட்பம் உடையார் நம்மில் இன்னும் மிகச் சிலராகவே இருக்கின்றனர். கப்பலேறிச் சென்றாற் கடலுக்கு இரையாவோம் என்னும் அச்சம் அவர்கள் உள்ளத்திற்குடிகொண்டிருக்கின்றது! அதுவேயு மன்றிக், கப்பலேறிச் செல்வாரைத் தமது சாதிக்குட் சேர்க்கலாகாது என்னுங் கட்டுப்பாடுஞ் சில வகுப்பிற் கடுமையாய் இருக்கின்றது! இதனாலேயே, நிலவளம் நீர்வளம் பொருள்வளம் நிரம்பிய பெரிய பெரிய நாடுகளிற் சென்று குடியேறி இனிது உயிர்வாழும் பெரும்பேற்றையும் உரிமையையும் இழந்து, நம் இந்து மக்களிற் பெரும்பாலார் சிறிய சிறிய வெற்றார்களிலிருந்து மிடிப்பட்ட குறு வாழ்க்கை செலுத்துகின்றனர்!

ஆனால், மேல்நாட்டவரான வெள்ளைக்கார நன் மக்களோ தாம் பிறந்த ஊர்களில் இருக்குமளவில் மனவமைதிபெறாத பெருநோக்கமும் பேரறிவும் பெரு முயற்சியும் பேருக்கமும் அஞ்சா ஆண்மையும் வாய்ந்தவர் களாய் இந் நிலவுலகமெங்கும் உள்ள பெருநிலப்பரப்புகளை யெல்லாங் கடல்தாண்டிக் கண்டு கைக்கொண்டு அவை தம்மையெல்லாந் தமக்கு நீங்கா உரிமைகளாக்கி இன்ப வாழ்க்கை செலுத்தி வருகின்றனர். இவர்கள் இவ்வாறு இந் நிலவுலகமெங்கும் பரவி இனிது வாழ்தற்கு, இவர்கள் முன்னேறிற் சிலர் அறிவும் ஆராய்ச்சியும் எதனையும் உற்று நோக்கி யெண்ணுதலும் அஞ்சா மன உறுதியும் விடா

முயற்சியும் வாய்ந்திருந்தமையே காரணமாகும். தாமிருக்கும் ஊரையும் அதற்கு அருகாமையிலுள்ள வேறு சில ஊர்களையும்ன்றிச் சேய்மையிலுள்ளவைகளைச் சிறிதும் அறியாதவர்களாய் நம் இந்துமக்கள் மிடிப்பட்ட வாழ்க்கையில் இருக்க, மேல்நாட்டவரின் முன்னோர்களில் ஒருவரான கொலம்பசு என்பவரோ தாமிருந்த ஸ்பெயின் தேயத்தை யடுத்த பெரும்புறக் கடலுக்கும் அப்பால் ஒரு பெருந்தேயம் உளதென்றறிந்து, மூவாயிரத்தைநூறு மைலுக்கு மேல் அதனைக் கடந்து சென்று, கி. பி. 1492-ஆம் ஆண்டில் அமெரிக்கா தேயத்தைக் கண்டுபிடித்தார். அப் பெரும் புறக் கடலுக்கும் அப்பால் ஒரு பெருந்தேயம் உண்டென்பதைக் கண்ட அவரது ஆராய்ச்சி யறிவின் தெய்வத்தன்மையை என்னென்றுரைப்போம்! அதன் உண்மையை ஆராய்ந்துகண்ட அளவில் இராமல், தம் நாட்டு அரசுக்கும் அரசிக்கும் அதனை மெய்ப்படுத்திக்காட்டி, மூன்று மரக்கலன்களும் நூற்றிருபஃது ஆட்களுந் தாம் அக் கடல் கடந்து செல்லுதற்கு உதவியாகத் தம் அரசுர்பாற் பெற்றுக் கொண்டு, முன் எவருமே சென்றறியாத அப் பேராழியில் வழிகண்டு சென்ற அவர்தம் அறிவாற்றலையும் அஞ்சா ஆண்மையினையும் எண்ணுந்தோறும் எம் நெஞ்சம் அளவிடலங்கா இறும்பூதுந் திகைப்பும் அடைகின்றது!

இங்ஙனம் அப்பெரும்பெளவங் கடந்துசென்ற கொலம்பசுப் பெரியாரின் பேரறிவின்திறம், அவர்தாம் மேற்கொண்டு சென்ற அவ்வருஞ்செயலை எவ்வாறு பயன்பெறச் செய்ததென்பதும் நினைவுகூரற்பாற்று. பிறர்க்கு வழிதிசை தெரியாப் பெருவெள்ளக் காடான அப் பேராழியினூடே அவர் எவ்வாறு வழிதெரிந்து சென்றார் என்பதை நினைந்தால் எவர்க்குத்தான் வியப்பெழாது! எவர்க்குத்தான் நெஞ்சந் திகில் கொளாது! இவ்வளவு தெரிந்து சென்றதே

ஒரு தெய்வத்தன்மை! இதனினுஞ் சிறந்த ஒரு தெய்வ அறிவும் இவரை அந் நடுக்கடலிற் காப்பாற்றியது. இவர ளுந்து கிழமைகளாக அல்லது முப்பத்தைந்து நாட்களாக அப் பெருநீரில் அம் மூன்று கப்பல்களையுங் கொண்டு செல் கின்றார். வழிதுறை யொன்றுந் தெரியவில்லை! நாற்புறமுஞ் சூழ ஒரே வெள்ளக்காடு! தேடிச் செல்லுந் தேயஞ் சிறிதுந் தென்படவில்லை! அம் மூன்று மரக்கலங்களிலும் அவருக்கு உதவியாய்ச் சென்ற ஆட்களெல்லாரும் இனி நிலத்தைக் காண்போமா என்று ஏங்கி நம்பிக்கையிழந்தார்கள்! தம்மை அப் பெருநீருக்கு இரையாக்கவே அவர் கொணர்ந்தாரென எண்ணி, எல்லாரும் அவரைத் துன்புறுத்தத் தொடங்கி விட்டனர்! அந்நேரத்தில், எல்லை சிறிதுந் தெரியாத அப் பெருநீர்ப்பரப்பில், தமக்கு உதவியாய்வந்த துணைவர்களே நம்பிக்கையற்று மனங்கலங்கித் தம்மைத் துன்புறுத்துவ ராயின் அப்போது எத்தகைய நெஞ்சழுத்தம் உடையாருந் தந்நெஞ்சந் தடுமாறுதிருத்தல் ஏலுமோ? ஏலாதே; ஆன லுங், கொலம்பசுப் பெரியார் அந்நேரத்திலும் உளஞ் சிறிதுந் தடுமாற்றிற்றிலர்! தமது கப்பலுக்கருகே கடற் பாசிகள் மிதந்து செல்வதை அவர் உன்னிப்பாய்ப்பார்த்து, “இதோ! நாம் தேடிச்செல்லுந் தேயம் அண்மையில் வந்து விட்டது. அஞ்சாதீர்கள்!” என்று அவர்கள் எல்லார்க்கும் ஆறுதல் மொழிந்தார். அவர் மொழிந்தவண்ணமே சில நாட்களில் அமெரிக்கா தேயக்கரை அம் மரக்கலங்களிற் சென்ற ரெல்லார் கண்களுக்கும் புலப்படலாயிற்று! அப் பெருநீர்ப்பரவையில் ஆழாதுதப்பிய அவரெல்லாம் உவ கைக் கடலுள் ஆழ்ந்தனர்! அமெரிக்காக் கரையோரங்களில் உள்ள மலைப்பாறைகளில் ஒட்டி வளர்ந்த கடற்பாசி மிதந்து வருதலைக்கண்டு, அத் தேயத்தின் அருகே தாம் வந்துவிட் டதைக் கொலம்பசுப் பெரியார் அறிந்த அறிவு, அவருடன்

சென்ற ஏனைமக்கட்கு இல்லாது போயிற்றே! இதனால், எத்துணைச் சிறிய, எளிய, புல்லிய பொருளையும் புறக் கணித்து விடாமல், அதனையும் அதன் றொடர்பையும் உற்றுநோக்கி யாராயும் அறிவுடையாரே எல்லா வகையி லுஞ் சிறந்தவராவர் என்றறிதல் வேண்டும்.

“அறிவுடையார் எல்லாம் உடையர் அறிவிலார்
என்னுடைய ரேனும் இலர்.”

௧௨. வினா நிலம்

நெற்பயிர் வினாயாநின்ற வயல்நிலத்தையும் வயல் சூழ்ந்த இடத்தையும் ‘மருதம்’ என்று தமிழ்நூலார் பண் டைக் காலந்தொட்டு வழங்கி வருகின்றனர். பழைய காலத் தில் நெற்பயிரிடுதற் கேற்றவைகளாகத் திருத்தப்பட்ட நிலங்கள், மருதமரங்களின் அருகேயிருந்தமையாற் போலும், அவற்றிற்கு மருதநிலம் என அவர் பெயர் அமைத்தனர். வயல்நிலத்தைப் ‘பண்ணை,’ ‘பனை,’ ‘செய்,’ ‘செறு,’ ‘கழனி,’ ‘பழனம்,’ ‘விளையுள்,’ ‘புலம்,’ ‘வரப்புள்,’ என்னும் பல சொற்களால் தமிழ்மக்கள் வழங்கிவருகின் றனர்.

பழையநாட்களில் மாந்தரின்தொகை பெருகப்பெருக, அவர்களுக்கு வேண்டிய அளவு உணவுப்பண்டங்கள் மலை களிலுங் கடல்களிலுங் காடுகளிலுங் கிடைப்பது அரிதா யிற்று. மலைகளிலுங் காடுகளிலும் உள்ள கணிகள் வித்துக் கள் கிழங்குகளையும் மான் மரை கடம்பை ஆடு மாடு பன்றி முதலிய விலங்குகளையும், கானங்கோழி தாரா குயில் கொக்கு குருவி முதலான பறவைகளையும் கடல்களிலுள்ள மீன்களையுந் தின்றுவந்த மிகப்பழைய முன்னோர்கள்,

தமது தொகை பெருகப் பெருக அவை போதாமைகண்டு, ஆடுமாடுகளை மிகுதியாக வளர்த்து, அவற்றின் பயன்க ளான நெய் பால் தயிர் முதலியவைகளையுங், காடுகளில் ஆங்காங்கு இயற்கையாக வளர்ந்து கிடந்த அவரை துவரை மொச்சை காராமணி உழுந்து பயறு கடலை எள்ளு முத லான பண்டங்களையும் உட்கொண்டு உயிர் வாழ்ந்து வந் தார்கள். காலஞ் செல்லச்செல்ல அவர்களின் தொகை பின்னும் பின்னும் பெருகலானமையின், இயற்கையிற் கிடைத்த இத்தனை யுணவுப்பண்டங்களும் அவர்கட்குப் போதாவாயின. இதற் கென்செய்வ தென்று, அவர்களுள் அறிவான்மிக்க சிலர் எண்ணிப் பார்க்கப்பார்க்க, இயற்கை யாக வளருங் கூலங்களின் வித்துக்களை மட்டும் எடுத்து, வேறு மரஞ் செடி கொடிகள் இல்லாத வெளி நிலங்களைக் கீறி அவற்றுள் விதைத்தால், அவை மிகுதியான விளைச் சலைத் தருமெனக் கண்டறிந்தார்கள். அறிந்தபின் அவ் அறிஞர்களும் அவரது ஏவல்வழி நின்றவர்களும் வெட்ட வெளியாய்க் கிடந்த நிலங்களைக் கோல்களாலுங் குந்தாவி களாலுங் கிளறிக் கொத்தி, அவற்றின்கண் அவ்விதைகளை இட, அவை வேண்டியவளவு வெயிலும் மழையும் பெற்று, வேறு மரஞ் செடி கொடிகளின் இடைஞ்சல் இல்லா மையின், ஒன்று நூறுகப் பயன் தரலாயின.

இங்ஙனம் முதன்முதற் செயற்கைப் பயிர் செய்தற்கு வெளியிலங்களை பயன்பட்டமையின், அவை 'வயல்' 'புலம்' என்று பெயர் பெறலாயின. வயல் என்னுஞ் சொல்லுக்கு முதற்பொருள் வெளியென்பதே யாகும். புலம் என்னுஞ் சொல்லும் எவை தம்மாலும் மறைக்கப்படாமற் கண் ணுக்குப் புலப்பட்டுக் கிடக்கும் வெளியிடத்தையே யுணர்த்தும். மேலும், இயற்கையில் வறிதாய்க் கிடந்த வெளியிலும் அறிவர் சிலரால் முதன்முதற் கிண்டிக் கிளறிப்

பயிர் செய்தற்கு ஏற்றபடியாகச் செய்யப்பட்டமையிற், பின்னர் அது 'செய்' என்றும், பண்ணப்பட்டமையிற் 'பண்ணை,' 'பணை' என்றுஞ்; செறப்பட்டமையின் அஃதாவது கிறப்பட்டமையிற் 'செறு' என்றும் வழங்கப்படலாயிற்று.

இவ்வாறு முதலிற் றொடங்கிய பயிர்த்தொழிலைச் செய்யச் செய்ய, மேலும்மேலும் அதனைத் திறமாகச் செய்யும் வழிவகைகளை நம் முன்னோர்கள் கண்டறிந்தார்கள். வல்லென்று கெட்டியாயிருக்கும் நிலத்தில் மென்ப தத்தவான நெல்லும ஏனைமணிகளும் வேர் ஊன்ற மாட்டாமற் பட்டுப்போதல் கண்டு, வன்பாலான நிலத்தை மென்பாலாக்கும் முறை கண்டு கொண்டார்கள். நிலத்தைக் கிளறி அதற்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சினால் மண்ணுந் தண்ணீருங் கலந்து அது மென்பதப் படுதல் அறிந்தனர். இங்ஙனங் கிளறுதலாலுந் தண்ணீர் பாய்ச்சுதலாலும் இறுகிய மண் கழன்று நிலம் மென்பதம் அடைதலின், அங்ஙனங் கழன்ற வயல்கிலங் 'கழனி' எனப்பட்டது.

அதன்மேற், பண்படுத்தப்பட்ட அக் கழனியில் வித்திய நெல் ஒன்று பல்லாயிரமாய்ப் பயன்தந்ததாகலிற், பின்னர் அது 'பழனம்,' 'வினையுள்' எனப் பெயர் பெறலாயிற்று. பயன், பழம், பழன், வினையு முதலியன வெல்லாம் ஒரே பொருளைத் தருஞ் சொற்களாகும்.

அங்ஙனம் வினாந்த நிலம் முதலிற் பலர்க்கும் பொதுவாயிருந்ததனால், அதன் விளைவை அவரெல்லாருந் தத்தமக்கு வேண்டியவளவு பங்கிட்டுக்கொண்டு வைத்து வாழ்ந்தார்கள். பிறகு நாட் செல்லச்செல்ல, நன்றாக உழைத்துப் பாடுபடுபவர்களும், பாடுபடாமற் சோம்பலுற்றிருப்பவர்களும் வினாந்த பொருள்களைத் தாந்தாம் வேண்டும்மட்டும் எடுத்துக்கொள்ள விடுதல் முறையாகாதென்று

உணர்ந்தனர். உணர்ந்து, அவரவர் எவ்வளவு பாடுபடக் கூடுமோ அவ்வளவு பாட்டுக்குத் தக்க நிலத்தை யளந்து வரம்புகட்டி அவரவர்க்குப் பங்கிட்டுக் கொடுத்தனர். முதலிற் பலர்க்குப் பொதுவாய்க் கிடந்த நிலப்பரப்புப் பின்பு ஒவ்வொருவர்க்கோ அல்லது ஒவ்வொரு குடியினர்க்கோ உரியவாம் பல பகுதிகளாகப் பங்கிடப்பட்டு, இடையிடையே வரம்பு உயர்த்தப்பட்டமையின், அவ்வாறு வரம்புக்கு உள்ளடங்கிய வயல்கள் 'வரப்புள்' என்று வழங்கப்படுவவாயின. 'வரம்பு' என்பது வரப்பு என வலித்தது. இவ்வாறுகத் தமிழில் வயல்நிலத்திற்கு வழங்கும் பல சொற்களையும் ஆராயவே, பண்டைக்காலத்திருந்த தமிழ்முது மக்கள் முதன்முதற் பயிர்த்தொழில் எவ்வாறு செய்ய அறிந்து, அதனை எவ்வாறு செய்து, எவ்வாறு பயன்படுத்தி இன்றுகாறும் வாழ்ந்துவருகின்றனர் என்னும் வரலாறு நன்கு விளங்குதல் கண்டுகொள்க.

இனித், தொன்றுதொட்டுப் பயிர்த்தொழிலைப் பெருக்கி வாழும் உழவுவாழ்க்கை, தமிழ் மக்களிடம் மிகுந்து காணப்படுதல்போல, உலகத்திலுள்ள வேறு எந்த மக்களிடத்தும் மிகுந்து காணப்படவில்லை. மற்றை மாநிலங்கள் தத்தம் நாடுகளின் சிற்சில பகுதிகளிலேதாம் உழவு தொழிலை நடத்திவரக் காண்கின்றோம். மற்றுத், தமிழ் மக்களோ தாம் உறையும் இத் தென்னாடு முழுதும் நெற்பயிரும் பிற பயிரும் விளைத்து இனிது வாழ்ந்துவருகின்றனர். இத் தமிழ் நாட்டின் வடவெல்லையாகிய திருவேங்கடமலையிலிருந்து, தென்கோடியாகிய குமரிமுனை வரையிலும், கீழ்க்கரை மேல்கரை வரையிலும் எங்கே பார்த்தாலும் பச்சைப் பசேலென விளங்கும் நெல்வயல்களே நிறைந்து காணப்படுகின்றன. இதற்குக் காரணம் என்னென்றால், தமிழ்நாட்டின்கண் ஆறுகளும் குளங்களும் ஏரிகளும் கால்

வாய்களும் மிகுந்திருத்தலேயாகும்; வேறு நாடுகளிலோ அவை அங்ஙனம் மிகுந்திருக்கவில்லை. வடபெண்ணை, பாலாறு, தென்பெண்ணை, காவிரி, வைகை, பொருநை, நெய்யாறு முதலியன ஊடே ஊடே நீர்நிரம்பி யோடுதலும். இவற்றால் நீர் ததும்பிப் பொலியுங் குளங்களுந் தாமரை வாவிகளும் பெரிய பெரிய ஏரிகளும், அவற்றிலுள்ள நீரைக் கொண்டுசென்று கோடிக் கணக்கான வயல்களை ஊட்டுங் கால்வாய்களும் இத் தென்னாட்டின்கண் அடுத்தடுத்துக் காணப்படுதல்போல வேறெங்குங் காணப்படுதல் இல்லை. சோழநாட்டிற்கு ஓர் உயிராய் நின்று நிலவுங் காவிரியாறு, நெடுந்தொலைவிலுள்ள மேற்கரை மலைகளிலிருந்து திரட்டிக் கொணரும் வண்டல்கள் அந் நாட்டின் வயல்களிலும் படு கர்களிலும் படிந்து நிலத்தை மிகவுஞ் செழுமையுறச் செய்கின்றன. பாண்டி நாட்டில் ஓடும் வைகை பொருநை முதலான ஆறுகளுங், காவிரியாற்றிற்கு அடுத்தபடியாக, அந் நாட்டின் மருதநிலங்களை வளம்படுத்துந் தன்மையவாகவே யிருக்கின்றன. இங்ஙனமாக இத் தென்னாட்டின் இயற்கையமைப்புப் பயிர்த் தொழிலுக்குப் பெரிதும் ஏற்ற பலநலங்களும் பொருந்தி யிருத்தலால், எத்தனையோ ஆயிர ஆண்டுகளாக இதன்கண் உயிர்வாழும் தமிழ்மக்கள் அத் தொழிலைச் செவ்வையாக நடாத்திக்கொண்டு இனிது காலங்கழித்து வருகின்றனர்.

இன்னும், இத் தென்னாட்டின்கண் உள்ள மருதநிலங்களில் நெற்பயிர்மட்டுமே யன்றித், தென்னஞ்சோலைகளும் மாநதோப்புகளுங் கமுகந் தோட்டம் வாழைத் தோட்டங்களும், எலுமிச்சை நாரத்தை பலா கரும்பு முதலியன செழித்திருக்குந் தோட்டக்கால்களும், இஞ்சி மஞ்சள் மிளகாய் சேம்பு கருணை முதலியன வளர்ந்திருக்குங் கொல்லைகளும் கண்ணையும் கருத்தையுங் கவரும் வனப்பும் பயனும்

மிக்கனவாய் ஆங்காங்கு அடர்ந்து காணப்படுகின்றன. உயிர் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத இத்தனை உணவுப்பண்டங்களும் எளிதிலே விளைத்துக்கொள்ளுதற்கேற்ற வசதிகள் இயற்கையே அமையப்பெற்ற இத் தென்னாட்டவர்கள், தமக்குச் சிறப்பாக உரிய வழவுதொழிலை மேன்மேற் செவ்வையாகச் செய்து வருவார்களானால், அவர்கள் ஏனைநாட்டு மக்களைச் சார்ந்து பிழைக்கவேண்டியதிராது. மற்றைத் தொழில்களைச் செய்யும் மற்றை நாட்டவர்களே இத்தென்னாட்டவர் உதவியை எதிர் பார்த்துப் பிழைக்கவேண்டியவராவர்.

“சுழன்றும் ஏர்ப்பின்ன துலகம் அதனால்
உழந்தும் உழவே தலை.”

கூ. சிறுவர்க்கான கதைகள் III

1. ஓநாயும் கொக்கும்

ஓர் ஓநாயானது தன் தொண்டைக்குட் குறுக்கே மாட்டிக்கொண்ட ஓர் எலும்பை எடுத்து விடும்படி, அங்கும் இங்குமாய் மிகவுந் துன்புற்று ஓடித், தான் எதிர்ப்பட்ட ஒவ்வொரு விலங்கையுந் கெஞ்சிக்கேட்டது. அங்ஙனம் கெஞ்சிக்கேட்கும்போ தெல்லாந் தனக்கு அவ்வுதவியைச் செய்யும் உயிர்க்குத் தான் தன்னாலான கைம்மாறு ஒன்றுஞ் செய்வதாகக் குறிப்பித்தது. கடைசியாக ஒரு கொக்கு அதன் துன்பத்தையும் வேண்டுகோளையுஞ் சொல்லுதுதியையுந் கண்டு மனம் இரங்கித், தனது நீண்ட கழுத் தொடு கூடிய அலகை அவ் வோநாயின் தொண்டைக்குள் துணிவாக துழைத்து, அங்கே மாட்டிக்கொண்டிருந்த எலும்பை வெளியே இழுத்துவிட்டது. அவ்வாறு செய்த

பிறகு அது தனக்கு ஓநாய் கைம்மாறாகத் தருதற்கு இசைந்ததனைத் தரும்படி அடக்கமாய்க் கேட்டது. உடனே அவ் வோநாய் பல்லை இளித்துக்கொண்டு, “நன்றிகெட்ட உயிரே! ஓர் ஓநாயின் வாய்க்குள்ளே நுழைத்த உனது கழுத்துத் துண்டாக்கப்படாமல் நல்லபடியாய் வெளி வந்ததே போதாதோ! இதனிலுஞ் சிறந்த கைம்மா ரென்றும் உனக்கு வேண்டுமோ!” எனச் சினத்துடன் கூறியது.

தீயவர்கட்கு உதவி செய்பவர்கள், அவ்வுதவிக்குக் கைம்மாறாக அவ்வாற் பழிக்கப்படுவரேயன்றி வேறு எதி ருதவி யொன்றும் பெறார்கள்.

2. ஒரு பருந்துஞ் சில புறாக்களும்

சில புறாக்கள் நெடுநாளாக ஒரு பருந்துக்கு அஞ்சிய படியாய்க் காலங்கழித்து வந்தன. அவை தாம் உறையுங் கூட்டை விட்டுத் தொலைவிற செல்லாமல் அதற்கு அருகா மையிலேயே மேய்ந்துகொண்டு விழிப்பாயிருந்தமையால், அவை அப் பருந்தின் பிடியுள் அகப்படாமல் உயிர்தப்பி வாழ்ந்தன. அப் பருந்தோ தனது விருப்பம் நிறை வேறாமை கண்டு, அவற்றைத் தனக்கு இரையாக்கிக்கொள்ள ஒரு சூழ்ச்சிசெய்து அப் புறாக்களை நோக்கி, “நீங்கள் ஏன் இவ்வாறு எந்நேரமுங் கவலையிலுங் கலக்கத்திலும் நாட் கழித்து வருகின்றீர்கள்? நீங்கள் என்னை உங்களுக்கு அரசனாக ஏற்படுத்திக்கொண்டால், எத்தகைய இடையூறும் உங்களுக்கு வராமல் உங்களைப் பாதுகாப்பேன்,” என மொழிந்தது. அப் பருந்தின் சொற்களை நம்பிய அப் புறாக்கள், அதனைத் தமக்கு அவ்வாறே அரசனாக்கிக் கொண்டன. அங்ஙனம் அரசனான பிறகு அப் பருந்து ஒரு

மிக்க அவைகளை இரையாக்கிக்கொள்ளாமல், நாடோறும் ஒவ்வொரு புறவாகப் பிடித்து அவைகளைத் தின்றுவந்தது. நாளடைவில் எல்லாப் புறக்களும் இங்ஙனம் அதற்கு இரையாகிப்போகக், கடைப்படியாக எஞ்சினின்ற புறவு அதற்கு இரையாகப் போகுந் தறுவாயில், “ஆ! நாங்கள் செய்த ஏற்பாட்டுக்குத் தக்கது எங்கட்குக் கிடைத்தது” என்று சொல்லி உயிர்துறந்தது.

ஆகவே, கொடியோன் ஒருவனைத் தாமாகவே தெரிந் தெடுத்து அவற்குப் பெருவல்லமையைத் தந்துவைப்பவர்கள், பிறகு அவனால் தன்புறுத்தப்பட்டால், அதற்காக அவர்கள் வியப்படைதல் எற்றுக்கு?

3. இரண்டு பண்டப்பைகள்

ஒவ்வோர் ஆடவனுந் தனக்கு முன்னே ஒரு பையுந் தனக்குப்பின்னே ஒரு பையுந் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு செல்கின்றான்; அவ்விரண்டு பைகளிலுங் குற்றங்களாகிய பண்டங்களே நிறைந்திருக்கின்றன. அவ்விரண்டில் அவன் மார்பின் முன்னே தொங்கும் பையிற் பிறருடைய குற்றங்களே நிரம்பியுள்ளன. அவற்குப்பின்னே அவன் முதுகிற் றொங்கும் பையிலோ அவனுடைய குற்றங்களே நிறைந்திருக்கின்றன. ஆகவே, ஒவ்வொருவரும் பிறருடைய குற்றங்களை நோக்குங் கட்பார்வையுடையராயுந், தம்முடைய குற்றங்களைப் பாராக் கண்ணில் குருடராயும் இருக்கின்றனர்.

4. குடியானவனும் பாம்பும்

மழைகாலத் தொருநாள் ஒரு குடியானவன் தன் வீட்டுக்குத் திரும்பி வருகையில் வழியில் வேலியண்டை ஒரு பாம்பு குளிரால் விறைத்துக் கொத்துயிருங் கொலை

யுயிருமாய்க் கிடத்தலைக் கண்டான். கண்டவன் அதன் பால் இரக்கம் உடையோனாய், அதனை யெடுத்துத் தன் மார்பில் அணைத்தபடியாய்த் தன் வீட்டுக்குக் கொணர்ந்து, அடுப்பண்டையில் வைத்து அதற்குச் சூடேற்றினான். உடம்பிற் சூடேறியவுடனே அது சுருசுருப்பு வாய்ந்ததாகி, அக்குடிசை வீட்டிலிருந்த அவன் பிள்ளைகள்மேற் சீறிச் செல்லலாயிற்று. அதுகண்ட அக் குடியானவன் அந் நச்சயிருக்குத் தான் இரங்கியது தப்பாதல் உணர்ந்து, உடனே ஒரு தடியால் அதனை அடித்துக் கொன்றான்.

“பாங்கறியாப் புல்லறிவாளர்க்குச் செய்தவுபகாரங் கல்லின்மேல் இட்ட கலம்.”

5. உறைநீர்க்கட்டிமேல் உடல்பருத்த மானு

உருசியா தேயத்தின் வட பகுதிகளிற் பனியின் கடுமை மிகுதியாய் உண்டு. அதனால் அந் நாட்டின் நிலமும் ஏரியுமெல்லாம் பனி நிறைந்து இறுகி யிருக்கும். பனிக் கட்டி நிறைந்த நிலமும் ஏரியுங் கெட்டியாய் வழுவழுப்பாக இருத்தலால், அவற்றின்மேல் அந் நாட்டு மாந்தர்கள் சறுக்கி நடக்கும் விளையாட்டு விளையாடுதல் வழக்கம். ஒரு கால் உடல்பருத்த மானு ஒருத்தி ஓர் ஏரியின் தண்ணீர் உறைந்து கெட்டியாகி அதன் மேற்பரப்பு வழுவழுப்பாய் இருக்கப் பார்த்து, அதன்மேற் சறுக்கிவிளையாடச் சென்றாள். அங்நனம் அவள் விளையாடத் தொடங்கிய சிறிது நேரத்திலெல்லாங் கால்வழுக்கி அதன்மேற் பொதிரேன வீழ்ந்தாள். வீழ்ந்தவள் தன் உடலின் சுமையால் எழுந்து நிற்கமாட்டாமல், அப் பனிப் பரப்பின் மீதே துயரத் தோடும் உட்கார்ந்திருந்தாள். அப்போது, அவள் பக்க மாய் அங்கே சறுக்கி விளையாடிக்கொண்டு வந்த ஒருவன் அவளைக் கண்டு இரங்கி, அவள் எழுந்து நிற்குமாறு தூக்கி

உதவிசெய்து, “அம்மே! இதுதான் முதன்முதலாக நீங்கள் சறுக்கி விளையாடியதுபோலும்,” எனக் கூறினான். அதற்கு அம் மாதா, “இல்லை, இது முதன்முறை அன்று; இதுதான் எனக்குக் கடைசிமுறை,” என்று மொழிந்து அவற்கு நன்றிசெலுத்திப் போனாள்.

6. பன்றி எண்ணிக்கை

இருபது பன்றிகள் வைத்து வளர்த்துவந்த ஓர் ஓட்டன் ஒருநாள் தன்கீழ் வேலை பார்க்கும் ஒருவனை யழைத்துப், பன்றிக் குடிசையிற் பன்றிகள் இருபதும் இருக்கின்றனவாவென்று பார்த்து வரும்படி ஏவினான் அவ் ஏவலன் அங்ஙனமேசென்று, திரும்பி முகத்திலே திகைப்புக்குறி தோன்றத் தன் தலைவனிடம் வந்தான். வந்தவனைத் தலைவன், “நல்லது; பன்றிகள் எல்லாந் தவறாமல் இருக்கின்றனவா?” என வினவினான். “ஆ! ஐயா, பத் தொன்பது பன்றிகளைப் பிசகாமல் எண்ணினேன்; ஆனால், ஓர் இளம்பன்றி மிக விரைந்து ஒடினமையால், அதனை யான் எண்ணக் கூடவில்லை,” என்றான் அச்சொற் கேட்ட தலைவன் அவ் ஏவலனது மடமையைப் பார்த்து நகை புரிந்தான்.

7. திறமையுள்ள நாய்

ஒருகால் ஒரு செல்வர் தாம் வளர்க்கும் நாயைத் தமது பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு தமது குதிரை வண்டியில் ஒரு கடைக்குச் சென்றார். கடையண்டை சென்றதும், வண்டியை நிறுத்தி, நாயை வண்டியிலேயே யிருக்கும்படி செய்துவிட்டு, அவர் அக் கடையினுள்ளே நுழைந்தார். அப்போது குதிரை தெருவில் எதனையோ கண்டு மிரண்டு, வண்டியை யிழுத்துக்கொண்டு நாலுகாற் பாய்ச்சலில் ஓட

லாயிற்று. அதன் கடிவாள வார் தெருநெடுகக் கூடவே இழுப்புண்டது. வண்டிக்குள்ளிருந்த நாயோ தன் வண்டிக் குதிரை தலைகால் தெரியாமல் ஒடுதலைக் கண்டதுந் திடு மெனக் கீழே குதித்து, நிலத்தே இழுபட்டுச்செல்லுங் கடிவாள வாரைத் தனது வாயினுற் கௌவிப் பிடித்துக்கொண்டது. குதிரை சிறிதுவழி அந் நாயையும் இழுத்துச்சென்றதாயினும், நாய் தான் கௌவிய கடிவாள வாரை விடாப்பிடியாய்ப் பிடித்து இழுத்தமையாற் குதிரை கடைசியாக நிற்கவேண்டுவதாயிற்று. இங்ஙனம் அந் நாய் செய்யாதிருந்தால், அக் குதிரை தான் வெருண்டோடும் ஓட்டத்தால் தான் இழுத்துச்செல்லும் வண்டியை எங்காயினும் மோதிச் சூக் கல்சுக்கலாய் உடைத்திருக்கும்; தானும் எங்காயினுந் தடுமாறி விழுந்து கால் முறிந்திருக்கும். இடர்ப்பட்ட நேரத்தில் தன் நாய் செய்த இப் பேருதவியை நினைந்து நினைந்து வியந்து அதன் தலைவன் அதனைப் பெரிது பாராட்டினான்.

8. பழக்கத்தின் வலிவு

இவ் இந்தியநாட்டின் ஒரு மேட்டுக் குப்பத்தில் உயிர்வாழ்ங் கரையாரப் பெண்கள் சிலர் தாம் கொண்டுபோன மீன்களை ஓர் அங்காடியில் விற்பனை செய்து விட்டுத், தமது இல்லம் நோக்கி மாலைப் பொழுதில் திரும்பி வருகையில், இடிபுங் காற்றும் மழையும் வந்துவிட்டன. நடுவழியில் இவ்வாறு நேரவே, அவர்கள் அவ்வழியின் ஓரமாய் இருந்த ஒரு பூந்தோட்டத்தினுள் துழைந்தார்கள். அத் தோட்டக்காரன் அப் பெண்கள் மழையிலுங் காற்றிலும் அகப்பட்டு வருந்துதல் கண்டு நெஞ்சம் இரங்கித், தனது ஓலைவீட்டினுள்ளே நறுமணங் கமழும் மலர்கள் குவிக்கப்பட்டுள்ள ஓர் அறையின் ஒரு பக்கத்தே அவர்கள் தங்கிபிருக்கும்படி உதவி செய்தான்.

சுமை சுமந்து நடந்தமையால் அலுப்புற்ற அச் செம்படவ மாதர்கள் உறங்குதற்காகக் கீழே படுத்தார்கள். ஆனால், அவர்களுக்கு அருகாமையிற் குவிக்கப்பட்டிருந்த மலர்க் குவியலி லிருந்து வரும் இனிய மணம் அவர்களது மூக்குக்குப் பிடியாமையால் அவர்கள் தூங்கக்கூடவில்லை. சிறிது நேரம் வரையிற் பார்த்துவிட்டுப், பிறகு அப் பெண்கள் கவிச்சிராற்றம் நாலுந் தம்முடைய மீன்கூடைகளைக் கொணர்ந்து தமது மூக்கண்டையிலே வைத்துக்கொண்டு நன்றாய்க் குறட்டையிட்டுத் தூங்கலாயினர். பழக்கங் கொடியதென்பது இதனால் நன்கு புலப்படுகின்றதன்றோ?

9. அருளுடை யூழியம்

ஏழைப் பெற்றோர்களுக்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்த பாரி என்னும் பிரஞ்சுக்கார இளைஞன், பாரிசுமா நகரத்திலுள்ள மருத்துக் கழகத்திற் கலைப்பின்று, அதிற் தேர்ந்தபின், ஓர் ஏனாதி மருத்துவரின் கீழ் மருத்துவ ஊழியஞ் செய்ய அமர்ந்தான். அமர்ந்து சிறிது காலஞ் சென்றபின், தனது நாட்டுப் படைஞர்க்குப் புண்மருத்துவம் பார்க்குந் தொழிலில் அவன் அமர்த்தப்பட்டான். அக் காலத்தில், அஃதாவது அவன் உயிர்வாழ்ந்த பதினாறாம் நூற்றாண்டில், வெடிகுண்டுபட்ட படைஞரின் புண்களுக்குக் கொதிக்கக் கொதிக்கக் காய்ச்சிய எண்ணெயை விட்டு, அவற்றை ஆற்றுவது வழக்கமாய் நடந்துவந்தது. முன்னமே வெடிகுண்டுகளால் துளைக்கப்பட்டு ஆற்றொணாத் துயர் உழக்கும் படைஞரின் காயங்களுக்குக் கொதிக்கக் காய்ச்சிய எண்ணெயைச் சுடச்சுடச் சொரிந்தால், அது பின்னும் அவர் கட்கு எவ்வளவு கொடிய துன்பத்தைத் தந்திருக்கும்! இத் தகைய அருள் இல்லாக் கொடிய மருத்துவத்தைத் தமது கண்ணெதிரே கண்ட பாரி என்னும் அவ்விளைஞர்க்கு

நெஞ்சம் நீராய் உருகியது! இக் கொடிய முறையை அறவே யொழித்து விட்டுப், படைஞர்க்குத் துன்பம் பயவாமற் செய்யும் மருத்து முறை எதுவென்று ஆராய்வதில் அவரது உள்ளம் இரவும் பகலும் ஈடுபட்டது. இரக்க நெஞ்சம் வாய்ந்தாரது எண்ணம் நிறைவேறுதற்கு இறைவனே துணை நிற்பன். ஒருநாள் வழக்கம்போலப் படைஞரின் புண்களுக்கு இடம்பொருட்டு எடுத்துக் காய்ச்சிய எண்ணெய் எல்லார்க்கும் போதாமல் ஒரு சிலர்க்கே போதுமா யிருந்தது. அதனால் மற்றைப் பலரின் காயங்கள் எண்ணெய் இடாமலே விடப்பட்டன. அங்ஙனம் எண்ணெய் இன்றி விடப்பட்டவர்களைப் பாரி மருத்துவர் அடுத்தநாட் சென்று உற்றுநோக்குகையில், எண்ணெய் இடப்பட்டவர்களைவிட அஃது இடப்படாதவர்களே நல்ல நிலைமையில் இருக்கக் கண்டார். அதுமுதற், கொதிக்கும் எண்ணெயையிட்டுக் கட்டும் அக் கொடிய முறையை யொழித்து, வேறு இனிய வகைகளாற் காயம் ஆற்றும் முறைகளைக் கையாண்டு, அவர் படைஞரின் புண்களை விரைவில் இனிதாக ஆற்றியதுடன், தாம் கையாண்ட இனிய புது முறைகளை விளக்கியும் அவர் அரியதொரு நூல் இயற்றினார்.

இன்னும் அக் காலத்திற் கைகால் முறிந்துபோன படைஞர்க்கு, முறிந்த உறுப்புகளைத் தறித்தபின், மிச்சமாய் நிற்கும் உறுப்பின் முனைகளிற் பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பை வைத்து, அவற்றைத் தீய்க்கும் அறக்கொடிய மருத்துவமும் வழக்கமாய் நடந்துவந்தது! உயிரைப் பெருந்துன்பத்திற் படுப்பிக்கும் இக் கொடிய முறையைக் கேட்பினும் எம் குலை நடுங்குகின்றது! அதனை நேரிருந்து கண்ட மெல்லிய உள்ளத்தினரான பாரி மருத்துவர்க்கு அக் கொடுமை எவ்வளவு துடிதுடிப்பினைத் தந்திருக்கும்! இக் கொடிய முறையினையும் அவர் உடனே நிறுத்தித்,

தறிபட்டு எச்சமாய் நிற்கும் உறுப்புகளின் இரத்த நரம்புகளிலிருந்து இரத்தம் வெளியே பெருகி விழாதபடி அவைகளைப் பட்டுக்கபிறு கொண்டு கட்டி மருந்திட்டு இனிதாக விரைவில் ஆற்றினார்.

இன்னும் ஒருகால் ஒரு மறவர், தமதுடம்பிற் பத்து இடங்களிற் கத்திவெட்டுப் பட்டு, உணர்விழந்து கிடந்தார். அவரைக் கண்ட பிறர் அவர் இறந்துபோனாரெனவே கருதி, அவரைப் புதைத்துவிடுதற்கு வேண்டும் ஏற்பாடுகளெல்லாஞ் செய்யலாயினர். ஆனால், அம் மறவரைச் சென்று உற்றநோக்கிய பாரி மருத்துவரோ, அவர்க்கு உயிர்போகவில்லை யென உறுதிமொழி புகன்று, சிறிது நேரத்தி லெல்லாம் அவரை யுயிர்ப்பித்து, அவருடைய வெட்டுக்காயங் கோயுஞ் சில நாட்களில் ஆற்றினார்.

இங்ஙனம் எல்லாம் பாரி மருத்துவர் தமக்குச் செய்து வந்த அருள் மருத்துவ முறைகளுக்காக நன்றி செலுத்த விழைந்த அப் படைஞர்கள் தான் தாமும் மனம் உவந்து கொடுத்தபொருளைத் திரட்டித், திரட்டிய பெரும்பொருளை அவர்க்குக் காணிக்கையாகச் செலுத்தினர்.

10. கோட்டையைக்காத்த கோதை

கனடாநாட்டிற் பிராஞ்சுக்காரர்க்கு உரிய 'வேர்ச்செரி' என்னும் கோட்டையை 1690 ஆம் ஆண்டில் 'இருக்கோய' வகுப்பினர் சிலர் வந்து தாக்கலாயினர். தாக்கவந்த அவர்கள் ஏதோர் அரவமுஞ் செய்யாமல் மதினமேல் ஏறி எளிதிலே உட்குதித்து விடுதற்கு ஏற்பாடு செய்துகொண்டு, அதன்படியே மதில்மேல் ஏறினர். ஏறியதும், உள்ளிருந்து போந்த துப்பாக்கிக் குண்டுகளைக் கண்டு, அவர்கள் வியப்புற்று, மதிலைக் கடக்கமாட்டா கூவர்களாய்ப் பின்னிடைந்த

னர். திரும்பவும் அவர்கள் அம் மதின்மேற்செல்லத், திரும்பவும் போந்த துப்பாக்கிக் குண்டுகளின் முன் நிற்க மாட்டாதவர்களாய்த் திரும்பவும் பின்முதுகு காட்டினர். அக் கோட்டையின் அகத்தே எவ்விடத்துங் காணப்பட்ட மாது ஒருத்தியைத் தவிர வேறு படைஞர் ஒருவரும் அதனுட் காணப்படாமையும், அங்ஙன மிருந்தும் பலமுகமாகத் துப்பாக்கிக் குண்டுகள் வந்து வீழ்ந்தமையும் நினைந்து அவர்கள் பெரிதும் இறும்பூதுற்றனர். பெண்பாலரைத் தவிர வேறு எவராலும் அக் கோட்டை காக்கப்பட வில்லை யென்னுஞ் செய்தியே, அவ் இருக்கோய வகுப்பினர் அடுத்த தடுத்துப் படைமேற்கொண்டு வந்து அக் கோட்டையைத் தாக்கும்படி செய்தது. தாக்கியும் என்! தாக்கிய ஒவ்வொரு முறையும் அவர் தோல்வியடைந்தனரே யன்றிச் சிறிதும் வெற்றிபெற்றிலர். கடைசியாக அவர்கள் இரண்டுநாள் வரையிற் அக் கோட்டையை முற்றுகையிட்டும், அதனைப் பிடித்துக்கொள்ள மாட்டாதவர்களாய்ப் பின்வாங்கியே போயினர். இவ்வாறு மறித்துமறித்தும் வந்து அக் கோட்டையைத் தாக்கிய அவர்களை உட்புகவிடாமல் உள்நின்று எதிர்த்து முதுகு காட்டி யோடச் செய்தவள் கோதை யொருத்தியே யாவள். இந்த அம்மை, ஒரு முழுப்படையின் துணைகொண்டவள்போல் அஞ்சா ஆண்மையுடனும் மனத்திட்பத்துடனுந் தான் ஒருத்தியே அக் கோட்டையின் பல விடங்களிலுந் தோன்றித் தோன்றி நின்று பகைவரை மிகவும் அச்சுறுத்தினள்.

மறுபடியும் இரண்டாண்டுகள் கழித்து அவ் இருக்கோய மக்கள் அக் கோட்டையைத் தாக்கவந்த போது, அக் கோட்டைத் தலைவரின் மகளான பதினான்கு ஆண்டுடைய சிறுமி யொருத்தியே, அவர்கள் உள்துழைய ஓர் அடியெடுத்து வைக்கும் நேரத்திற்குள் ஓடிச்சென்று

அதன் வாயிற் கதவைச் சார்த்திச் செவ்வையாக அடைத்து வைத்தவள் ஆவள். இந்தச் சிறுமியும் ஒரு மறவரும் அல்லாற் பிறர் எவரும் அதனை அப்போது காதத்தற்கு அங்கிருந்திலர். அங்ஙனமிருந்தும், அச் சிறுமி வேளைக்கு வேளை தன் உடையை மாற்றி, அக் கோட்டையினுட் பல முகத்துஞ் சுற்றிச்சுற்றிச் சென்று, பகைவர்கள்மேல் துப்பாக்கிக்குண்டுகளை நேரமும் குறியுந் தவறாமல் எவிவந்த மையால், உள்ளே ஒரு பெரும்படையிருந்து தம்மை எதிர்ப் பதாகவே கருதி, அப் பகைவர்கள் நெஞ்சந் தளர்ந்து வெற்றிபெறாமல் மறித்தாந் திரும்பிப்போயினர். இங்ஙனமாக அச் சிறுமிசெய்த செயற்கருஞ் செயலன்றோ அவ் அரணத்தைக் காப்பாற்றியது?

11. மறைபொருட் காட்சி

1725-ஆம் ஆண்டிற் போர்த்துக்கேசிய மாதா ஒருத்தியைப் பற்றிய செய்தியானது, இயற்கைப் பொருள் அறிஞர்க்குப் பெருந்திகைப்பையும் பெருங்குழப்பத்தையும் உண்டுபண்ணியது. அம் மாதாக்கு மறைந்துள்ள பொருள்களைக் கண்டறிந்து உரைக்கும் ஆற்றல் நிரம்பவுள்ளதென்னுஞ் செய்தி எங்கும் பரவியது அந்த அம்மை வேறோர் உதவியும் நாடாது தன் கண்களால் நிலத்தை உற்றுநோக்கிய அளவில், அந் நிலத்தின் கீழ் உள்ள மண்ணுக்குகளையும், அவை ஒன்றுக்கொன்று எவ்வளவு தொலைவில் உள்ளனவென்பதையுஞ் சிறிதும் பிழைபடாமற் சொல்லிவிடுவள். அதுமட்டுமேயன்றி, அவள் ஒருவரது உடம்பை உற்றுப் பார்ப்பளாயின், அவ்வுடம்புக்குள் ஓடும் இரத்தத்தையும், இரத்த நரம்புகளையும், எலும்புகளையும், உள்ளே அங்கங்கு நோய்ப்பட்டிருக்கும் இடங்களையுந் தெளிவாய்க் கண்டு, அனைவுகளைப் பிறர்க்கு நன்கெடுத்துரைப்பள். கருக்

கொண்டிருக்கும் மங்கையர் அவள்பாற் சென்று, தமக்குப் பிறக்கும் பிள்ளை ஆணை பெண்ணை என்பதைத் திட்டமாய்த் தெரிந்துகொள்வர்; பிறந்த பிள்ளையும் அவள் முன்னறிந்து சொன்னபடியேதான் இருக்கும்.

அஞ்ஞான்றிருந்த போர்த்துக்கல் தேய அரசர் தாம் புதிதாகக் கட்டுவித்த அரண்மனைக்கு வேண்டியவளவு நல்ல தண்ணீர் பெறுதற்பொருட்டுப் பல இடங்களை அகழ்ந்து பார்த்தும் நன்னீர் கிடைத்திலது. அதனால் அவர் உளங்கலங்கி வருந்துகையில், அறிந்தார் சிலர் சொல்லக் கேட்டு, மேற்குறிப்பிட்ட மாதைத் தம்பால் வருவித்துத், தமதரண்மனைக்கு வேண்டுமான 'செழும்புனல்' இருக்கு மிடத்தைக் குறிப்பிடுகவென வேண்ட, அவளும் மிகுந்த தீம்புனல் ஊறும் ஒரு நீர்ஊற்று நிலத்தின்கீழ் இருக்கும் ஓரிடத்தைச் சுட்டிக் காட்டினாள். அவ்விடத்தை உடனே அவ் வரசர் அகழ்விக்க, மிகுதியான இனியநீர் கீழிருந்து சுரந்து மேலே பெருகியது. அதுகண்ட அரசர் பெருங்களிப்புற்று அவ்வம்மைக்குப் பெருஞ்சிறப்புிகள் செய்து சமயப்பட்டம் அளித்து உதவிச் சம்பளமும் வழங்கினர்.

அவடன் வியத்தகும் ஆற்றலை நேரே கண்டறிந்த அஞ்ஞான்றை இயற்கைப் பொருள் நூலார் பெரிதுந் திகைத்து, அவ்வாற்றலின் உண்மையைத் தெரிதல்வேண்டி, முன்னுள்ளோர் நூல்களை யெல்லாம் ஆராயத் துவங்கினர். ஆராய்ந்து, கடைசியாக, இயற்கைப்பொருள் ஆராய்ச்சியிற் பல பெருநுட்பங்களைக் கண்டறிந்து உலகத்திற்குப் பேருதவி செய்த வராகிய ஊசினர் (Huygens) என்பார் எழுதிவைத்திருந்த ஒரு கடிதத்தைத் தெரிந்தெடுத்தனர். போரிலிருந்து சிறையாகப் பிடித்துக்கொணர்ந்து அந்தவர்ப்பு (Antwerp) நகரின், சிறைக் கூடத்தில் அடைக்கப்பட்டிருந்த ஒருவர்,

எவ்வளவு தடிப்பான மட்டிப் பொருள்களையும் உற்று நோக்கி, அவை செந்நிறம் வாய்ந்திலவாயின், அவற்றால் மறைக்கப்பட்ட பண்டங்களைத் தெளிவாகக் கண்டறிந் துரைக்கும் அறிவாற்றல் உடையராயிருந்தனர் என்னும் வியக்கத்தக்க வரலாறு அக் கலைஞர் வரைந்த அக் கடிதத்திற் குறிக்கப்பட்டிருந்தது. அதனைத் தெரிந்த பிறகுதான் அவ் வியற் பொருளறிஞர் உள்ளம் அமைதியுற்றது.

மேற்சொன்ன போர்த்துக்கேசிய மாதரார் தமக்குள்ள அவ்வறிவாற்றலைப் பயன்படுத்த நேருங் காலங்களிலெல்லாம், ஏதோர் உணவும் உட்கொள்ளாமற் கடும்பட்டினி கிடப்பர்; ஏனென்றால், தமது வயிற்றிற் செரியாக்குணஞ் சிறிதிருப்பினுந், தமக்குள்ள அவ்வியத்தகும் ஆற்றல் மங்கிப்போதலை அவர் நன்குணர்ந்திருந்தனர்.

எனவே, நுண்ணறிவை வளர்க்க வேண்டுஞ் சிறார்கள், கண்ட கண்ட உணவுப் பண்டங்களை யெல்லாம் வேளையும் நேரமும் அறியாமல் உட்கொள்வது எவ்வளவு பிசகான தென்பது இனிது புலப்படுகின்றதன்றோ? ஆதலாற், சிறாரும் அவர் தம் பெற்றோரும் உணவுப் பண்டங்களை மிகுதியாக அருந்தாமல் விழிப்பாய் இருத்தலுடன், இடையிடையே பட்டினி கிடக்கவும் பழகுதலைக் கடைப்பிடித்தல் வேண்டுமென்று உணர்ந்து கொள்க.

கசு. பாலை வெளி

பாலைவெளி யென்பது புற்பூண்டுகள் மாஞ் செடி கொடிகள் வளராத மணல் நிலமும் பாறை நிலமும் ஆகும். நிலம் நன்றாய் நனைந்து வளம்பெறத்தக்க வேண்டும் அளவு மழை பெய்யாமையாலும், கீழே நீருற்றுக்கள் இல்லாமையாலும் பச்சைப் பயிர்கள் சிறிதும் வளராத பெருநிலம் பரப்புக்களே பாலை நிலங்கள் என்று சொல்லப்படுகின்றன. உயிர்வாழ்க்கைக்கு முதன்மையாக வேண்டப்படும் எந்தப் பயிரும் இவற்றின்கண் நிலை பெறாமையால், வேறு சிற்றுயிர்களும் விலங்குகளும் மக்களும் இப் பாலைவெளிகளிற் காணப்படுவதில்லை. நிலத்தின்கீழ் ஆழமாக வேர் ஊன்ற வல்லனவும் மழையினுதவியை எதிர் பாராமலே வளரத் தக்கனவுமான சப்பாத்துக்கள்ளி அல்லது நாகதாளி என்னும் முட்ட செடிகளும் இவற்றை யொத்த வேறு சில செடிகளுமே சில பாலைவெளிகளிற் செழிப்பாகக் காணப்படுகின்றன. “எட்டி பழுத்தென்ன ஈயாதார் வாழ்ந்தென்ன”¹ என்னும் பழமொழிப்படி இந் நாகதாளிச் செடிகள் மக்களுக்கும் பிற உயிர்களுக்கும் பெரும்பாலும் பயன்படுதல் இல்லாமையால், வறண்டு வற்றிய பாலை நிலங்களுக்கு ஏற்ற செடிகள் இவைகளே யாகும்.

மழையும் ஆறும் ஏரியுங் குளமும் நீருற்றும் மலிந்த இத் தென்னாட்டின்கண் வறண்ட பெரிய பாலைவெளிகள் எங்குமேயில்லை. திருச்செந்தூர் இராமநாதபுரப் பக்கங்களிற் காணப்படும் நெய்தல் நில மணற் பரப்புக்களைப் பாலை வெளி யென்று கூறுதல் ஆகாது. ஏனென்றால், அம் மணற்பாங்குகளிற் பனை தென்னை உடை கருவேல் முதலான மரங்களும், எல்லா உயிர்களுக்கும் பயன்படத்தக்க எனைப் பயிர் பச்சைகளுஞ் செழுமையாய் வளர்ந்து பயன்

தரக் காண்கின்றோம். இத் தென்னாட்டிற்கும் இதனை அகத் தடக்கிய இவ்வந்திய நாட்டிற்கும் புறம்பேயுள்ள நிலப் பகுதிகளிலேதாம் எட்டுணையும் பயன்படாப் பெரிய பெரிய பாலைவெளிகள் அமைந்திருக்கின்றன. இப் பாழ் நிலங்கள் பெரும்பாலும் இந் நிலவுலகத்தின் மேல்பால் எல் லையிலேயே காணப்படுதலை நினைவில் வைத்தல் வேண்டும். இந் நிலவுலகத்திற் காணப்படும் பெரும் பாலைவெளிகளா வன: சகாரா, காலகாரி, கொலொராடோ, ஆதகாமா, மேல் ஆத்திரேலியா, கோபி முதலானவைகளே யாகும்.

இவை தம்முட் சகாரா என்னும் பாலைவெளியே உல கத்தில் மிகப் பெரிய தொன்றாகும். இஃது ஆப்பிரிக்கா தேயத்தின் வடபகுதியில் உளது. இதன் நீளம் மூவாயிரம் மைல், அகலம் ஆயிரமைல் என்று கணக்கெடுத் திருக்கின் றார்கள். இது பெரும்பாலும் மஞ்சள் நிறமான புதைமணல் வாய்ந்ததா யிருக்கின்றது. இதன்கண் வீசங் கடுஞ் சுழற் காற்று இதன்மணலை மலைபோல் மேலெழுப்பிச் சுழற்றிக் கொண்டு செல்லுந் தோற்றமானது, மஞ்சள் மலையொன்று மேலெழுந்து விரைந்து சுழல்வதையே ஒத்திருக்கும். இங் னனம் எழுந்து சுழலும் மணற் குன்றானது ஒரோ வொரு கால் அப்பாலை வெளியில் வழிச் செல்லும் வணிகர் குழுவை அப்படியே தன்னுட் புதைத்துவிடுதலும் உண்டு. அதனால் அவ் வெளியினூடு செல்லும் வணிகர் கூட்டங்கள் அக் காற்று வீசாத காலம் பார்த்தே அதன்கட் செல்வர். மேற் குறித்த சுழற் காற்றினால் ஆங்காங்குத் தொகுத்துச் சேர்க் கப்பட்டிருக்கும் மணற்குன்றுகள் இப் பாலை நிலமெங்குங் காணப்படுகின்றன. இவைகளுட் சில கடல் மட்டத்திற்கு மேல் ஆயிர அடி உயரமுள்ளனவாகவும் இருக்கின்றன. இம் மணற் குன்றுகளே யன்றிச் சிவந்த மலைப் பாறைகளும் இவ் வெளியின் இடையிடையே சிதறித் தோன்றுகின்றன.

இம் மலைப்பாறைகளுக்கும் மணற் குன்றுகளுக்கும் நடு நடுவே பள்ளத்தாக்குகளும் உள்ளன.

நீர்ப்பசை யற்று வறண்டு எந்தப்பக்கத்திற் பார்த் தாலும் மணலும் மணற் குன்றும் மலைப்பாறைகளும் உடையதாய்க், கதிரவன் வெப்பத்தால் அழன்று கனலா யிருக்கும் இப் பெருமணற் பரப்பானது நோக்குவார்க்குந், தன்னூடு வழிச் செல்வார்க்கும் பெரு நடுக்கத்தை விளைப்ப தொன்றாயினும், இஃது இடையிடையே ஒன்றுக்கொன்று தொலைவான இடங்களிற் கொழுமையான பேரீச்ச மரத் தோப்புகளும் இளமரக்காக்களும் வாய்ந்துளது என்றால் எவர்க்குத்தாம் வியப்புண்டாகாது? இது கொண்டு எத் துணைக் கொடிய இயற்கை யமைப்பிலும் உயிர்களுக்கு இனியவான மென்றன்மைகள் உள்ளடங்கி யிருக்குமென் பது இனிது புலனாகின்றதன்றோ? உயிரைக் கொள்ளை கொள்ளுங் கொடிய நெருப்புக் காற்றுக்குங் கதிரவன் வெப் பத்திற்கும் அஞ்சாமல் அவற்றையும் ஊடுருவிவரும் அரும் பெரு முயற்சியுடையார்க்கு, ஆண்டவன் தன் றண்ணருளை வழங்கும் அடையாளமாகவே, வளப்பம் மிகுந்த இத் தோட்டங்களைக் கருதல் வேண்டும். இவற்றின்கண் ஓவாது சுரந்து ஓழுகும் நீர்ஊற்றுகளும் அவற்றால் நீர் நிறைந்து நிற்கும் வாடிகளும் பால்போலுந் தீஞ்சுவை யமிழ்தை, நாவறண்டு உடல்கரிந்து வரும் வழிப்போக்கர்க்கு ஊட்டு கின்றன; இவற்றிற் செழுமையாய் வளர்ந்து பச்சைப் பசே லென நிற்கும் பேரீச்ச மரங்கள் அத்தி மரங்கள் நாரத்தை மரங்கள் கொடி முந்திரிக் கொடிகள் முதலியன, தம்ம கத்துக் குலை குலையாய்த் தாமாகவே பழுத்துத் தொங்குங் கற்கண்டு அனைய கனிகளை ஏராளமாய்த் தந்து அவர்தங் கடும் பசியை யாற்றுகின்றன. இவைகளே யன்றி, நெல்லும் வேறு சில பயறுகளுங் கூட அவ் விளமரக்காக்களின் ஊடே

ஊடே தாமாகவே செழிப்பாய் வளர்ந்து வழிச் செல்வார்க்கு வேண்டும் உணவுப் பொருள்களை உதவுகின்றன.

இப் பெரும் பாலைவெளியினூடு அஞ்சா நெஞ்சினராய் வழிச்செல்லும் வணிகர் யாவர்? அவர் எவ்வாறு அப் புதை மணற்பரப்பைக் கடந்து செல்கின்றனர்? என்னும் வினா தங்கட்கு இயல்பாக எழுமாதலால், அவற்றிற்கு விடையுஞ் சிறிது இங்கு இயம்புவாம். இப் பாலை நிலத்திற்குக் கிழக் கெல்லையிலுள்ள அரேபியா தேயத்து அராபிக்கார வணிகர்களே தம் பெண்டு பிள்ளைகளுடன் அம் மணல்வெளியைக் கடந்து செல்கின்றார்கள்.

இவர்கள் அதன் ஊடு செல்வதற்குப் பயன்படுத்துவன ஒட்டகங்களே யாகும். ஒட்டகத்தைத் தவிர வேறு எந்த விலங்கும் புதைமணலிற் பெருஞ் சுமைகளைச் சுமந்து கொண்டு நடவா. ஏனென்றால், ஒட்டகத்தின் காலடிகள் அகலமாய்ப் பிளவின்றி உரலடிபோற் சப்பையாய்த் தசை மிகுந்து இருத்தலால் அவை மணலுள் அழுந்தா; மற்றும், குதிரைக் குளப்படிகள் குறுகலாய்க் கெட்டியாய் இருத்தலாலும், மாட்டின் குளம்புகள் பிளப்புள்ளனவாய் அங் கனமே சிறியவாய்க் கெட்டியாய் இருத்தலாலும் அவ் விருவகை விலங்குகளின் கால்களும் புதைமணலிற் புதைந்து விடும்; ஆகையால், இவை மணல்வெளிகளில் நடவா. ஆனது பற்றியே அராபி வணிகர்கள் இம் மணல்வெளியினூடு செல்வதற்கு ஒட்டகங்களையே பழக்கிப் பயன்படுத்தி வருகின்றனர். மேலும், ஒட்டகங்கள் பசுந் தழைகளையுந் தண்ணீரையுந் தவிர வேறு எதனையும் உட்கொள்வதில்லை; அதனால் அவற்றை வளர்ப்பவர்க்குச் செலவு சிறிதுமே யில்லை. அதுவல்லாமலும் ஒட்டகமானது ஓரிடத்திற் தண்ணீர் பருகினால், திரும்பப் பல நாட்கள் வறையில் தண்

ணீர் வேண்டாது; ஏனென்றால், அதன் வயிற்றகத்தேயுள்ள தண்ணீர்ப்பை ஒரு பெரிய சூடத்தின் அளவுள்ளது; ஓரிடத்திற் பருகிய நீரினால் அஃது அதனை நிரப்பிக்கொள்ளுமாயின், அது நீர்விடா யின்றிப் பல நாட்கள் உயிர்வாழ வல்லது. ஆகவே, நூற்றுக்கணக்கான மைல் வரையில் தண்ணீர் சிறிதுங் கிடைக்கப்பெறாத சகாராப் பாலைவெளியில் எத்தனையோ திங்கள் வழிச்செல்ல வேண்டியவர்களான அராபி வணிகர்க்கு ஒட்டகத்தினும் பயன்படும் வேறொரு விலங்குண்டோ சொல்லுமின்! ஆகவே, அராபி வணிகர்கள் தம்முடைய ஒட்டகங்களின்மேல் அம்பாரிகட்டி, அதில் தம் பெண்டு பிள்ளைகளையும், உணவுப் பண்டங்களையும், வாணிகச் சரக்குகளையும் ஏற்றிக்கொண்டு, இப் பாலை நிலத்தினூடு நெடுவழி செல்வார்கள். இவ்வணிகர்கள் இதன்கண் ஒருவர் இருவராய்ச் செல்லார்கள். நூற்றுக் கணக்கான, ஆயிரக் கணக்கான வணிகர்கள் ஒருங்கு சேர்ந்துகொண்டுதான், அஞ்சத்தக்க இந் நெடுவழியிற் செல்வார்கள். ஒட்டகங்களின்மேல் ஒருவரின் நொருவராய்த் தேர்வடம் பிடித்தாற்போல் இவ் வணிகர்குழாஞ் செல்வதைக் காணுங் காட்சி பெரியதொரு புதுமையாய் வேடிக்கையாய் இருக்கும்.

இவ்வாறு செல்லும் அராபி வணிகர்கள் நூற்றுக்கணக்கான மைல் கடந்து சென்று, இப் பாலைவெளியின் இடைவிடையேயுள்ள வளவிய பசுமரத் தோட்டங்களிற் சில நாட்கள் தங்கித்தங்கி யிளைப்பாறிக், கடைசியாகப் பல முகமாய்ப் பிரிந்து, இப் பாலை நிலத்தின் மேல்விளிம்பைச் சூழ விளங்கா நிற்கும் நகரங்களுட் சென்று, தாங்கொண்டு சென்ற சரக்குகளை விலைசெய்து விட்டு, அவ்வந் நகர்களிற் கிடைக்கும் வேறு பண்டங்களை யேற்றிக்கொண்டு, சென்ற வழியே திரும்பித் தம் ஊர்க்கு மீள்வர். இங்ஙனமாக இச்

சகாராப் பெரும் பாலைநிலமும் அராபி வணிகரின் வாணிகச் செலவுக்குப் பயன்படுதல் கண்டு கொள்க.

இப் பாலைவெளியின் இடையிடையே அமைந்துள்ள கொழுவிய பசுமரத் தோட்டங்களிற் கொடிய கொள்ளைக் காரர்கள் குடியிருந்து கொண்டு வழிப்பறி செய்வது வழக்கம். ஆயினும், அராபி வணிகர்கள் படைக்கலன்கள் பூண்டு பெருங் கூட்டமாய்ச் செல்லத் துவங்கிய பின், அக் கொள்ளைக்காரரின் கொட்டம் அடங்கியது. சகாரா நிலத் திற்கும் அதனைச் சூழ்ந்த நகர்கள் பலவற்றிற்கும் உரியவ ரான பிராஞ்சு அரசியலாரும், அக் கொள்ளைக் கூட்டங் களின் குறும்பை அடக்கி, அப் பாலை வெளி நெடுகப் புகை வண்டி விடுதற்கும் பாட்டை யமைக்க ஏற்பாடு செய்து வருகின்றனர்.

இனிச், சகாராவுக்குப் பிற்சொல்லப்பட்டதாகிய ‘காலகாரி’ என்னும் பாலைவெளி, தென்னாப்பிரிக்காவில் நாரத்தை யாற்றிலிருந்து அறுநூறு மைல் நீளமுடைய தாய்க் கிடக்கின்றது. இதில் உப்பளங்கள் மிகுதியா யிருக்கின்றன.

இனிக், ‘கொலொராடோ’ என்னும் பாலை நிலம், வட அமெரிக்காவின் இணையரசு நாடுகளின் மேற் பகுதியில் தொகுதி தொகுதியான மலைத் தொடர்கள் வாய்ந்ததாய்ப், பசுமரம் ஏதுமின்றிப் பாழாய்க் கிடக்கின்றது. ஆனாலும், இதன் மையத்தில் உள்ள மலைகள் மட்டும் அருவிரீறும், அதனைச் செழுமையான காடுகளும் உடையதாய்த் திகழா நிற்கின்றன.

இனி, ‘ஆதகாமா’ என்னும் பாலைவெளி தென்னமெரிக் காவில் வடசில்லி நாட்டை யடுத்துள்ளது. இதுவும் மலைப் பாறைகளாலும், அவை தம்மிலிருந்து சிதர்ந்த குண்டு

கற்களாலும் நிறைந்திருக்கின்றது. இதன்கண் அடர்ந்து முளைத்திருக்கும் ஒருவகை நாகதாளிகள், குதிரைகளையும் குதிரைமேற் செல்லும் ஆடவரையுந் தமக்குள் மறைத்து விடத் தக்க அத்துணை யுயரமுள்ளனவா யிருக்கின்றன.

இனி, மேல் ஆத்திரேலியாவிலுள்ள பாலேவெளியின் இயல்பை இன்னும் எவருஞ் சென்று காணவில்லை. மற்று, நமது இந்திய நாட்டுக்கு வடக்கே நெடுந்தொலைவி லுள்ள மங்கோலியா தேயத்திற், 'கோபி' என்னும் பாலேவெளி யிருக்கின்றது. இது, சகாரா வெளியைப்போற் புதை மணல் நிறைந்ததாயும், கொடிய சூறை அனற்காற்றால் திரட்டிக் குவிக்கப்பட்ட மணற் குன்றுகளும், அவற்றினிடையே பல பள்ளத்தாக்குகளும் உடையதாயும் இருக்கின்றது. இது வெய்யிற் காலத்தில் வெப்பம் மிகுந்துங் குளிர் காலத்திற் குளிர் மிகுந்துங் கிடக்கின்றது.

இனி, நமது தமிழ்நாட்டின் தெற்கேயிருந்து கடலுள் அமிழ்ந்திப்போன பண்டைத் தமிழகமாகிய குமரி நாட்டின் நடுவே ஒரு பெரும் பாலேவெளி மணல் நிறைந்ததாய் இருந் தமையும், அதனாடு சென்று வாணிகம் புரிந்த வணிகர் குழாங்கள் ஒட்டகங்கள்மேல் இவரந்தே அதனைக் கடந்த மையும், அப் பண்டைக் காலத்தில் இயற்றப்பட்ட அரும் பெருந் தமிழ் முதல் நூலாகிய நொல்காப்பியத்தில் ஆநிரியர் நொல்காப்பியாறுர் கூறுங் குறிப்புகள் கொண்டு நன்குணரப் பெறுகின்றோ மென்க.

௧௫. மதிப்பரிய மணிக்கலன்

‘அவன்சுவர்க்கர்’ (Abensberg) என்னுஞ் செர்மன் தேயத்துச் செல்வர் ஒருவர் முப்பத்திரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்து அவர்கள் எல்லாரையும் மிக அருமையாக வளர்த்து வந்தனர். ஒருகால் செர்மன் தேய அரசன் தம் முடைய நாடு நகரங்களைச் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டு வருகையில், ஆங்காங்குள்ள சிற்றரசர்களும் அரசியற் ரொழிலில் அமர்ந்திருப்பவர்களுஞ் செல்வர்களும் பிறரும் மணிகள் பதித்த பொன்னணிகள் பொற்கலன்கள் பொற்பட்டாடைகள் முதலான விலையுயர்ந்த பொருள்களைத் தத்தங் காணிக்கைகளாகக் கொணர்ந்து வைத்து அரசனை வணங்கி வாழ்த்தினர். ஆனால், அவன் சுவர்க்கரோ அரசன் தம் ஊர்க்கு அணித்தாக வருகையில், தாம் பெற்ற முப்பத்திரண்டு பிள்ளைகளையும் அழைத்துக்கொண்டு சென்று, அரசனை வரவேற்று, அரசற்குத் தமது நாட்டிற்குத் தாம் செலுத்துதற்குத் தக்க காணிக்கைகள் தம் முப்பத்திரண்டு பிள்ளைகளுமாகிய மதிப்பரிய மணிக்கலன்களை என மொழிந்து, அப் பிள்ளைகள் எல்லாருடனும் அரசனை வணங்கி வாழ்த்தினர். அதுகண்ட அரசன் அவரது உள்ளத்தின் உண்மையையும் அவர் செலுத்திய காணிக்கைகளின் மதிப்பரிய தன்மையையும் நன்குணர்ந்து வியந்து, அவர்க்கும் அவர் தம் புதல்வர் புதல்வியர்க்கும் பல் பெருஞ் சிறப்புகள் செய்து மகிழ்ந்தான்.

இங்ஙனமே நிகழ்ந்த மற்றொன்று வருமாறு: ‘கருநீலியாள்’ (Cornelia) என்னும் ஒரு பெருமாட்டியாரைக் காண வந்த மற்றொரு பெருமாட்டி தனக்குள்ள செல்வப் பெருக்கையுந் தான் அணிந்திருந்த நகைகளின் விலையுயர்ந்த தன்மையைப் காண்கலைப் பற்றி - - - - - னர்க்,

கருநீலியானே நோக்கி “அம்மே! உங்களுக்கு எவ்வளவு செல்வம் உளது? உங்களுக்கு எத்தனை விலையுயர்ந்த நகைகள் உள்ளன?” என்று வினவினாள். அதுகேட்ட கருநீலியாள் தமது இல்லத்தின் பின்கட்டி-னுள்ளே சென்று தம் பிள்ளைகள் இருவரையுங் கொண்டு வந்து அந்த அம்மைக்குக் காட்டி “இவர்கள் இருவருமே எனக்கு இரு பெருஞ் செல்வத் திரள்கள்! இவ்விருவருமே எனக்கு மதிப்பரிய மணிக்கலன்கள்!” என மொழிந்தனாள். இச் சொற் கேட்ட அந்த அம்மை தனது செல்வத்தின் போலித் தன்மையையும், கருநீலியாளுக்குள்ள செல்வத்தின் உண்மையையும் உணர்ந்து வெட்கிச், செருக்கழிந்து, தனது பிழையைப் பொறுக்கும்படி கருநீலியானே வேண்டினாள்.

ககா. ஓர் அரசியற்றலைவரின் அரிய இயற்கை

மிகவும் ஏழைமையான நிலைமையிலிருந்து தையல் வேலை செய்து பிழைத்து வந்தவரான ‘அந்துரு சான்சன்’ (Andrew Johnson) என்னும் ஆண்மகனார் தமது அறிவாற்ற லாலுந் தமது நல்லியற்கையின் விழுப்பத்தாலும் படிப்படியே தமது வாழ்க்கைநிலை உயரப் பெற்றுக், கடைசியாக வட அமெரிக்காவின் கண்ணதான இணைக்கப்பட்ட நாட்டா சுக்குத் தலைவராஞ் சாலப் பெரிய நிலையை அடைந்தனர். ஒருகால் ஓர் ஊரின்கண் ஒரு பெருங் கூட்டத்தின் இடையே அவர் ஒரு பேருரை நிகழ்த்துங்கால், தாம் அரசியற்றுறைகளில் எவ்வெவ்வாறு ஊழியஞ் செய்து எவ்வெவ் வகையில் மேலுயர்ந்து வந்தனரோ அவ் வரலாறு களையெல்லாம் முறையே சொல்லிக்கொண்டு வந்தனர். அப்போது அக் கூட்டத்திலிருந்த ஒரு குழம்பன் “தையற்

காரனாயிருந்து மேல் வந்ததோ !” எனக் கூனிநான். அது கேட்ட அத் தலைவர் அவ் விகழரைக்குச் சிறிதும் வருந்தா ராய், அதனைச் சிறந்த பொருள் உடையதாகத் திருப்புவான் புகுந்து, “எவரோ ஒரு துரைமகனார் யான் தையற் காரனாயிருந்ததைக் குறிப்பிடுகின்றார். அவரது சொல் என்னைச் சிறிதும் வருத்துகின்றிலது; ஏனென்றால், யான் தையற்காரனா யிருந்தனான்று அத் தொழிலில் மிக்க திறமையுடையேன் எனும் புகழ்படைத்துள்ளேன்; யான் தைத்துக்கொடுத்த உடுப்புகள் திருத்தமாய்ப் பொருத் தமாய் நறுவியவாய் இருந்தன; எனக்குத் தையல்வேலை கொடுத்தவர்கட்கெல்லாம் யான் சொன்னசொற்படியே செய்து குறிப்பிட்ட நாளில் தவறாமற் கொடுத்துவந்தேன்,” என எடுத்துரைத்தனர். இவரது பொறுமையுரையைக் கேட்டு அதன் அருமையை யுணர்ந்த அப் பெருங் கூட்டத் தவரெல்லாரும் அவரை மேலும் மிகுதியாய்க் கொண்டா டினரே யன்றி, அவரை அதுபற்றிச் சிறிதும் குறைவாக நினைத்திலர்.

கன. உழைப்பினால் உயர்ந்த ஒரு கதை நூலாசிரியர்

உழைப்பினாலும் விடாமுயற்சியினாலுமே மிகச் சிறந்த நிலையை அடைந்தார் சிலரில் ‘த்சிரேலியர்’ (Disraeli) என்பவரின் வரலாறு மிகவும் வியக்கத்தக்க தொன்றாய் மிளிர் கின்றது. இவர் தமது இளமைக்காலந்தொட்டே கல்வி கற்பதிலுந், தாம் கற்றறிந்தவைகளை நூல்களாக எழுதி வெளியிடுவதிலுங், கருத்து அழுந்திநின்றனர். இவர் முதன்முதல் எழுதி வெளிப்படுத்திய கதை நூல் ஒன்றைப் பார்த்தாரிற் பலர் இவரை ஏனெனஞ்செய்து நகையாடியது

உழைப்பினால் உயர்ந்த ஒரு கதைநூலாசிரியர் கூக

மன்றி, இவரை வெறிபிடித்தவரெனவும் ஏசிப் பேசினர் ஆயினும், அவர்களின் இகழ்ரை ஏச்சரைகளைக்கேட்டு அவர் சிறிதும் மனங்கலங்காதவராய்த், தாம் மேற்கொண்ட நூல் இயற்றும் முயற்சியை விடாப்பிடியாய்ச் செய்தே வந்தனர். கடைசியாக அவர் இயற்றி வெளியிட்ட 'கானிங் குசபி' (Coningsby), 'சிபில்' (Sybil) 'தான்கிரேடு' (Tancred) என்னும் கதை நூல்கள் மூன்றும் முதிர்ந்த கதைச்சுவையானுஞ், சொற்சுவையானும் பயில்வாருள்ள ததைக் கவர்ந்து அவரைப் பெரிதும் இன்புறுத்தி ஆக்கியோனுக்கும் அழியாப் பெரும்புகழை நிலைபெறுத்தலாயின.

பின்னர் இவர் இலண்டன்மாநகரிற் குடிமக்கள் மன்றத்தில் விரிவுரை நிகழ்த்துதற்கு முதன்முதற்முன்னறி நின்றபோது, அங்கிருந்தவரிற் பெரும்பாலார் இவரைக் கண்டு நகையாடிக் கூவிப் பேசியதைச் சுவை இட்டதுமன்றி, இவர் பேசிய விரிவுரையின் ஒவ்வோர் அழகிய சொற்றொடரையும் பகடி செய்துகொண்டு மிருந்தனர். ஆனால், இவரோ அத்துனை இழிவுகளையும் மனவமையெய்திப் பொறுத்துக் கொண்டு முடிவில், "யான் பலவற்றைப் பலகாற் றுவங்கி யிருக்கின்றேன்; இறுதியில் அவைகளை நன்கு முடித்து நன்மையடைந்திருக்கின்றேன். இப்பொழுது என்பேச்சை நிறுத்தி அமர்ந்துவிடுகின்றேன்; ஆனால், நீங்கள் எனது விரிவுரையை ஆவலொடு கேட்கும் காலம் வரும்" எனக் கூறித் தமது இருக்கையில் அமர்ந்தனர்.

அவர் கூறியவண்ணமே அக் காலமும் வந்தது. உலகத்தில் மிகச் சிறந்த அறிஞர்கள் ஒருகால் ஒருங்கு குழுமி யிருந்தபோது அம் மன்றத்தில் அவர் நிகழ்த்திய அரும் பெருஞ் சொற்பொழிவானது அவரெல்லாருள்ள ததையும் ஒருமிக்கக் கவர்ந்துவிட்டது. எல்லாரும் அவருடைய சொல்லாற்றல் பொருளாற்றலை மிக வியந்து பேசிப் புகழ்ந்

தனர். அதிலிருந்து அவரது புகழ் நாளுக்குநாள் ஒங்கி வளர்ந்து ஒளிர்வதாயிற்று. பின்னர் அவர் பாராளுமன்றத் திற் சிறந்த ஒரு விரிவுரையாளராய் எல்லாராலும் மேலும் மேலும் கொண்டாடப்பட்டுத் திகழ்ந்தனர்.

இத்துணை மேலான நிலையைத் திசிரேலியர் எய்துதற்கு ஏதுவாய் நின்றவை யாவை? அவர்தம் முயற்சியும் மனத்திட்பமும் அல்லவோ? இளைஞரிற் பெரும்பாலார் தாம் தவங்கிய ஒரு நன்முயற்சியில் ஒருகால் தவறிவிட்டனராயின் அதனால் மனம் உடைந்து ஒருமுலையிற் போயிருந்து வருந்தி அவிந்துபோகின்றனர். மற்றுத், திசிரேலியரோ அத்தகைய இளைஞரைப்போல் ஒருகாலும் மனம் மடிந்து இருந்தவர் அல்லர். தாம் எடுத்த முயற்சியில் தாம் தவறி யது எதனால் என்று ஆராய்ந்து, அதற்குக் காரணம் இன்ன தென்று கண்டதும், அதனைக் களைந்து தம்மைச் சீர்திருத்திக்கொண்டு வந்ததுடன், தமது சொற் பொழிவைக் கேட்பாரின் அகநிலை புறநிலைகளையும் நன்கா ராய்ந்து பார்த்து, அந் நிலைகளுக்குத் தகத் தம்மையும் இசைவித்துக்கொண்டு வந்தனர். ஒரு நோய் கொண்டவர் அந் நோயின் மூலத்தை நன்காராய்ந்து பார்த்து அதனைக் களைந்தால் அல்லாமல், எவ்வளவுதான் மருந்துகளை உட் கொண்டு வந்தாராயினும் அந் நோய் நீங்குமோ? அது போலவே, ஓர் அரும்பெரு முயற்சியை மேற்கொண்டவர் அதிற்சூழ் நன்மையடையாமற் பிழைபடுதற்குரிய காரணத் தைத் தெரிந்து அதனை விலக்கினாலன்றி, அவர் அதனைக் கடைபோக முடித்துப் பயன்பெறார். இந் துட்பத்தை நன்குணர்ந்து அதற்கேற்ப ஒழுக்கினமையே திசிரேலியரின் உயர்ந்த நிலைக்கு உறுபெருங் கருவியாயிருந்தது. இதனை இளைஞர்கள் தமதுள்ளத்திற் பகிக்காது.

கஅ. ஒரு வணிகனுங் குறளியும்

வாணிகஞ்செய்து பெரும்பொருள் தொகுத்த ஒரு வணிகன், தான் தொகுத்த அப் பெரும்பொருளளவின் அவாஅடங்கப்பெறாமல், மேலும் மேலும் இன்னும் பொருள் திரட்டுதற்கு வழி யாது? என்று அல்லும் பகலும் எண்ணிக் குறிசொல்வாரையும் மந்திரகாரரையும் வினவி வந்தனன். தான் பெரும் பொருள் திரட்டிக் கொள்வதற்கு வழிகாட்டுபவனாகத் தன்னாற் கருதப்பட்ட எந்தக் குறிகாரனைக் கண்டாலும், எந்த மந்திரகாரனைக் கண்டாலுஞ், செம்பைப் பொன்னாக்கும் எந்த இரசவாதியைக் கண்டாலும் அவர்கட்கெல்லார் தனது பொருளை வாரிவாரிக் கொடுத்துவந்தான். அங்ஙனம் தன் பொருளை யெல்லாம் அவர்கட்காகச் செலவழித்து வந்தனனே யல்லாமல், அவர்களால் ஓர் இம்மியளவு பொன்னாவது இயற்கைக்கு மாறாகப் பெறும்வழி ஏதுந் தெரிந்தானில்லை. தொடர்பாகத் தன் பொருளெல்லாம் இங்ஙனம் தொலைந்து போவதை இவன் தன் கண்ணெதிரே கண்டு வைத்துந் தக்கதல்லாவழியிற் பொன்பெறுதற்குத் தான்கொண்ட பேரவாவை இவன் சிறிதும் விட்டானில்லை. கடைசியாக இவனிடம் வந்த ஒரு மந்திரகாரன் குறளியை யழைத்து ஏவல்கொள்ளும் மந்திரமுறை தனக்குத் தெரியுமென்றும், அதனை வசப்படுத்திக்கொண்டால் அதன் உதவியால் திரள் திரளாகப் பொன்பெறலாமென்றுங் கூறித், தான் கூறியதை மெய்ப்படுத்தப் பலவகைப் பழங்களும், உணவுப்பண்டங் களும் இடைவெளியினின்றும் வருவித்துக் காட்டி, அவ் வணிகனுக்கு மிக்கதோர் இறும்பூதினை உண்டாக்கினான். தான் பாடுபட்டுத் தேடிய பெரும்பொருளையெல்லாம் நாளடைவில் இவ்வழியே தொலைத்துவிட்ட அவ் வணிகன்,

இனித்தான் தனக்கு நல்லகாலம் வரப்போகின்ற தெனக் கருதி, மிச்சமிருந்த பொருளையும் அம் மந்திரகாரனுக்குக் கொடுத்துக், குறளியை யழைக்கும் மந்திரத்தை அவனிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டான்.

அவன் அதனைக் கற்று உருவேற்றவே, குறளிப்பேய் அவனிடம் போந்து, இறைச்சியும் இரத்தக்காவுந் தான் வேண்டும்போதெல்லார் தனக்குக் கொடுத்தால் அவன் ஏவியது செய்யலாம் என்றது. அங்ஙனமே அவன் ஆடு மாடு பன்றி முதலிய விலங்குகளின் ஊனுங் குருதியும் மிகுவினிகொடுத்து வாங்கி அக் குறளிக்குச் சிலநாட்கள் வரையிற் காவுகொடுத்து வந்தான். அவன் தனக்கு வேண்டிய பண்டங்களைக் கொணர்ந்து தரும்படி அப் பேயைக் கேட்ட காலங்களினெல்லாம், அஃது அப் பண்டங்களின் விலையைக் கொடுத்தால் லல்லாமல் அவைகளைக் கொண்டுவருதல் தன்னால் இயலா தென்றது அதன்மேல் அவன் அப் பண்டங்களின் விலையைச் சிலமுறை கொடுக்க, அஃது அவ் விலைப்பொருளை அப் பண்டங்கட்கு உரியவன் பாற் சேர்ப்பித்து, அப் பண்டங்களை ஒரு நொடிப் பொழுதி லெல்லாம் கொணர்ந்து சேர்ப்பித்தது. இத்தனைக் கண்ட அவ் வணிகன், ஒரு வேலைக்காரன் செய்யும் வேலையை விரைந்து அஃது ஒரு புதுமையானவகையிற் செய்யும் அவ் வளவேயன்றி, அதனால் வேறு ஏதொரு பயனும் உண்டாகாமையும், ஒரு வேலைக்காரனுக்குக் கொடுக்குஞ் சம்பளத்திலும் பதின்மடங்கு மிகுதியான பொருள் அக் குறளிக்கு அடுத்தடுத்து வேண்டும் ஊனுக்குங் குருதிக்குங் கள்ளுக்குஞ் செலவாகுதலையுங் கண்டு மிகவுங் கவலை கொள்வானான். பலநாள் இங்ஙனம் வருந்திப் பின்னர் ஒருநாள் அக் குறளிக்கு வேண்டும் உணவு கொடுத்துத், தனக்குப் பெரும்பொருள் கொணர்ந்துதரும்படி அதனை

வேண்டினான். அதற்கு அக் குறளி, பிறர்க்குரிய பொருளைக் கவர்ந்தகொடுத்தல் ஆவி யுலகில் உலவும் எந்த உயிர்க்கும் இயலாதென்றும், ஆனாலும் இம் மண்ணுலகில் உயிரோ டிருந்த காலத்தில் தான் தேடிக் குவித்த பெரும்பொருளை நிலத்தின்கீழ்ப் புதைத்துவைத்து மாண்டுபோன ஒருவனது ஆவி அப் புதைபுலை எவரும் எடாதபடி காத்து நிற்கின்ற தாகலின் அதனை வேண்டினால் அஃது அப் பொருளைத் தரக்கூடு மென்றும் நுவன்று அவ் ஆவியையும் அவன்பால் அழைத்துவந்து விட்டது. பொருள் அவாவினாற் பிடியுண்ட அவ்வாவி பெருங்கவலையும் பெருந்துன்பமும் உடையதாய்ப் பார்ப்பதற்குப் பேரச்சத்தை விளைக்கும் இருண்ட கொடிய உருவுடன் அவன் முன்னே நள்ளிரவிற றேன்றி அலறலாயிற்று. அதனைக் கண்டதும் பெருந்திகில் கொண்ட அவ்வணிகன் தன் இருகண்களையும் மூடிக் கொண்டு அசைவற்ற மரம்போல் இருந்தனன். அதுகண்ட குறளி, “யான் அழைத்துவந்த அவ்வாவிக்கு நின்கருத்தை அறிவித்து அது வேண்டியது செய்யாவிட்டால் நினக்கு அது தீது செய்யும்” என்று உரைக்க, அவன் ஒருவாறு மனந்தேறி, “நீ வைத்திருக்கும் புதைபுலை எனக்குத் தருவையோ?” என வினவினான். அச்சொற் கேட்டதும் அது மிகவுஞ் சினங்கொண்டு அலறி, “கருக்கொண்ட ஓர் அழகிய மங்கையை யான் புதைபுலை வைத்திருக்கும் இடத்திற் கொணர்ந்து வெட்டிக் காவு கொடுத்தால், அதனை நீ எடுத்துக்கொள்ள விடுவேன்” என்று சொல்லி மறைந்துபோயிற்று.

அச் சொற் கேட்ட பொருட்பேயனான அவ் வணிகன் தனக்குப் பெரும்புதைபுலை கிடைக்கப்போவதை யெண்ணிப் பெருமகிழ்ச்சியும், ஆனால் அகற்காகக் காவு கொடுக்கும் பொருட்டுக் கருக்கொண்ட அழகிய ஒரு மங்கையை எங்ங

னந் தேடிப்பிடிப்ப தென்பதை நினைந்து பெருங் கவலையுங்
 கொண்டவனாய் அதைப்பற்றிப் பேசும்பொருட்டு, உறங்கிக்
 கிடக்குந் தன் அழகிய மனையாளை யெழுப்பினான். அவள்
 துடுமென அச்சத்துடன் எழுந்து யாதுசெய்தி? என
 வினவச், சிறிது நேரத்திற்குமுன் நிகழ்ந்த அந்
 நிகழ்ச்சியைச் சொல்லிக், கருக்கொண்ட அழகிய பெண்
 ஒருத்தியை எங்கே எப்படிப் பெறலாம் என அவளைக்
 கேட்டான். அந் நிகழ்ச்சியைக் கேட்ட அம் மாதா பெருந்
 திகில் கொண்டவளாய்த், தன்கணவன் தான் பாடுபட்டுத்
 தேடிய பெரும்பொருளை யெல்லாந் தனக்குள்ளே
 பேரவாவினால் தொலைத்துவிட்டு வறுமைப்படுதலையும், மீண்
 டும் பெரும்பொருள் பெறும்பொருட்டுத் தகாத வழியில்
 அவன் முயலுதலையுந், தான் அழகில் மிக்கவளாய்ச் சூல்
 கொண்ட வயிற்றினளாய் இருத்தலையும் நினைந்து, கருக்
 கொண்ட வேறு ஓர் அழகிய மாதா கிடைத்திலளாயின் தன்
 கணவன் தன்னையே வெட்டிக் காவுகொடுக்கப் பின்வாங்கா
 னென நடுங்கினாள். அந் நடுக்கத்தை யுணர்ந்த அவன்
 அவளுக்கு அது நீங்குமாறு ஆறுதல் சொல்லி, எங்காயி
 னும் ஓர் ஏழைப்பெண்ணைத் தேடிப் பிடித்து, அவளால்
 தான்கொண்ட கருத்தை முடித்துக்கொள்வதாக உறுதி
 மொழி புகன்றான். ஆனால், உண்மையில் அவன் மனையாள்
 எண்ணியபடி அவளையே அப்பேய் குறிப்பிட்ட இடத்திற்
 கொண்டுவரப் வெட்டிக் காவுகொடுத்து அப் புதையலை
 யெடுத்துக்கொள்ளவே தனக்குள் தீர்மானஞ் செய்தான்.
 பிறகு சிலநாட்சென்றன. சென்றபின் ஒருநாளிரவு தன்
 மனையாளை யழைத்துச், சூல்கொண்ட அழகிய ஓர் ஏழைப்
 பறைப்பெண் தனக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன ளென்றும்,
 அவளை இந்நள்ளிரவிற்கு கொண்டுவரப் குறிப்பிட்ட இடத்
 திற் காவு கொடுத்தவுடனே கிடைக்கும் பொற்றிரளைப்

பிறர் அறியாமல் வீட்டிற்கொணர்ந்து சேர்ப்பித்தற்கு நீயும் என்னுடன் வந்து உதவிசெய்ய வேண்டுமென்றும் அவனைக் கெஞ்சிக் கேட்டுத் தன்னுடன் செல்லும்படி வேண்டினான். பறைப்பெண் கிடைத்ததென்பது பொய்ம்மொழியே யென்றுந், தன்னையே தன் கணவன் அங்குனங் காவுகொடுக்கப்போகின்றனனென்றும் அவன் மனையாள் உள்ளுணர்ந்து கலங்கினளாயினும், அவன் சொல்லுக்கு மாறுசொல்ல வகையறியாளாய்த், தெய்வம் விட்டபடி ஆகுகவென்று மனந் துணிந்து, அந்நள்ளிரவில் அவனுடன் அவன் குறிப்பிட்ட இடத்திற்குப் போயினாள்.

அவ் விருவரும் போய்ச்சேர்ந்த இடம் இடிந்து பாழாய்க் கிடக்கும் ஒரு பெரு வீடு ஆகும். அஃது அவர் இருக்கும் ஊருக்கு ஒருகல் தொலைவில் நாகதாளிப் புதர்களுக்கிடையே இருந்தது. அதற்கு அருகாமையிற் சுற்றி இருப்பைமரத் தோப்பு ஒன்று இருந்தது. அவர்கள் புறப்பட்ட அந்நாள் முன்னிலாக் காலத்ததாதலால், அவர்கள் வீட்டை விட்டுச்செல்கையிற் சிறிது நிலவொளி காணப்பட்டது. அவர்கள் அவ் இடிந்த வீட்டண்டை வந்ததும் நிலவொளி மறைந்துபோயது. அப் பாழிடத்தில் இருள் மிகுந்திருந்தமையால் அவ் வணிகன் தன் கையிற் கொண்டு சென்ற ஒருசிறு கண்ணாடி விளக்கை ஏற்றினான். அச்சந்தரும் அவ் விடத்தைச் சுற்றி எத்தகைய மக்களும் இயங்காமல் ஒவென்றிருத்தலையுந், தன் கணவனது எண்ணத்தையுங் கண்டுணர்ந்த அப் பெண்ணின் துணையற்ற உள்ள நிலை அந்நேரத்தில் எத்தகையதாயிருக்கு மென்பதை நாம் சொல்வதைவிட இதனைப் பயில்வோரே உணர்ந்து பார்த்தல் வேண்டும்! அவள் ஏறக்குறைய உயிரற்ற மரப்பாலையே யானாள். தன் கணவனைத் திகிலொடு நோக்கி, “நீங்கள் சொல்லிய பறைப்பெண் எங்கே?” என நாக்குமுறிக்கி. செ —7

கேட்டாள். அதற்கவன், “இதோ சிறிதுநேரத்தில் வருவாள்!” என்று சொல்லியபடியாய்த், தான்கொணர்ந்த ஒரு பெட்டகத்தைத் திறந்து, அப் பேய்க்குப் படைத்தற் காகக் கொண்டு வந்த கள்ளுங் கருவாடும் புகையிலையுந் தென்னம்பாளையூவும் எல்லாம் எடுத்துவைத்துக், கடைசியாகப் பளபளவென மின்னுங் கருக்கான ஒரு வெட்டரிவாளையும் எடுத்து வைத்தான். அவன் மனையாளாகிய அவ் வேழைப் பேதை பின்னதைக் கண்டதும் முக்கால்வாசி உயிர் நீங்கிய உடலத்தினளாய் நிலத்திலே அயர்ந்து விழுந்தாள்.

இந் நேரத்தில் எவரோ ஒருவர் வரும் அரவந் தென்பட்டது. அஃதுணர்ந்த அவ் வணிகன் தன் நோக்கத்திற்கு இடையூறாக வருவார் எவரென அச்சத்துடன் சுற்றிப் பார்த்தான். அருளொளி ததும்புந் திருமுகமும் நீண்ட சடைமுடியும் நீறுதலங்கு நெற்றியு முடையராய்க் காவி யாடை பூண்ட ஒரு துறவி தன்பால் விரைந்துவரக்கண்டான். கண்ட ஒரு நொடிப்பொழுதிலெல்லாம் அவர் அவனை அணுகி, “அடா பேதாய்! கருக்கொண்ட அழகிய நின் அருமை மனையாளைப் பாடும் பொருளுக்காக வெட்டிப் பலிகொடுக்கத் துணிந்தனியே! உன்னைப்போல் அறிவில்லாத் தீய கொடிய பொருட்பேய் வேறுண்டோ! நீ நின்மனையாளைப் பலிகொடுத்தவுடனே உன்னை இரண்டு துண்டாய் வெட்டி வீழ்த்தி, நீயெடுத்த புதையலைக் கொண்டு போகக் கொடிய கள்வர் சிலர் இதோ வந்துகொண்டிருக்கின்றனர்! இதோ தோன்றும் இருப்பைமரத்திற்போய் ஏறிக்கொள்! தாழாதே! நின்மனையாளை யான் வேறு ஓரிடத்திற் கொண்டு போய் மறைத்துவைத்து, அக கள்வர் திரும்பிச்சென்றதும் அவளை மீண்டும் நிற்பாற் சேர்ப்பிக்கின்றேன்” என விரைந்து அருளொடு மொழிந்தார். அப்பெரியாரின்

அமுதவுரை செவியிற் பட்டதும் போனவயிர் மீளப்பெற்ற
அவ் வணிகன்றன் மனைவி திடுமென எழ அவர் அவளை
அழைத்துக்கொண்டு சடுதியில் மறைந்துபோயினார். அவ்
வணிகனுர் திகில்கொண்டவனாய் அவ்விடிந்த இல்லத்
திற்குச் சிறிது எட்டியிருந்த இலையடர்ந்த ஓர் இருப்பை
மரத்தண்டை விரைந்தோடி அதன்மேல் ஏறிக்கொண்டான்.

அவன் அங்ஙனம் ஏறிக்கொண்ட சிலநொடிப்பொழுதி
லெல்லாம் நாலேந்து கொடிய கள்வர்கள் கண்டவர் கலங்கத்
தக்க கரிய திண்ணிய வடிவினராயுங், கூரிய கொடுவாள்
பிடித்த கையினராயும் விரைந்துபோந்து, அவ்விடிந்த பாழ்
வீட்டிலே அவ் வணிகன் விளக்கும் மற்றைப் பொருள்
களும் வைத்துப் போன இடத்திற் புகுந்து நின்றனர். அவ்
விடத்திற்குச் சிறிது தொலைவிலே இருப்பை மரத்தின்மேல்
ஏறியிருந்த அவ் வணிகன், தான் அங்குவைத்த விளக்கு
வெளிச்சத்தின் உதவியால் அக் கள்வர்களையும் அவர்களது
இயக்கத்தையும் அதன் அண்மையிற் கண்டு வெருக்
கொண்டு, “ஐயோ! அருளுடைய அத்துறவியார் சில
நொடிப்பொழுதுமுன் வராதிருந்தால் என் அருமை மனை
வியையுந் தீவினையேன் கொன்றிருப்பேன்! அவளைக்
கொன்ற சிறிது நேரத்திலெல்லாம் யானும் இக்கொடிய
கள்வர்களாற் கொல்லப்பட்டிருப்பேன்! என் மனைவியும்
யானும் மடிந்தபின் பொருளோ பொருளென்றலைந்த எனது
தீய அவா எப்படியாம்! பொருளவாத் தொலைந்த அத் தூய
பெரியவராலன்றோ என் மனைவியும் யானும் உயிர்பிழைத்
தேம்! யான் தீவினைக்குத் தப்பினேன்! அப்பெரியாரை
இந்நேரத்தில் விடுத்த சிவமே நீதான் எமக்குப் பெருஞ்
செல்வம்!” என்று நெஞ்சம் நீராய் உருகிக் கண்ணீர் உகுத்
தான். அவ்விடத்திற் போந்து நின்ற கள்வர்கள் அன்
றிரவு விடியுமட்டும் அங்கிருந்து, அவ் வணிகனையும் அவன்

மனைவியையுங் காணாமல் அவன் அங்கே கொணர்ந்து வைத்த பொருள்களைமட்டுங் கண்டு வியப்புற்றுக், காக்கை கரையக் கேட்டு, அங்கிருந்த விளக்கு, அரிவாள், பெட்டகம் முதலியவைகளை யெடுத்துக்கொண்டு போய் ஒழிந்தனர்.

கதிரவன் புறத்தே பரவிய இருளைப் பருகி எங்கும் பேரொளி விரியக் கீழ்பால் தளதளவெனத் தோன்றினான். அத் துறவியாரும் அவ் வணிகனின் அருமை மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு அவனது அகத்தே பரவிய அறியா அவா இருளை யொழித்து அறவொளி பரப்புவாராய் அவன் ஏறிலிருந்த இருப்பைமரத்தண்டை வந்தார். அவரது அருமைத் திருவுருவைக் காண்டலும் அவன் அம் மரத்திலிருந்து கீழிறங்கிப்போந்து அவர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து தேம்பித் தேம்பி யழுது, “தீவினையேனைக் காக்கப்போந்த தெய்வப் பெருமானே! தேவரீர் செய்யாமற் செய்த அருளு தவிக்குப் பாவியேன் எங்ஙனம் நன்றி செலுத்த வல் லேன்! எவ்வாறு தேவரீரை வாழ்த்துவேன் வணங்கு வேன்! யானும் என் மனைவியும் என் மக்களும் என் வழியுமெல்லாந் தேவரீர் திருவடிக்கே அடிமை!” என்று கண்ணீர் ஆராய்ப்பெருக அழுதழுது உரைத்தான்.

அதுகண்ட அப் பெரியார் “மகனே! நீ யுள்ளந் திருந் தியதற்கு மகிழ்ந்தேன்! உயிர்மீண்ட நின் அருமை மனைவி யைத் தழுவிக்கொள்! இந் நல்லாளினும் இவள் வயிற்றிற் பிறக்கும் மக்களினுஞ் சிறந்த செல்வம் உனக்கு வேறுளதோ? இவளையும் இவள் மக்களையும் நினைபும ஏழை யெளிவர்களை யுங் கற்றாரையும் துறந்தாரையும் ஒம்பு தற்கே செல்வம் வேண்டுமல்லாமல், இவர்களை இழத்தற்கா, அதுவேண்டும்? நல்லெண்ணமும், நன்முயற்சியுமிருந்தாள்

உனது வாழ்க்கைக்கு வேண்டுமளவு செல்வஞ் சிவத்தி னருளால் உனக்குத் தானே திண்ணமாய் வரும்! இனிப் பொருளில் அவா வையாதே! நீ இப்போதிருக்கும் இல்லத் தில் மீண்டும் அக் கள்வர்கள் புருந்து நின்னைத் துன் புறுத்தக் கூடுமாதலால், நீ அதனைவிட்டு, வேறோர் ஊரில் வேறோர் இல்லிற் குடிபுருந்து, நின்வாழ்க்கையை அன்புக் கும் அறத்திற்கும் இடமாக நன்கு நடத்து!” எனச்சொல் ழிச், சடுதியில் அவனைவிட்டு மறைந்தேகினர். அவ் வணி கனுர் தன் மனையாளுடன் அவர் கற்பித்த வண்ணமே வேறோர் ஊரிற்சென்று வைகி நன்கு வாழ்ந்தனன்.

கக. இம் மாநில இயக்கம்

நாம் உறையும் இம் மாநிலமானது வான் வெளியிற் பந்துபோற் சுழலும் ஓர் உருண்டை வடிவினதாகும். நாம் இருக்கும் இதன் மேற்பரப்பின் மையத்திலிருந்து இதனை ஊடுருவித் துளைத்துக்கொண்டு அளந்தபடியாய் நாம் இதன் கீழுள்ள மேற்பரப்பின் மையத்திற் சென்று சேரக் கூடுமாயின், இஃது ௪௯00-மைல் குறுக்களவுள்ளதாய் இருத்தலை யறிந்து கொள்ளலாம். இதன் சுற்றளவோ ௨௫000-மைலாகும்.

இஃது உருண்டை வடிவினதென்பது எங்ஙனம் அறியக் கூடுமெனின், நாம் ஒரு கடற்கரையிற் சென்று கின்று, அக் கரையை நோக்கி வரும் ஒரு கப்பலைக் காண் குவமாயின், நெடுந் தொலைவிலிருந்து வரும் அக் கப்பலின் மேலுள்ள பாய்மரங்களே முதன்முதற் கட்டிலனாகும். பின்னரது இர் நிலச்சரிவிற் பரவிநிற்கும் கடன்மேல் ஏறிக் கிட்ட வரவரப் பாய்மரத்தின் கீழுள்ள அதன் முழுவடம்

பும் பையப்பைய நன்கு புலனுய்த் தோன்றும். அங்ஙனமே, நாம் நிற்குங் கரையின் துறைமுகத்திலிருந்து புறப்பட்டுத் தொலைவிற்குச் செல்லும் ஒரு மாக்கலமானது கடல்நீர்ச்சரிவிற்கீழ் இறங்க இறங்க அதன் முழுவுடம்புஞ் சிறிது சிறிதாய் மறைந்துபோக, அதன் மேலுள்ள பாய்மரங்களே பின்னுஞ் சிறிது நேரம்வரையிற் கட்புலனாகின்றன. பின்னும் பின்னும் அது கீழ் இறங்க அதன் பாய்மரங்களும் 'மறைந்து போகின்றன. இதனால் இம் மாநிலமானது உருண்டை வடிவினதாதல் பெறப்படுகின்றதன்றோ? இன்னும் நமது இலங்கைத் தீவின் தென்முனைக் கண்ணதான மாத்தரையிலிருந்து புறப்பட்டுக் கிழக்கு நோக்கியே செல்லும் ஒரு நாவாயானது, மீண்டும் அம் மாத்தரைத் துறைமுகத்திலேயே வந்து சேரக்காண்டலாலும் இந் நிலவுலகம் உருண்டை வடிவினதென்பது விளங்காநிற்கின்றது. இதற்கு ஒரு பந்தின் நடுவில் உள்ள ஒரு புள்ளியிலிருந்து புறப்பட்டு நேரே செல்லும் ஓர் எறும்பு திரும்பவும் அப் புள்ளியிலேயே வந்து சேர்தலை எடுத்துக் காட்டலாம். அதுவேயுமன்றித், திங்கள்மறைவு (சந்திரகிரகண) காலத்தில், அதன்கட் காணப்படும் இந் நிலவுலகத்தின் நிழலானது வட்டவடிவினதாய்க் காணப்படுதலாலும் இஃது உருண்டை வடிவினதாதல் தெளியப்படும்.

அவ்வாறாயிற், பந்துபோல் உருண்டிருக்கும் இந் நில மண்டிலம் வான்வெளியில் ஏதொரு பற்றுக்கோடு மின்றிச் சுழன்று செல்வது ஒரு பெரும் புதுமையாகத் தோன்றுகின்றதன்றோ? எனின்; ஆராய்ந்து பாராதவர்க்கு அது புதுமைதான். ஆராய்ந்து பார்ப்பவர்க்கோ, அதன் உண்மை நன்குவிளங்கும். சிறுமியர் இருவர் எதிர்எதிரே நின்று, தம் கைகளைக் கோத்துப் பிடித்துக்கொண்டு பின்னே சாய்ந்த வண்ணமாய்த் தும்பி சுற்றுதலைப் பாருங்கள்

அங்ஙனஞ் சுற்றுங்காற் பின்னே சாய்ந்திருக்கும் அவ்விரு வருங் கீழ்விழாதது ஏன்? அவர்கள் தம் கைகளை நீட்டி இறுகப் பிடித்திருத்தலா லன்றோ? அதுபோலவே, பகல வன் மண்டிலமானது இந் நிலவுலகத்தை இழுக்க, இஃது அதனை இழுக்க, இவ்வாற்றால் ஒன்று மற்றையதை விட்டுப் பிரியாதாய் வான்வெளியிற் சுழன்று செல்கின்றதென்க. அங்ஙனமாயின், அறிவில்லாத இவ்விருவேறு உலகும் அறிவுடைய சிறு மகாரைப்போல் ஒன்றையொன்று இழுத் துக்கொண்டு செல்லுதல் யாங்ஙன மெனின்; அறிவுடைய உயிர்கள் மட்டுமே ஒன்றையொன்று இழுப்பன, மற்றைய இழா என்று கொள்ளுதல் பொருந்தாது. அறிவில்லாத பொருள்களும் ஒன்றையொன்று இழுக்க வல்லனவாய் இருக்கின்றன. ஒரு கார்த்தக்கல் தன் பருமனுக்கு ஏற்பச் சிறிய பெரிய இருப்புத் துண்டுகளை இழுத்தல் காண்மின் கள்! அக் கார்த்தக்கல்லை ஒரு கடிதத்தின்கீழ்ப் பிடித்து, அக் கடிதத்தின்மேற் சில இருப்பு ஊசிகளை வைத்துக், கீழுள்ள கார்த்தக்கல்லை நெடுக இழுத்தால் மேலுள்ள இருப் புசிகளும் அதனால் இழுக்கப்பட்டு, அக் கடிதத்தின்மேல் நகருதலைப் பார்க்கலாம். அறிவில்லாத கார்த்தம் இங்ஙனம் இழுக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்ததாய் இருத்தல்போலவே, அறி வில்லாத ஞாயிற்று மண்டிலமும் வான்வெளியினூடு இந் நிலவுலகத்தை இழுக்க, இதுவும் அதனையிழுக்க இரண்டும் இடைவெளியிற் சுழன்று செல்கின்றனவென்று ஓர்ந்து கொள்க.

இராக்காலத்தில் நமக்கு நிலவொளியினைத் தருந் திங்கள் மண்டிலமும் இந் நிலவுலகத்தால் இழுக்கப்பட்டு, இதனைச் சுற்றியபடியாகவே ஞாயிற்றினையுஞ் சுற்றிச்செல் கின்றது. இங்ஙனமே, செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி முதலான உலகங்களும் ஞாயிற்றினை இழுக்க, அது மற்று

இவ் வுலகங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே யிழுக்க, இவை தாமுந் தம்முள் ஒன்றையொன்று சன்னல் பின்னலாயிழுக்க, எல்லாம் வான்வெளியிற் பற்பல பந்துகள்போல் ஞாயிற்றினைச் சூழ்ந்து செல்லா நிற்கின்றன.

அற்றேல், மற்றை ஆறு மண்டிலங்களும் ஞாயிற்றினைச் சூழ்ந்து செல்கின்றனவென்று கொள்ளுதல் என்னை யெனின்; இவ்வேழு உலகங்களிலும், ஞாயிறு ஒன்றுமே மிகப் பெரியது. நாமிருக்கும் இந் நிலவுலகத்தைவிட ஞாயிற்று மண்டிலம் பன்னிரண்டு நூறுபிரம் மடங்கு பெரியதாய் இருக்கின்றது. அதற்கு அடுத்தபடியாகப் பெரியதாய் உள்ளது வியாழமண்டிலமே யாகும்; இவ் வியாழன் நமது மண்ணுலகத்தினும் ஓராயிரத்து நானூறு மடங்கு பெரியது. இதற்கு அடுத்தபடி பெரியது சனி மண்டிலம். இதற்குச் சிறியது நமது மண்ணுலகு. நமது மண்ணுலகுக்குஞ் சிறியது வெள்ளியுலகு அதற்குஞ் சிறியது செவ்வாய் உலகு. அதற்குஞ் சிறியது புதனுலகாகும் இங்ஙனம் மறை ஆறும், பகல் மண்டிலத்திற்குச் சிறியனவாய் இருத்தலாற், சிறியவாகிய அவை பெரியதாகிய பகலுலகினால் ஈர்க்கப்பட்டு அதனைச் சூழ்ந்து ஓடியபடியாய் உலவு ஁ன் றனவென்று ணர்ந்துகொள்க.

இனி, முருகப்பிரானுக்கு நேர்த்திக்கடன் செலுத்துந் தொண்டர் சிலர், அவன் எழுந்தருளியிருக்குந் திருக்கோயிலைச் சுற்றி நிலத்திற்கிடந்து புரண்டுகொண்டே வலம் வருதலை நீங்கள் பார்த்திருக்கலாம். அங்ஙனம் புரண்டு வலம் வருபவர் முதலில் தம்மைத்தாம் சுற்றிப் பின்னர் அக் கோயிலைச் சுற்றி வலம் வருதல் போலவே, இந் நிலவுலகமும் முதலில் தன்னைத் தான் சுற்றிப், பிறகு ஞாயிற்று மண்டிலத்தினைச் சுற்றி வருகின்றது.

இஃது ஒருமுறை ௧ ௪ ப.
நான்கு மணி நேரம் பிடிக்கின்றது. மேற்கிலிருந்து கிழக்கு
முகமாய் இஃது இங்ஙனம் தன்னைத்தான் சுற்றுங்கால்
ஞாயிற்றினை நோக்கி இயங்கும் இதன் ஒருபாதி பகல்
வெளிச்சம் உடையதாயும், ஞாயிற்றின் முகமாய்த் திரும்
பாத அதன் மறுபாதி இருண்ட அல்லது நிலவொளிகெழு
மிய இராப்பொழுது உடையதாயுங் காணப்படுகின்றன.
நாம் உறையும் இத் தென்றமிழ்நாட்டிற் பகலவன் உச்சியில்
விளங்கும்வேளை நண்பகற் பொழுதாயிருக்கையில், நமக்கு
நேரே கீழ் உள்ள அமெரிக்கா தேயம் நள்ளிராப் பொழுது
வாய்ந்ததா யிருக்கின்றது; நமது தமிழ்நாட்டிற்கும்
அமெரிக்கா தேயத்திற்கும் நடுவில் உள்ளதாகிய இங்கிலாந்து
தேயமோ அப்போது விடியற்காலம் உடையதாய்த் திகழ்
கின்றது.

இவ்வாறாக இந் நிலவுலகம் இருபத்து நான்குமணி
நேரத்தில் தன்னைத்தான் சுற்றியபடியாய்த், தன்னினும்
பன்னூறுபிர மடங்கு பெரிதான பகலவன் மண்டிலத்தை
முற்றுஞ் சுற்றிவருதற்கு முந்நூற்று அறுபத்தைந்தேகால்
நாட்கள் ஆகின்றன இங்ஙனம் ஈது ஒரு முறை சுதிர
வனைச் சுற்றிவருங் காலமே ஓர் யாண்டு (வடமொழியில்
வருடம்) என்று சொல்லப்படுகின்றது. அங்ஙனம் இது
வெய்யவன் உலகினைச் சுற்றிச் சுழன்று வருதல் உண்மை
யாயின், இதன் இயக்கம் நமக்குப் புலனாகாமைபும், பகல
வனை இதனைச் சுற்றி வருபவனாகப் புலப்படுத்தலும் என்னை
யெனின்; இஃது ஒரு மணிநேரத்தில் ஆயிரம் மைல் விழுக்
காடு சுதிரவன்மண்டிலத்தை மிகு விரைவாகச் சூழ்ந்து
சுழலுதலால், அத்துனை விரைவாகச் செல்லும் இதன்கண்
உயிர்வாழும் நமக்கு இதன் இயக்கம் புலனாகாதுபோக,
இதனாற் சுற்றப்படும் பகலவனை இதனைச் சுற்றிவருபவன்

போற் புலப்படுகின்றான். ஒரு மணிக்கு முப்பது மைல் விழுக்காடு ஓடும் புகைவண்டியிற் செல்லும் நம்மனோர்க்கே அப் புகைவண்டியின் ஓட்டம் புலப்படாமல் அதன் இரு பக்கத்தும் நிற்கும் நிலனும் மாஞ்செடி கொடிகளுமே ஓடுவதுபோற் புலப்படுமாயின், நினைத்தற்கும் அரிய கடுவிரைவுடன் ஒருமணி நேரத்திற்கு ஆயிரம் மைல் விழுக்காடு சுழன்றோடும் இந் நிலவுலகின் இயக்கம் நமக்குத் தென்படுமோ சொல்லுங்கள்! ஆகவே, நிலையில் உள்ளதுபோற் காணப்படுதல்பற்றி இம் மண்ணுலகு 'நிலம்' என்னும் பெயரால் வழங்கப்பட்டினும், ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால் வானக்கடலில் இது மிகுதியும் விரைந்து ஓடும் ஓர் ஓடமாகவே காணப்படுகின்றது என்க.

இனி, இந் நிலவுலகத்தின் இயக்கத்தில் வேறொரு முதன்மையான தன்மையும் உளது. இது தெற்கு வடக்கிற் செங்குத்தாய் நின்றபடி சுழலாமல், தன் பருமன் ௩௬௦-பங்கிற் சிறிதேறக்குறையப் பதினைந்து பங்கு சாய்ந்தபடியாய் ஞாயிற்றினைச் சுற்றிச் சுழன்று செல்கின்றது. இங்ஙனஞ் சாய்ந்து சுழல்வதனால் இதன் வடமுனை தென் முனைகள் ஆறு திங்கள் பகலவன் முகமாய்த் திரும்பியும் பின் ஆறு திங்கள் பகலவனை விட்டுத் திரும்பியுஞ் சுழல்கின்றன. அதனால் அவ் இரு முனைகளில் உள்ள நாடுகள் ஆறு திங்கள் ஒளியும் பின் ஆறு திங்கள் இருளும் வாய்ந்தனவாய் இருக்கின்றன வடமுனையைச் சார்ந்த நாட்டின்கண்ணதான மேருமலையைச் சூழ்ந்த, பகுதிகளில் ஆறு திங்கள் கதிரவன் ஒளியும், மற்றை ஆறு திங்கள் அவன் அங்குக் காணப்படாமையின் இருளஞ் தொடர்பாய் இருக்கின்றனவென்று மாபாரத வனபர்வம் (௧௬௩, ௩௪, ௩௮) பகர்வதும் நமது நிலவுலகின் சாய்ந்த இயக்கத்தால் அவ்விரு முனைகளிற் காணப்படும் அவ் விருவகை நிகழ்ச்சிகளையே

குறிப்பிக்கின்றது. ஆதலினாலன்றான், வடமுனையில் உறையும் மக்களுக்கு ஆறு திங்கள் ஒரு பகற்பொழுதாயும், மற்றை ஆறு திங்கள் ஓர் இராப்பொழுதாயும் இங்குள்ளவராகக் கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. வடதேயங்களில் உறையும் மக்களைத் தேவர்களாகக் கொள்ளுதல் இத்தென்னாட்டவர்க்கு வழக்கமாதலாற், பகலொளி வீசும் ஆறு திங்களையும், அத் தேவர்கட்கு ஒரு பகற்பொழுதாகவும், அவ்வொளியின்றி யிருள் சூழ்ந்த ஏனை யாறு திங்களையும் அவர்கட்கு ஓர் இராப்பொழுதாகவும் இந் நாட்டவர் பண்டு தொட்டு வழங்கி வருகின்றனர். இந் துட்பங்கள் எல்லாம், பண்டை ஆரிய மக்களின் பழைய உறையுனை நன்காராய்ந்த பாலகங்காதர நிலகரால் விரிவாக எடுத்து விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வடமுனையில் உள்ளார்க்கு ஒவ்வோராண்டிலும் பகலவனொளி முதன்முதற் கட்புலனாய்த் தோன்றும் விடியற்காலம் பங்குனித் திங்கள் ஒன்பதாம் நாள் துவங்குகின்றது. அதிலிருந்து ஆறு திங்கள் வரையிற் சுடாவன் ஒளி வானின்கட் டுலங்கியபடியாய் இருந்து புரட்டாசித் திங்கள் எட்டாம் நாள் மறைந்துபோக, அதிலிருந்து மறு பங்குனி வரையில் அவ் வடநாடுகள் இருள் சூழப்பட்டனவாய் இருக்கின்றன. அங்ஙனம் இருள் சூழ்ந்திருந்தாலும், பகலவன் றோன்றுதற்கு முன் அறிகுறியாகக் காணப்படும் வைகறைப்பொழுது பங்குனிக்கு மூன்று திங்கள் முன்னரே மார்கழித் துவக்கத்தில் அந் நாட்டவர் கண்கட்குப் புலனாகுதலாற்றான், இத் தென்னாட்டவர்கள் தேவர்கட்குப் பொழுது விடியுங்காலமாக மார்கழித் திங்களைக் கொண்டாடி வருகின்றார்கள். ஆறு திங்கள் இருளிற்கிடந்து மாழ்கும் மக்கட்கு ஒருவகையில் ஆறுதலும் மகிழ்ச்சியுந் தரும்பொருட்டு இறைவன் அவ் வடமுனை நாடுகளுக்கு ஒரு பெரு மின்னல் ஒளியினைச் சிறிது காலம் வரையில் வானின்

கட்பு டோற்றுவித்து வருதலையுஞ் சிறார்கள் கருத்திற் பதித்து இறைவனது பேரருட்டிற்றத்தை வியந்து வாழ்த்து வாராக!

௨௦. சிறுவர்க்கான கதைகள்—IV

1. ஓர் அரசிளஞ்செல்வியின் வைரமணிகள்

சவீடன் தேயத்து அரசரின் தங்கையான ஊசினி என்னும் நங்கையார் ஏழை யெளியவர்கட்கு ஒரு மருத்துவ விடுதி அமைக்கும் பொருட்டுத், தாம் பூண்டிருந்த வைர மணிகளை விலைசெய்வித்துத், தாம் விரும்பியவாறே அதனை மிகவுஞ் சீரிதாக அமைப்பித்து வைத்தனர். அங்ஙனம் அதனை அமைப்பித்து, அதன்கண் வந்துசேரும் நோயாளிகளுக்கு வேண்டுவனவெல்லாஞ் செவ்வனே செய்யும்படி ஒழுங்குபடுத்திய பின், ஒருநாள் அவ்வரசிளஞ்செல்வியார் அங்குள்ள நோயாளிகளைப் பார்க்கச் சென்றார். சென்று ஒரு நோயாளியின் படுக்கையண்டை அவர் நின்றுகொண்டிருக்கையில், அதன்கணிருந்த அவன் அந் நங்கையார் செய்த செயற்கரிய அருட்செயலை யெடுத்து மொழிந்து அவரை வணங்கி வாழ்த்தி நெஞ்சங்கரைந்து தன் கண்களிலிருந்து கண்ணீர்த்துளிகள் சிந்தினான். அந் நீர்த்துளிகளைக் கண்டு நெஞ்சம் நெகிழ்ந்த அச் செல்வியார் “ஐ! இப்போது மறுபடியும் என்னுடைய வைரமணிகளை நான் காண்கின்றேன் ” என்று வியந்துரைத்தார்.

2. ஏழைக் குடிகளும் அரசனும்

இவ்விர்திய நாட்டின் வடக்கே இமயமலைக் கண்ண தான காசுமீர தேயத்திற் ‘காரகோரம்’ என்னும் பனிமலைப்

பகுதிகளில் உறையும் ஏழைமக்கள் அங்குள்ள கடுங் குளிரி னாலும் பனிக்கட்டிகளின் வீழ்ச்சியினாலும் பெரிதுந் துன்புற்று வந்தனர். அந் நாட்டுக்கு அரசனான இராம சிங்கு என்பவன் அவர்களது துன்பத்தை நீக்குதற்கு ஏதோர் ஏற்பாடுஞ் செய்தான் அல்லன். அவர்கள் குளிருக்குத் தப்பிக் கதகதப்பாய் இருக்கத்தக்க விடுதிக ளாவது, உடுத்துக்கொள்ளத்தக்க உடைகளாவது, உண்ணு தற்குச் சிறிது இசைந்த வெய்ய உணவாவது கிடைக்கப் பெறாமையாற், பாழடைந்த இடங்களில் இருந்து தொடா பாகத் துன்ப வாழ்க்கையே செலுத்தி வந்தார்கள். அதனால், அவர்கள் தங்கிய இடங்கள் பார்ப்பதற்கு அச்ச மும் அருவருப்புந் தருவனவாய்த் தோன்றின. எப்படியோ ஒருகால் அவ்விராமசிங்கு மன்னன் அவ் வேழைக்குடிகள் இருக்கும் அவ் விடத்திற்குப் போகலானான். அவன் போன நேரம் பட்டப்பசுலாயிருந்தும், அங்குள்ள அவ் வெளியமக்கள் கையிற் கண்ணாடிவிளக்குகள் பிடித்துக் கொண்டு, கிழிந்த கந்தைத்துணி யுடுத்துக் குளிரால் நடுங் கும் உடம்பினராய் அவன் முன்னே வந்தனர் அந்நிலையில் அவர்களைக் கண்ட அம் மன்னன் அவர்களை நோக்கி, “நீங்கள் ஏன் இந் நண்பகல் வேளையில் விளக்கு வெளிச்சத் துடன் வந்தீர்கள்?” என வினவினான். அதற்கு அவர்களில் ஒருவன், “மன்னர் பெருமானே! எங்களுடைய பெருந் துன்பமாகிய இருள்நிறைந்த இவ்விடத்திற்குத் தாங்கள் வந்திருத்தலால், எங்களுடைய அத் துயர நிலையைத் தாங்கள் கண்ணாற் கண்டு அதனைப் போக்குதற் காகவே இவ் விளக்கு வெளிச்சங் கொணர்ந்தோம்” என்றனன்.

ண்ணிருந்தும் பிறர்துயர் காணாதவர்க்கு அதனை காண விளக்குவெளிச்சமும் வேண்டுமன்றோ?

3. சேவலுங் கழுகும்

சினங் கொண்டு போர் புரியும் இரண்டு ஆடவரைப் போல், இரண்டு சேவல்கள் பெருஞ்சீற்றத்துடன் நெடு நேரஞ் சண்டையிட்டன. கடைசியாகத் தோல்வியடைந்த சேவல் ஒரு கோழிக் கூட்டின் மூலையிற் போய் ஒளிந்து கொண்டது. வெற்றியடைந்த சேவலோ, ஒருவீட்டின் கூரைமேற் பறந்து சென்று வைகித், தான் பெற்ற வெற்றிக்கு அறிகுறியாகத் தன் செப்பட்டைகளை அடித்துக் கொண்டு, பெருங்கிளர்ச்சியுடன் கொக்கரித்தது. அந் நேரத்தில் அப் பக்கமாய்ப் பறந்துவந்த ஒரு கழுகு தன் காலின் நகங்களால் அச் சேவலை அறைந்து இரூஞ்சிக் கொண்டு போயிற்று. ஒளிந்திருந்த மற்றைச் சேவலானது அதன்பின் அச்சமின்றி வெளியே போந்து, தான் போராடிய ஸ்ரையை மீட்டன.

4. நாட்டு எலியும் நகரத்து எலியும்

நாட்டிலே உயிர் வாழ்ந்த ஓர் எலியானது தனக்கு நேயமாய் உள்ள ஒரு நகரத்து எலியைத் தான் இருக்கும் ஒரு குடிசைக்கு வரவழைத்தது. நாட்டெலியானது கள்ளம் அற்றதாயும் நாகரிகக் குறைந்ததாயுஞ் செட்டாகவே வாழ்க்கை செலுத்துவதாயும் இருந்தாலும், விரும்புவந்த தன் பழைய நண்பனிடத்தில் எவ்வளவு சிறப்பாக நடந்து கொள்ள வேண்டுமோ அவ்வளவும் நடந்து, தன்னிடம் உள்ள உணவுப் பண்டங்களை யெல்லாம் ஒளியாமல் அதன் முன்னே கொணர்ந்து வைத்தது. தன் நண்பனான நகரத் தெலி நகரத்திலுள்ள உயர்ந்த இனிய உணவுப் பொருள்களைத் தின்று சுவைகண்டதாதலால், அதன் நாவுக்குத் தான் படைக்கும் நாட்டுப்புறத்துப் பொருள்கள் இனிமை

தராவென அஞ்சிச், சுவையிற் குறைந்த அவைகளை அளவில் மிகுத்துப் படைத்தால் அது மனம்மகிழும் எனக் கருதி, அப் பண்டங்களை மிகுதி மிகுதியாகக் கொணர்ந்து அதன்முன் வைத்தது. நகரத்து எலியோ தனக்கு அவை பிடியாவாயினுந் தன் நண்பன்பொருட்டு வேண்டாவிருப்பாய் அதிற்சிறிதும் இதிற்சிறிதுமாக அப் பண்டங்கள் ஒவ்வொன்றையுங் கடித்துக் கொறித்தது; நாட்டெலியோ தன் நண்பன் எதிரே யிருந்து வாற்கோதுமை வைக்கோலை மட்டுங் கறித்தது.

அதனைக் கண்ட நகரத்தெலி, “நண்பனே! நாகரிகமும் கிளர்ச்சியும் இல்லா இவ்வாழ்க்கையை நீ எங்ஙனம் பொறுத்துக்கொண் டிருக்கின்றாய்? இண்டு இடுக்குகளில் உறையுந் தேரையைப்போல் தனித்த இம் மலைப்பாறைகளிலுங் காடுகளிலும் நீ இருக்கின்றனையே! வண்டிகளும் மக்களுங் குழுமிய நகரத்தின் தெருக்களுக்கு இம் மலைகளுங் காடுகளும் ஒப்பாகுமா? நீ வீணே இங்கிருந்து நின்வாழ்நாளைத் துன்பத்திற் கழிக்கின்றாய். உயிரோ டிருக்கையிலேயே நாம் எவ்வளவு இன்பத்தை நுகரவேண்டுமோ அவ்வளவும் நுகர்ந்துவிடல் வேண்டும். நம் எலியினமானது நீண்ட நாள் உயிர்வாழ்வ தில்லையே! ஆதலால், நீ என்னுடன் வந்தால் வாழ்க்கையின் நலத்தையும் நகர வாழ்க்கையின் சிறப்பையும் நினக்குக் காட்டுவேன்,” என நுவன்றது.

அவ் வினிய சொற்களினாலும் நயமான அதன் நன்மையினாலும் உள்ளங் கவரப்பெற்ற அந்நாட்டெலி அதனுடன் செல்லுதற்கு இசையவே, இரண்டும் ஒன்றுசேர்ந்து நகரத்தை நோக்கிச் சென்றன. அவை மறைவாக நகரத்தினுள் நுழைந்த நேரம் மாலைப்பொழுதாகும். அந் நகரத்தெலி தான் இருக்கும் வீட்டினுள்ளே அதனை அழைத்துப்

போதற்கு நள்ளிரவாயிற்று. அவ் வீடோ செல்வர் ஒருவர்க்கு உரியதாதலால், அதன் உள்ளகன்ற சிறந்ததோர் உணவுச்சாலையிற், பஞ்சவைத்துப் பல்நிற மென்பட்டுத் தைத்த நாற்காலிகளுங் கட்டில்களுங் கம்பளி விரித்த மேசைகளும் இடப்பட்டிருந்தன; வெள்ளிய யானைக் கொம்புகளை ஈர்து செய்த கலங்களும், இன்னும் இவை போலச் செல்வத்தின் பெருமையைக் காட்டும் ஏனைப் பண்டங்களும் ஆங்காங்கு அழகுற வைக்கப்பட்டிருந்தன. அங்கிருந்த மேசைகளின்மேல் மிகச்சிறந்த உணவுப் பொருள்கள் ஓர் உண்டாட்டின்பொருட்டுப் பல கடைகளிலிருந்துத் திரட்டிக் கொணர்ந்து வெள்ளித் தட்டுகளிலும் வெள்ளிப் பாண்டங்களிலும் வரிசை வரிசையாக வைக்கப் பட்டுத் துலங்கின.

இப்போது நாகரிகமுள்ள அந் நகரத்தெலி தன் நண்பனுக்கு விருந்துசெய்யத் துவங்கி, அதனைப் பட்டுமெத்தை மேல் அமரச்செய்து, தான் அங்கும் இங்குமாய் ஓடி, ஒவ்வொரு தட்டிலுங் கலத்திலும் உள்ள கொழுமையான உணவுப்பண்டங்களை யெல்லாம் முதலில் தான் ஒவ்வொன்றாய்ச் சுவை பார்த்து, மணமும் இனிமையும் மிகுந்தவைகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக எடுத்து வந்து அதன் முன்னே வைத்து, அவைகளைத் தின்னும்படி வற்புறுத்தியது. நாட்டெலியோ தான் தன் இல்லத்தினுள் இருப்பதுபோற் காட்டிக்கொண்டு, தனக்குச் சடுத்தியில் வந்த இந் நல் வாழ்வை யெண்ணித் தன்னுள்ளே மகிழ்வதாயிற்று தான் தனது நாட்டுப்புற வாழ்க்கையில் தின்றுவந்த எளிய உணவுகளை இகழ்வாய் நினைந்து, இப்போது தனக்குக் கிடைத்த கொழுவிய பண்டங்களைத் தின்று இன்புற்றபடியாய் இருந்தது.

இங்ஙனம் அவ்விரண்டும் இருக்கையில் திடீரென அவ் வுணவுச்சாலையின் கதவுகள் திறந்தன. உடனே உண்டாட்டுக் கூட்டம் ஒன்று உள்ளே புகுந்தது. அங்ஙனம் புகுந்த அக் கூட்டத்தவரைக் கண்டு வெருக்கொண்ட அவ் விரண்டு எலி நண்பர்களும் பெருந் திகிலுடன் கீழே குதித் தோடி அண்டையிற் கிடைத்த ஒருமூலையிற் பதுங்கினர்! பின்னர் அவை அச்சாலையின் வெளியே போய்விடுதற்கு நகர்ந்துசெல்லப், புறத்தேயிருந்த நாய்கள் குலைக்கும் ஓசை கேட்டு, அவை மேலும் பேரச்சங்கொண்டு திரும்பவும் உள்ளே செல்லலாயின. கடைசியாக அங்கு நடைபெற்ற உண்டாட்டு முடிந்து அரவம் அடங்கினபின், அந் நாட்டெலி தான் ஒளிர்த்திருந்த இடத்தைவிட்டுப் புறத்தேவந்து, “ஓ, என் அன்புள்ள நண்பனே! இந்த நாகரிக வாழ்க்கை அதனை விரும்புவார்க்கே தக்கது. அச்சமும் கவலையுள் சூழக் கொழுவிய உணவுகளை உட்கொள்ளுதலினும், அச்சமின்றி அமைதியாய் அரிசிச்சோறு உண்பதே மேலானது” என்று சொல்லிவிட்டுத், தனது நாட்டுப்புற வீட்டிற்குச் சென்றது.

உக. கவித்தலை மலைக்கோட்டை

இவ் விர்திய நாட்டுக்கு மேற்கே நெடுந்தொலைவு கடல் தாண்டிச் சென்றால் இத்தாலி தேயத்தின் தலைநகராயுள்ள உரோம் பட்டினத்தை அடையலாம். இது தைபர் என்னும் ஆற்றங்கரையில் மிகவும் அழகிதாக அமைந் திருக்கின்றது. இதனைச் சூழவுள்ள மேல்நாடுகளிலும் இதன் கண்ணும் உறையும் மக்கள் பெரும்பாலும் நம் ஆங்கில மக்களைப்போல் . வெண்மைநிறம் மிகுந் தீண்டுயர்ந்த திண்ணிய யாக்கை வாய்ந்தவர்களாய் நாகரிகத்திற் சிறந்து விளங்குதலால், இவர்களை நம் பண்டைத் தமிழ்மக்கள்

‘தேவர்கள்’ என வழங்கிவந்தனர். பண்டிருந்த நம் பாண்டிய மன்னன் ஒருவன், அந்நாளில் உரோம் நகரின்கண் அரசு வீற்றிருந்த அகத்திய (Augustus) வேந்தனுக்குத் தூது விடுத்த செய்தியைக் குறிக்கும் ஒரு கல்வெட்டானது, பாண்டியன் தேவர்கள்பாற் றூது விடுத்தனன் என்றே னுவல்கின்றது. ஆகவே, மேல்நாட்டவர்கள், இங்கிருந்த நம் முன்னோர்களால் தேவர்களாகவே கருதப்பட்டமை தெற்றென விளங்குகின்றதன்றோ? இங்ஙனம் தேவருல காக்க கருதப்பட்ட அம் மேனாட்டின் தலைநகரான உரோம் பட்டினத்தில் இற்றைக்கு இரண்டாயிரத்து முன்னுற் றிருபது ஆண்டுகளுக்குமுன் நிகழ்ந்த அரியபெரிய ஒரு நிகழ்ச்சியை இங்கெடுத்துக் கூறுவாம்.

உரோம் நகரமானது முதன்முதல் உண்டாகியபோது அதிலிருந்த மக்கள் செல்வம் உடையவர்கள் அல்லர். ஒவ் வொருவர்க்கும் இரண்டு மூன்று காணி நிலங்கட்குமேல் வேறில்லை. அந்நிலங்களை அவர்களே தாமுந் தம் குடும்பத் தவருமாகத் திருத்திப் பயிரிட்டு, அவைகளின் விளைவைக் கொண்டு வாழ்க்கை செலுத்திவந்தனர். அந் நகரத்தைச் சூழவுள்ள வயல் நிலங்களும் ஆடுமாடுகள் மேயும் மேய்ச்சல் நிலங்களும் நார்புறமுஞ் சுற்றியிருக்கும் மலைகளுக்கு இடையே பச்சைப்பசேலெனக் கொழுமையாய் விளங்குங் காட்சியானது பொற்றகட்டின் நடுவே பதிக்கப்பட்ட முழுப்பச்சை மணியைப்போற் சேய்மையிலிருந்து காண் பார்க்குத் தோன்றாநிற்கும். இவ்வாறு வயல் நிலவிளைவைக் கொண்டு வாழ்க்கை செலுத்திவந்த உரோமர்கள் தம் விடாமுயற்சியினாலும் உழைப்பினாலும் நாளடைவிற்பெருஞ் செல்வத்தை அடையலாயினர். அதனால் அந் நகர மானது மிக அழகிய ஏழடுக்கு மாளிகைகளால் வரவரப் பெருகலாயிற்று. இங்ஙனம் நாளுக்குநாட் செல்வத்தி

லோங்கிவந்த இந் நகரத்தின் கண்ணே கவித்தலை (Capitol) என்னும் ஒரு பாறைமலை உளது. அம் மலையின் உச்சியிலே மிகவும் வலிவான ஒருகோட்டையும், அக் கோட்டையின் நடுவே சிவத்த (Jupiter)க் கடவுளுக்கும் அவர்தந் தேவியா ரான சிவனை (Juno) அம்மைக்கும் எடுப்பித்த சிறந்த திருக்கோயிலும் அமைக்கப்பட்டுத் திகழ்ந்தன! இம் மலைக் கோட்டையே உரோம் நகரத்திற்குப் பெரியதோர் அரணாய் வயங்கிற்று.

அப் பழையநாளில் உரோமர்களுக்குத் தனி யரசன் இல்லை. அவர்கள் தம்மால் ஆண்டுதோறுந் தெரிந்தெடுக்கப் பட்ட சிலரைத் தலைவராக நிறுத்தி, அவர்களைக்கொண்டு செங்கோல் செலுத்திவந்தார்கள். ஆகவே, இவர்களது அரசு குடியரசு என்றே சொல்ல வேண்டும். உரோமர்கள் தம் அரசியற்றலைவர்களைத் தெரிந்தெடுக்கும் இடம், அந் நகரத்து மக்கள் ஒருவரு திரளும் அங்காடி (சந்தை)ப் பக்கமே யாகும். அங்ஙனந் தலைவர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் நாட்களில்மட்டும், தாம் உழவு தொழில் செய்யுங்கால் மேற்கொண்டிருந்த பரும்படியான உடைகளைக் களைந் தெறிந்து, விளிம்புகளில் ஊதாக்கரையுள்ள வெண்மை யான வேறுஆடை பூண்டு தொகுதி தொகுதியாகச் செல்வார்கள்.

இவர்களால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட தலைவர்கள் இருவ ரும், யானைமருப்பிற் செய்த அரியணைமீது அமர்ந்து அரசு செலுத்துவர். கோடரிகோத்த கோல்களைச் சேர்த்துப் பிணைத்த கட்டுகள் ஏந்திய கையினராய் மெய்காப்பாளர் சிலர் இத் தலைவர்களுடன் அருகுசெல்வர், அருகுநிற்பர். இவ்வுரோம் நகரத்தையடுத்துச் சூழ வேறுசில சிறுசிறு குடியரசு நாடுகளும் இருந்தன. அந் நாடுகளிலிருந்த மக்க

ளும் ஏறக்குறைய உரோம் நகரத்து மக்களையொத்த பழக்க வழக்கங்கள் வாய்ந்தவர்களே. என்றாலும், வயல்நிலங்கள் நன்கு விளைந்து, அறுப்பு அறுத்து விளைபொருள்களைத் தொகுத்துக் கொள்ளும் காலங்களில், உரோமார்க்கும் அச்சிறு குடியரசுகளுக்கும் போர் மூள்வதுண்டு. அப்போது அரசியற்றலைவர்கள் தீர்மானஞ் செய்தபடி, மேற்சொல்லிய கவித்தலை மலைக்கோட்டையில் உரோமார்கள் தம்பெண்டிர் பிள்ளைகளையும் ஆடுமாடுகளையும் பாதுகாத்து வைத்துத், தாம் பகைமேற் செல்வர். அந்நனம் பகைமேற் செல்லுங் காலங்களிலெல்லாம் உரோமார்கள் வெற்றியடைபவர் அல்லர். ஆனாலும், தோல்வியடைந்ததனால் மனவெழுச்சி அவிந்துபோகாமல் அவர்கள் மேலும் மேலும் பகைவரை விடாமல் தாக்கிக் கடைப்படியாக வாகைமலை சூடுவர். இந்நனம் பண்டை உரோமார்கள் தமது நகரத்தின்பால் அளவிறந்த பற்றுவைத்துத், தமக்குள் ஒற்றுமையும் அன்பும் மிக்கு, அஞ்சா ஆண்மையினராய் எதிர்நின்று கடும்போர் புரிந்து வந்தமையால், அவர்கள் சிலகாலத்தில் தமக்குப் பகைவராயிருந்தார் அனைவரையும் ஒருங்கே வென்று, தமது அரசாட்சியினை இத்தலிதேயத்தின் நடுப் பகுதியெங்கும் வீறிவிளங்கச் செய்தனர்.

இவ்வாறாக ஒருநா னாறு ஆண்டுகள் வரையில் உரோமார்களின் அரசு தனக்கு ஒப்பதும் மிக்கதுமின்றித் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்து துலங்கிற்று. இத்துணைப் பேராற்றல் படைத்த இவ்வரசுக்கும் பின்னர் ஒருபெருங் கொடும்பகை தோன்றிற்று. காலவர் (Gauls) என்னும் மலைநாட்டவர் கூட்டம் ஒன்று நாளுக்குநாள் ஐரோப்பாப் பெருநிலப் பிரிவின் நடுப்பகுதியிற் பெருகி வந்தது. இவர்கள் நீளமான ஷக்கால்களுஞ் செம்பட்டை மயிர்களும் உடையவர்கள்; நீண்டுயர்ந்த வலிய பூக்கை வாய்ந்தவர்கள்; அஞ்சா

நெஞ்சினர்கள் ; ஆலுப்பு மலைகளையே தமக்கு உறைவிட மாய்க் கொண்டவர்கள். இத்தலிதேயத்தின் வடக்கிலுள்ள வயல்நிலங்கள் நன்குவிளைந்து பயன்தருங் காலங்களில் இக் காலவர்கள் அங்கே புகுந்து கொழுவிய விளைபொருள்களைக் கொள்ளைகொண்டுபோகத் தொடங்கிய தல்லாமலும், தாம் புகுந்த அந் நாடுகளில் உள்ள ஊர்களைக் கொளுத்தியும், அவ்வூர்களிலிருந்த மக்களைப் படுகொலை செய்தும், அங் குள்ள ஆடுமாடுகளைக் கவர்த்தும் பெருங்கேடு செய்து வந்தார்கள். அங்நனந் தாம் பாழ்செய்த ஊர்களில் இருந்த மக்கள் முழுதும் அழிந்துபட்டால் அவ்வூர்களில் தாம் குடியேறியும் வந்தனர். இங்ஙனம் இத்தலிக்கு வடக்கே பெருந்தீது இழைத்துவந்தவர்களாகிய காலவர்களும், அதற்குத் தெற்கே ஆற்றலிலும் உழைப்பிலும் நாகரிகத் திலும் மேன்மேல் ஒங்கித் தனியரசு புரிந்த உரோமர்களுங் கடைசியாக ஒருவரையொருவர் எதிர்க்குங் காலம் அண்மிற்று. பழைய உரோமர்களைத் தேவர்களாகக் கொண்ட வடமொழிப்புராணநூலார், இவ் வுரோமர்கள் மேற் படைதிரண்டுவந்து அவர்கட்குப் பெருந்தீது செய்த காலவர்களையே “காலகேயர்” என்னும் அரக்கர் கூட்ட மாகக் கருதிக் கதையெழுதி வைத்தனர் ; அது நிற்க.

மேற்சொன்ன கொடிய காலவர் கூட்டத்திற்குப் பிரான் எனப் பெயரிய ஒருவன் தலைவனாய் நின்றனன். இவன் பிறர் எவரிடத்துங் காணப்படாத ஒரு தனித்திறமை வாய்ந் தவன். இவன் தன் கூட்டத்தில் ஒரு பெரும்பகுதியின ரைப் படைஞராகத் திரட்டிக்கொண்டுவந்து, இத்தலியின் வடக்கின் கண்ணதான ‘சூளுசியம்’ என்னும் பட்டினத் தைத் தாக்கினான். அப் பட்டினத்தில் உள்ளவர்கள் அக் கொடிய பெருங்கூட்டத்தவர்களைத் தனியே எதிர்க்க மாட்டாதவர்களாய், உரோம் நகரிலுள்ள அரசியற் றலைவர்

கள் தமக்குத் துணைப்படை யொன்று விடுத்து உதவி செய்யுமாறு கேட்டு அவர்கட்கு ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்தனர். அதற்கிசைந்து அத் தலைவர்களும் அரசருடும்பத்திற்சேர்ந்த மூவரை முதலில் அவர்கள்பால் தூதாகப் போக்கினர். தூதுபோன மூவரும் அக் காலவர் தலைவனான பிரானிடஞ் சென்று, “தம்மட்டில் அமைதியாக வாழ்க்கை செலுத்திவருங் குளுசிய நகரத்தார்மேல் நீங்கள் ஏன் வலிந்து வந்து போர் தொடுக்கின்றீர்கள்? அவர்கள் நுங்கட்கு யாது தீங்குசெய்தனர்?” என வினவினர். அதற்கு அப் பிரான் தலைவன், “குளுசியர்கள் கொழுமையான நிலங்கள் வைத்திருக்கின்றனர். அந் நிலங்கள் காலவர்களாகிய எங்கட்கு வேண்டும். அவற்றை எங்கட்குக் கொடாமல் அவர்கள் தாம வைத்திருப்பதே எமக்குத் தீங்கு செய்வதாகும். உரோமர்களாகிய நீங்களும் இங்ஙனமே அயலவர் நிலங்களைக் கைப்பற்றினீர்கள் அல்லரோ? ஆதலால், யாம் அங்ஙனஞ் செய்வது கொடுமையும் அன்று, முறைதவறியதும் அன்று. எவர் வலியரோ அவர் தமக்கு வேண்டுவதைப் பிறர்பா லிருந்து கைக்கொள்வதே பழைய முறையுமாகும். எமக்கு வேண்டுவதைக் கொடாமல் வைத்துக்கொள்ள வல்லவர்கள் அங்ஙனமே அதனை வைத்துக் கொள்ளட்டும், பார்க்கலாம்” என்று விடை கூறினன்.

அவன் கூறிய அம் மறுமொழியைக் கேட்டுச் சினங்கொண்ட அத் தூதுவர் மூவருங் குளுசியரிடஞ் சேர்ந்து கொண்டு காலவர்களுடன் போர்புரியத் தொடங்கினர். அம் மூவரில் ஒருவர் அக் காலவர் தலைவனைச் சேர்ந்த வலிய ஒருவனோடு தனிச்சண்டையிட்டு அவனைக் கொல்லுதலுஞ் செய்தனர். தூதுவர்களாய்ச் செல்பவர்கள் தமக்குரிய கடமையை மீறி அங்ஙனம் ஒரு பக்கத்தவருடன் சேர்ந்து

மறு பக்கத்தவரைத் தாக்குதல் ஆகாது முறைகடந்த இச் செயலைக் கொடிய காலவர்களுள் செய்தவர் அல்லர். ஆகவே, அவர் தலைவனான பிரான் தன் தூதுவர்களை உரோம் நகர்த் தலைவரிடம் போக்கித், தூதுநெறிபிழைத்த அம் மூவரையுந் தான் ஒறுத்தற்காகத் தன்னிடம் ஒப்புவிக்கும்படி கேட்டனன். முறைதவறிய அத் தூதுவர் மூவரையும் அவனிடம் ஒப்புவித்து ஒறுத்தல் தக்கதேயெனக் குருமார்களுஞ் சூழ்ச்சித் துணைவர்களும் இசைந்துரைத்தன சாயினும், அத் தூதுவரின் தந்தையார் அவர்களை அங் கனஞ் செய்தல் ஆகாதெனத் தடுத்து, இனி மூளும் போருக்கு அம் மூவருமே தலைவராய்வின்று படைசெலுத்த வேண்டுமென வற்புறுத்தித், தம் புதல்வர் செய்த குற்றத் திற்கு உரோம் மக்கள் அனைவருமே உடன்படுமாறு செய்து விட்டனர். இதனால் உரோமர்கள் எல்லார்க்குமே ஓர் அலைப்பு வந்தது.

முறைசெய்யத் தவறிய உரோமர்கள்மேற் காலவர்கள் கடுஞ்சினமுஞ் சீற்றமுங் கொண்டனர்; அதனாற், றும் புகுந்த வடக்கிடங்களிற் கொள்ளையிடுதலை விட்டு, உரோமர்களைத் தவிர வழியிலுள்ள ஏனைக் குடியரசுக்கெல்லாந் தாம் நண்பரே யெனப்புகன்று, நேரே உரோமரைத் தாக்குதற்கு மிகவிரைந்து போந்தனர். உரோமர்கள் தாம் முறைபிசகி நடந்ததை யுன்னி வருந்தினராய்க், கடுகெனத் தம்முடைய படைகளைத் திரட்டலாயினர். தாம் போர்க்குச் செல்லும் முன் கடவுளர்க்கு வழிபாடு செய்யும் வழக்கத்தினராயிருந்துந், தாந் தங் குருமார் சொல்லைக் கேளாமல் நடந்தமையால், உரோமர்கள் இப்போது கடவுள் வழிபாடு செய்யாமலே போருக்கு எழுந்தனர். “குற்றஞ் செய்த நெஞ்சங் குறுகுறு என்னும்” என்னும் பழமொழிப்படி, போர்செய்யும் முன்னம் அவர்கள் நெஞ்சமே அவர்களை

வலியழித்ததாயின், அவர்கள் காலவருடன் செய்த போரில் தோல்வி யடைந்தனரென துவலுதலும் வேண்டுமோ? உரோம் நகருக்குப் பதினொருகல் எட்டியுள்ள ‘அலியா’ யாற்றங்கரையிற் காலவர்களால் முறிவுண்ட உரோமர்கள் சின்னபின்னமாய்ச் சிதைந்து பின்முதுகு காட்டித் தம் நகர் நோக்கி ஓடிவருகையிற் பெரும்பாலார் தைபர் யாற்று வெள்ளத்தில் அகப்பட்டு அமிழ்ந்தி யிறந்தனர். எஞ்சிய மிகச் சிலரே தம் நகரில் வந்து சேர்ந்தனர்.

அங்ஙனம் முறிந்தோடிய உரோமர்களைக் காலவர்கள் உடனே பின் றொடர்ந்திருந்தனராயின், உரோமரென்ற பெயரும் உரோமரினமும் அவர்தங் கத்திக்கு இரையாகி அடியோடு அழிந்து போயிருக்கும். ஆனால், அக் காலவர் கள் அவர்களைப் பின் றொடராய் அவர்களிடமிருந்து கொள்ளை கொண்ட பொருள்களைத் தாம் பங்கிட்டுக் கொள்வதிலும் விருந்தாட்டு அயர்வதிலுமாக மூன்றுநாட் கழித்தனர். அதனால், உயிர் தப்பிய உரோமர்கள் தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் முயற்சிகளை அம் மூன்றுநாட் களிற் செய்து கொண்டனர். உரோமரின் படையாட்கள் கலைந்து போய் விட்டமையால் நகரத்தைப் பாதுகாக்குங் கருத்து எவர்க்குமே இல்லையாயிற்று எஞ்சி நின்றவர் களில் மனத்திட்பம் உடையவர்கள் தாம் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடிய பண்டங்களை யெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு கவித்தலை மலைக்கோட்டையிற் போய்ச் சேர்ந் தனர். அங்ஙனம் அதனுட்சேர்ந்த உரோமர்கள், அதனைப் பகைவர்கள் வந்து தாக்குவரேல் அதனை முடிவுவரையிற் றும் காத்து நிற்பதென்றே உறுதிசெய்தனர். கலைந்து போன தம் படைஞர்கள் இதற்கிடையில் மீண்டும் ஒருங்கு கூடிவந்து தமக்கு உதவியாற்றுதல் கூடுமெனவும், அல்லது காலவர்களோ, தமது வெஞ்சத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டபின்

உரோம் நகரைவிட்டு அகலுவர் எனவும் அவர்கள் எண்ணினர்.

சண்டைசெய்ய வலியில்லாதவர்கள் உரோம் நகருக்குப் புறம்பே வெளியிலுள்ள ஓர் ஊரிற்போய் அடைந்தனர். அவ்வாறு சென்றவர்களில் வெள்ளாடையுடுத்த கன்னிப் பெண்களும் பலர். இவர்கள் என்றும் அவியாது ஒளிர விடும் நெருப்புள்ள தடவுகள் (தூபக்கால்கள்) ஏந்திய கையினராய் நெடுவழி நடந்து செல்கையில் இவர்களுடைய அடிகள் புண்பட்டதும் அல்லாமல், இவர்கள் தாஞ் சுமந்து சென்ற கோயிற் றட்டு முட்டுகளாலும் மிகவுங் களைத்துப் போனார்கள். இவர்களுக்குச் சிறிது முன்னே தன்குடும்பத் தவரை வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டு சென்ற அலுவினியன் என்பான், இப் புனிதமாதரார் அங்ஙனங் களைத்துத் தள்ளாடி வருதலைக் கண்டு நெஞ்சம் இரங்கித் தன்குடும்பத்தவரைக் கீழ் இறக்கிவிட்டு, இக் கன்னி மகளிரைத் தனது வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டு சென்றான். ஒவ் வொருவருந் தம் உயிர் பிழைக்க ஓடும் அந் நேரத்தில் தன் நலத்தையுந் தன் குடும்பத்தினர் நலத்தையும் ஒரு சிறிதும் பாராது, இக் கன்னிமாரைத் தனது வண்டியிலேற்றிக் கொண்டு சென்ற அவ் வாண்மகனது அரிய இரக்கச் செயலைக் கேட்டவரெல்லாம் அவனைப் பெரிதும் வியந்து கொண்டாடினர்.

அவ்வாறு உரோம்நகரை விட்டுச் செல்லாதிருந்தவர்கள் பழைய அரசியற் சூழ்ச்சித் துணைவர்கள் எண்பதின் மருந் குருமார் சிலருமேயாவர். ஓட வலியற்ற சிலர் தாம் கவித்தலை மலைக்கோட்டையினுட் சென்று சேர்ந்தாள் அங்கே போர்செய்ய வல்லவர்களா யுள்ளார்க்குப் பயன்படும் அரிய உணவுப் பொருள்களில் தாமும் பங்குபெற

நேரும் என உன்னித், தாம் அங்குச் செல்ல மனம் ஒருப் படாமற், பகைவரின் கத்திக்குத் தம்மை இரையாக்கித், தூது நெறி பிழைத்தாரால் தமது நாட்டுக்குவந்த ஏதத்தை அவ்வாற்றால் நீக்கிவிடத் துணிந்தனர்! அதன்றோ தனக் கென வாழாத் தாளாளர் செயல்!

மூன்றுநாட் சென்றபின் காலவர்கள் முன்னேறிவந்து உரோம் நகரிற் புகுந்தனர், மதில்வாயிற் பெருங்கதவுகள் திறந்தபடியாய் நின்றன; தெருக்களில் அரவம் ஏதுமே இல்லை; தெருக்களிலுள்ள இல்லங்களின் வாயிற்கதவுகளுந் திறந்திருந்தன; ஆனால், அவ்வில்லங்களினுள் எவருமே காணப்படவில்லை. அதனால், அக் காலவர்கள் வெறுந் தெருவுகளினூடே விரைந்து நடந்து, அரசியல் மண்டபத் திற் போய்ச் சேர்ந்தனர். அம் மண்டபத்தில் உயர எழுப்பிய ஒரு பலகைமேல் ஒரு வரிசையாக இடப்பட்டிருந்த யானைமருப்பிற் செய்த நாற்காலிகள் ஒவ்வொன்றிலும், நரைத்த தலைமயிரும் நரைத்த தாடிமயிரும் உடையவாய்த், திறப்பாக விடப்பட்ட கைகால்களுடன், ஊதாச் சரிகைக்கரை கோத்த விளிம்புகள் வாய்ந்த வெள்ளைக் குப்பாயம் பூண்டு, கையில் வெள்ளிய செங்கோல் பிடித்த உருவங்கள் ஆடாத அசையாத முகத்துடன் பெருந்தன்மையோடு அமர்ந்திருத்தலை அக் காலவர்கள் கண்டார்கள். கண்ட அவ்வுருவங்களின் கண்களைத் தவிர மற்ற உறுப்புக்களினால் அவை உயிருள்ளனவென்று நம்புதற்கு இடம் இல்லாமலேயிருந்தது. அதனால், அக் காலவர்கள் அவை உயிர் உள்ளவைகளா இல்லாதவைகளா எனத் தம் முன் ஐயுற்று, அவ் விழுமிய காட்சியைக் கண்டு திகைப்புற்று அவற்றின் முன்னே வாய்வாளாது நின்றனர். அவ்வுருவங்கள் தெய்வ வடிவங்களா அல்லது அவ் உரோம் நகரத்தில் அரசு செலுத்தும் தலைவர்களின் குழுவாவென்று

இறம்பூதற்று எண்ணினர். கடைசியாக அவர்களில் முரடான ஒருவன் அவ் வடிவங்களின் உண்மையைத் தெரிதல் வேண்டி, அவற்றுள் ஒன்றன் தாடிமயிரைப் போய்த் தடவினான். நாகரிகமற்ற ஒருகாடவன் அங்ஙனம் தம்மைத் தொடுத்தும் பழித்தற்கும் உரோமரது உள்ளம் பொறுக்குமோ! உடனே, தொடப்பட்ட அவ் வருவர் தன்கையிற் பிடித்திருந்த வெள்ளைக் கோலால் தன்னைத் தொட்டவன் தலையைப் புடைக்கவே, காலவர்கொண்ட ஐயம் ஒழிந்தது. அங்கு அமர்ந்திருந்த அவ் வருவங்கள் உரோம் நகரின் அரசியற் றலைவர்களே யெனத் தெளிந்தனர். தெளிந்ததும், அத் தலைவரின் மாட்சி வடிவங்களைக் கண்டு அக் காலவர்க்குண்டான வணக்க வொடுக்கமெல்லாம் பறந்துபோயின. உடனே அக் கொடியர்கள் பெருஞ் சீற்றத்துடன் அவர்கள் மேற்பாய்ந்து, ஒவ்வொருவரையும் நாற்காலியி லிருந்தவாறே வைத்துக் கத்தியாற்குத்திக் கொன்றார்கள்! அதன்பின் அவர்கள் அந் நகரமெங்கும் பரவி வீடுகளிற் புகுந்து கொள்ளையிட்டும், அவைகளைத் தீக்கொளுவியும் அழித்தனர்.

ஆனாலும், அவர்கள் கவித்தலை மலைக்கோட்டையைக் கைப்பற்றுவது தம்மாலியலாதென்று கண்டார்கள். கண்டு, அதனுள் இருந்தவர்களைப் பட்டினிகிடத்தி அழிக்க முனைந்தனர். அதற்கிடையில் அந் நகரத்தின் புறமதில்களையும், நெருப்புக்குத் தப்பின வீடுகள் கோயில்களையும் அழிக்குங் கொடுமுயற்சியிற் றலையிட்டனர். கவித்தலை மலைக்கோட்டையின் உயரத்திலிருந்த உரோமர்கள், கீழே தமது நகர்முழுதுங் கரிந்து பாழாதலையுங், கொடிய காலவர்கள் ஆங்காங்கு வெறுகொண்ட வேங்கைப் புலிகள்போல் அலைதலையுங் கண்டு உள்ளம் வெதும்பினர். இப் பொல்லாத நேரத்திலும் அவர்கள் தாம் இறைவன்பால் வைத்த உறுதியான அன்பிற்

சிறிதும் நெகிழ்ந்திலர். இத்தனை தீங்குந், தூதுநெறி
 பிழைத்தார்க்கு உதவியாயிருந்தமையால் வந்த முறையான
 திருவருளொறுப்பே என நினைந்து, அதன் ஆணைக்கு
 அடங்கி யொழுகவே தீர்மானித்தனர். தாம் உடன்கொண்டு
 வந்த உணவுப் பண்டங்களின் தொகை நாளுக்குநாட்
 சுருங்கித் தாம் பட்டினிகிடக்கவேண்டிய நாள் அருகியுந்,
 தாம் சிவனையம்மைக்கு நேர்ந்துகொண்டு ஆங்குள்ள
 அவளது திருக்கோயிலில் விட்டுவைத்த தாராப் பறவைகளை
 உரோமர்கள் சிறிதுந் தொடவேயில்லை. இடுக்கட் பட்ட
 இவ் வேளையில் அவர்களில் ஒருவனான 'பேலியன் றார்சன்'
 என்பான் செய்த செயற்கருஞ் செயல் பெரிதும் நினைவு
 கூர்ப்பாலதொன்றாய் நிலவுகின்றது. தான் வழிபடும் குல
 தெய்வத்திற்கு ஆண்டிற்கு ஒருகால் எடுக்குந் தீருவிழா
 நாள் வந்தது; அஃது அந் நகரத்திலுள்ள ஒரு சிறிய குன்
 றின்மேற் செய்யப்படுவதாதலால், அவன் வெள்ளையுடை
 பூண்டு, கையில் வழிபடுபொருள்களும் அத் தெய்வத்தின்
 வடிவமும் ஏந்திக் கவித்தலை மலைக்கோட்டையிலிருந்து
 புறம்போந்து கீழ் இறங்கி அங்கே குழாங்கொண்டிருந்த
 கொடும்பகைவர் கூட்டத்தூடே அஞ்சாது வழிநடந்து
 சென்று, அச் சிறிய குன்றின்மேல் அவ் வழிபாட்டினைச்
 செய்துமுடித்து, மீண்டுஞ் செவ்வனே கவித்தலை மலைக்
 கோட்டையினுட் போய்ச்சேர்ந்தான். அங்ஙனம் தெய்வ
 வணக்கத்தின் பொருட்டு அவன் வருதலையும் போதலையும்
 கண்டு, அக் காலவர்கள் அவனுக்கு ஏதர் தீதுசெய்திலர்.
 பாருங்கள்! தெய்வ வழிபாட்டில் உறைத்துத் தன்னுயி
 ரையும் ஒரு பொருட்டாய் எண்ணாத அவ்வுரோமனைக்
 கண்டு, அத் தீயவர்களும் அடங்கி, அவனுக்கு ஏதுமே
 ஊறுசெய்திலவென்றால், தெய்வத்தின் அருளொளியிலேயே
 முழுதுந் தோய்ந்துநின்ற நினைவுடையார்கள் எவராலும்

எதனாலும் எத்தகைய இடரும் நேராதென்பதனை நாம் விண்டுசொல்லுதலும் வேண்டுமோ !

இனிக், கவித்தலை மலைக்கோட்டையி னுள்ளிருந்து பசித்து வருந்தும் உரோமர்கள் எவ்வாறாயினர்கள் ? அவர் கட்டுக் கோட்டையின் வெளியேயிருந்து எவ்வாறுதவி வந்தது ? என்பனவுங் கூறுவாம். அவ் வுரோம் நகரிற் பேராண்மையிற் சிறந்த 'காமிலியன்' என்பான் ஒருவன் இருந்தனன். அவன் அத் தலைநகரைச்சூழ இருந்த பட்டினங்களில், உரோமார்க்குப் பகைவராயிருந்தார் அனைவரையும் வென்று அடக்கினவன் ஆவன். என்றாலுந், தற்பெருமையுஞ் செருக்கும் அவன்பால் மிக்கிருந்தமையால், அவனை யெல்லாரும் வெறுத்து, அவன்மேல் இல்லாத குற்றஞ் சுமத்தி, அவன்பா லிருந்த பெருந்தொகைப் பொருளை யெல்லாம் பிடுங்கப் பார்த்தனர். அதனால் அவன், அயனி லுள்ள 'ஆரதியம்' என்னும் ஊரிற் போய்க் குடியேறி வாழ்ந்து வந்தனன்.

ஈதிங்நனமிருக்கக், காலவர் தலைவனை பிரானது படையிற்பாதி மேற்சொன்ன ஆரதிய ஊரைத் தாக்க வருஞ்செய்தி அதன்கண் உள்ளார்க்கு எட்டியது. அது கேட்ட காமிலியன் உடனே அவ்வூர்த் துரைத்தனத்தா ரிடஞ்சென்று, தான் அவ் லூரைக் காப்பதற்கு முன் நிற்பதை அறிவிக்க, அவர்களும் அதற்கு மகிழ்வுடன் இசைந்து, அவ் லூர்ப்படையை அவன்பால் ஒப்புவிக்க, அவ னும் படைக்கலம் பிடிக்கத்தக்க பொருளுரையெல்லாம் ஒரு மிக்கத் திரட்டிக் கொண்டுபோய், எதிரேறி வந்த காலவர் படையை நள்ளிரவிற் றுக்கி அதனைச் சின்ன பின்னமாகச் சிதற அடித்துச் சவட்டித், தனதுரைக் காத்தான். இவன் செய்த பேராண்மைச்செயல், சிதைவுண்டு சிதறிய உரோமர்

களின் செவிக்கு எட்ட அவர்கள் அதனால் மனக் கிளர்ச்சி மிகப்பெற்றுத், தமக்குக் காமிலியன் படைத் தலைவனாக நிற்க ஒருப்பட்டால், தாம் கவித்தலை மலைக் கோட்டையில் உள்ள தம்மவர்க்கு உதவிசெய்து, திரும்பவும் உரோம் நகரின் பெரும்புகழை மீட்டு நிலைபெறுத்து தல் கூடுமென நினைந்து, காமிலியனுக்குத் தம்முடைய கருத்தையும் வேண்டுகோளையுந் தெரிவித்துத் தூதுவிடுத் தனர். காமிலியன் வணங்காமுடியனும் இறுமாப்புடையனுமாதலால், தான் தனது நகரினின்றும் தூரத்தப்பட்டவனாதலால், உரோம் அரசியற் றலைவரின் உடன்பாடுங் கட்டளையும் இன்றித் தான் அவர்க்குத் தலைவராய் நின்று படைநடாத்துதல் இயலாதென மறுமொழி போக்கினான். உரோம் அரசியற் றலைவர்களோ இப்போது கவித்தலை மலைக் கோட்டையினுள் அடைபட்டிருக்கின்றனர். அவர்கட்கு வெளியேயுள்ள உரோமர்கள் செய்திவிடுத்து அவர்களைத் தமது கருத்துக்கு ஒருப்படுவிக்குமாறு யாநகனம்? கொடிய காலவர்களோ அக் கோட்டையைச் சூழப் படை வீடு கொண்டிருக்கின்றனர்! என் செய்வ யதன்று எல்லாரும் பெரிது தியங்கினர்.

இந் நிலையிற் 'கோமினியன்' என்னும் ஓர் இளைஞன் தம்மவர்க்காகக் கவித்தலை மலைக்கோட்டையி லுள்ளார்பாற் றாது செல்லுதலை மேற்கொண்டான். தான் தைபர்யாற் றின் பாலத்தைக் கடந்துசெல்லக் கூடாவாறு காலவரின் காவலாள் அதனைக் காத்துநின்றால், தான் ஆழம்மிருந்து அகன்ற அவ் வியாற்றை நீந்திசெல்ல வேண்டுமெயென எண்ணி, ஒரு குடியானவனுக்குரிய உடைஉடுத்துத் தான் நீரில் அமிழ்ந்திவிடாமல் மிதத்தற்கு உதவியாகப் பெரிய பெரிய நெட்டித்துண்டுகளை அவ்வுடையின்கீழ் இணைத்துக் கொண்டு, நாள் முழுதும் கால்நடையாகவே நடந்து, இராப்

பொழுதில் அவ் வியாற்றின் அருகுற்றான். தான் முன் எண்ணியவாறே காலவரின் காவலாள் அதன் பாலத்தைக் காத்துநிற்றல் கண்டு அதனை விலகிப் போய்த், தனதுடம் பின் மேற்புறத்தில் நெட்டியொடு பிணைத்த துணியைச் சுற்றிக் கட்டிக்கொண்டு அவ்வியாற்றில் இறங்கி நீர்தியபடியாய்க் கவித்தலை மலையடிவாரத்தண்டை சேர்ந்து கரை பேறினான். அவ் வடிவாரத்தில் விளக்குவெளிச்சங் காணப் பட்ட இடங்களையும், மக்கள் பேசும் ஒலிகேட்கும் இடங்களையும் விழிப்பாக விட்டகன்று, பகைவர் இல்லாத இடமாகத் தோன்றிய அம் மலையின் செங்குத்தான ஒரு பக்கத்தைத் தெரிந்தடைந்தான். அப் பக்கம் மிகவுஞ் செங்குத்தாய் இருந்தமையால் அதனுடு எவருமே ஏறி அம் மலைமேற் செல்லல் முடியாதென்று கருதிக் காலவர் படைஞர் எவரும் அங்கே காவலாக வைக்கப்படவில்லை. மெய்யாகவே அச் செங்குத்தான பக்கம் மேலேற விரும்புவார் எவர்க்கும் பேரச்சத்தை விளைப்பதொன்றாகவே தோன்றியது. ஆனால், தன்னுயிரையும் ஒரு துரும்பாய் எண்ணித், தான் முடிக்கக் கருதிய அருவினையிலேயே கண்ணுங் கருத்தும் உடைய அவ் வாண்மகனுக்கோ அஃ தொரு தடையாய்க் காணப்படவில்லை. அவன் இருள் சூழ்ந்த அவ் விரவில் அம் மலைப்பக்கத்திற் படர்ந்திருந்த படர்கொடிகளின் தண்டுகளையுஞ் சிறு தூறுகளின் வேர்களையுங் கைகளாற் பற்றிக்கொண்டும், பைம்புற்பொழிகளின் அடியிற் காலடிகளை உதைந்துகொண்டுந் தொற்றித் தொற்றி இவர்த்து, அம் மலையுச்சியிற்போய் அக் கோட்டைக் கொத்தளத்தின்மேல் நின்றான். நின்றவனைப் பகைவனென்றோ நண்பனென்றோ அறியாமையால், அங்கிருந்த காவலாளர் விரைந்துபோந்து அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். அங்ஙனஞ் சூழ்ந்தார்க்கு அவன் தன்

பெயரை யெடுத்துச்சொல்லி இலத்தீன் மொழியிற் பேசுவே, ஆறுதிங்களாகத் தம்மவரின் ஒரு புதிய முகத்தை யுங் காணப்பெறும் பட்டினியும் பசியுமாய் அதனுட் கிடந்து மாழ்கிய உரோமர்கள் அவன் முகத்தைக் கண்டும் அவன் தமது தாய்மொழியிற் பேசிய சொற்களைக் கேட்டும் போனவுயிர் மீண்டவர்களாய் அளவிலாக் களிப்பெய்தினர். அங்குள்ளே உறங்கிக்கொண்டிருந்த அரசியற் றலைவர்களுங் கடிதில் எழுப்பப்பட்டு அவன்பால் வந்து குழுமினர். ஆரதியத்தைக் காலவர் வந்து தாக்கினமையுங், காமிலியன் உடனே தம்மூரவரைப் படை திரட்டிக்கொண்டு சென்று அவரை யெதிர்தாக்கி மாய்த்தமையும், இப்போது அரசியற் றலைவர்கள் ஒருங்கிசைந்து அக் காமிலியனைப் படைத்தலை வகை ஏற்படுத்திக் கட்டளை தந்தாற் சிதர்ந்து போன உரோமர்கள் அத்தனை பேரும் அவன்கீழ் ஒருங்குதிருண்டு வந்து பகைவரையழித்துக் கவித்தலை மலைக்கோட்டையை மீட்க முனைந்து நின்றலையும் அவன் சுருக்கமாகவும் அழுத்த மாகவும் அவர்கட்கு எடுத்துரைத்தான். உடனே அவ் வரசியற்றலைவர் அனைவரும் மறுமாற்றம் இன்றி ஒத்து ஒரு முகமாய்க் “காமிலியனையே நம்மவர் எல்லார்க்கும் ஒப்புயர் வில்லாப் படைத் தலைவகைத் தந்தோம்” என்று உறுதி மொழி பகர்ந்தனர். அம் மகிழ்வான செய்தியைப் பெற்றுக் கொண்ட கோமினியன் சிறிதுந் தாழாது அவ்விரவே அம் மலையைவிட்டுப் பெரியதோர் இடர்ப்பாட்டுடன் கீழிறங்கித், தம்மவர்பாற் சென்று அதனை எல்லார்க்கும் பெருங் கிளர்ச்சி யுண்டாகத் தெரிவித்தனன்.

மறுநாட் காலையில், அம் மலையைச் சூழ்ந்திருந்த காலவர்கள் முன்னாள் இரவு செங்குத்தாய் நின்ற அதன் பக்கத்தில் எவரோ ஏறிச் சென்ற அடையாளங்களைக் கண்டார்கள். ஏனென்றால், அங்கங்கே அப் பக்கத்தில் வளர்ந்

திருந்த சிறு தூறுகளும் படர்கொடிகளும் அலைக்கப்பட்டு இடையிடையே முறிந்து காணப்பட்டன ; கற்பாறைகளிற் பிடித்திருந்த பாசிகள் கைகால் உரைசித் தேய்வுண்டிருந்தன ; புதிய உருண்டைக் கற்களும் மண்ணும் மேலிருந்து கீழ் உதிர்ந்து சிதறிக் கிடந்தன. இவ்வடையாளங்களைக் கண்டதுங் காலவர்கட்குச் சினம் மூண்டது. நகர வாழ்க்கையிலிருந்து மென்மையாய் வளர்ந்த ஓர் உரோமன் இருள்செறிந்த அவ்விரவிற் செங்குத்தான அம் மலைப் பக்கத்தே ஏறிச் சென்றனனென்றும், பனிக்கட்டி நிறைந்த மலைக்குவடுகளிலும் இருண்டு ஆழ்ந்த மலைப் பிளவுகளிலும் ஆலங்கட்டிகள் குவிந்த ஆலாப்பு மலைகளிலும் வாழ்க்கை செலுத்தி முரடராய் வளர்ந்த காலவர்கள் அம் மலைமேல் ஏறுதற்குப் பின்வாங்கலாமோவெனப் பிரான்தலைவன் எண்ணினான். பிறகு, தம் மலைவாணரில் மிகவுந் திண்ணியராயுள்ளாரைத் தெரிந்தெடுத்து, நள்ளிராப் பொழுதிற் சிறிதும் அரவம் இன்றி அவர்கள் ஒருவர்பின் நொருவராய் அம் மலைமீதேறி, உரோமரைத் திடுமெனத் தாக்கி, அவர்கட்கு 'வை' யென்னும் ஊரிலிருந்து உதவிப்படை வரும் முன் அவர்கள் அனைவரையும் வெட்டிக் குவித்து வெற்றி கொள்கவென அவன் அவரை ஏவினான்.

அவன் ஏவியபடியே திண்ணிய காலவர்கள் ஒரு சிறிதும் ஓசையுண்டாகாமல் ஏறியதனால், அக் கோட்டையிற் காவலாய் நின்ற நாய்களும் அவரது வருகையினை அறிந்தில. மதின்மேற் காவலாய் நின்ற படைஞ்ஞை பசிக்களைப்பில் உண்டான கடுந் தூக்கத்திற் றன்னைமறந்து கிடந்தான். என்றாலும், “கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப் படார்” என்னும் மூதறிஞர் உரைப்படி, கோட்டையின் உள்ளிருந்த உரோமார்க்கு அங்கிருந்த சிலனையம்மை கோயிலிலிருந்து ஒரு முன்னறிவிப்பு எழுந்தது. அவ்வம்

மைக்கு நேர்ந்துகொண்டு அக்கோயிலில் விட்டுவைத்திருந்த தாராப்பறவைகள் எங்ஙனமோ அவ் வேற்றாட்களின் வருகையை யறிந்து தம் இறக்கைகளை அடித்துக் கொண்டு கத்திக் கெக்கெலிசெய்து பேரொலியை உண்டாக்கின. தாம் கடும்பசியால் வாடிவதற்குங் காலத்தும் உரோமர்கள் அப் பறவைகள் அம்மைக்காக விடப்பட்டனவென்று அன்புடன் கருதி அவற்றைத் தம் உணவுக்காகக் கொல்லாது விட்டுவைத்தமையாலன்றோ அவர்கள் இப்போது அப் பறவையினங்களாற் காக்கப்படுவாராயினர்? அவை செய்த பேரிரைச்சலைக் கேட்டு அங்கே உறங்கிக் கிடந்த உரோமர்கள் உடனே விழித்துக்கொண்டனர். விழித்துக் கொண்டவர்களில் 'மானிலியன்' என்பவனே உற்ற நேரத்தில் முதன்முதல் விரைந்து போந்து, அக் கோட்டையின் புறமதிலில் அப்போதுதான் ஏறிவந்து கால் வைத்த காலவர்களைத் தாக்கினான் ஆவன். முன்னதாக வந்து நின்ற காலவன் ஒருவன் வெட்டுதற்குத் தனது முழுப் படையை ஒங்கிய காலையில், அம் மானிலியன் தன் கைவாளால் அவனது கையைத் துணித்துப், பின்னர் அவனை யும் அச் செங்குத்தான மலைப்பக்கமாய்க் கீழே தள்ளிவிட்டான். வீழ்ந்தவன் பின்னே ஏறிவருங் காலவனையும் அங்ஙனமே தொலைத்தற்கு முனைந்து மானிலியன் அம் மதின்மேற் றணிநின்றான். இதற்குள்ளாகக் கோட்டையி னுள்ளிருந்த படைஞர்கள் அத்தனைபேருங் காலவரை எதிர் தாக்குதற்கு மதிலண்டை வந்துசேர்ந்தார்கள். ஏறிவந்த காலவரெல்லாரும் உடனே கீழ்வீழ்த்தப்பட்டனர். மதின்மேல் தன் காவலிற் கருத்தின்றி உறங்கிய படைஞனையும் உரோமர்கள் உருட்டிக் கீழே தள்ளிவிட்டனர். தனிநின்று காலவரை மதின்மேல் எதிர்த்துத் தொலைத்த மானிலியன் பாற் படைஞரெல்லாரும் நன்றி மிக்கவராய்த் தாம் மிகுத்து

வைத்திருந்த அரிய சிறிது உணவினையும் பருகுநீரினையும் கொணர்ந்து தந்தனர்.

இந் நேரத்திற் கவித்தலை மலைக்கோட்டையிலுள்ளார் நிலை கவலைக்கு இடமாகவேயிருந்தது. கீழர்களிலிருக்குந் தம்மவர்பாலிருந்து தூதுவந்த கோமினியன் இருண்ட அவ் விரவிற்பகைவர்களுக்குத் தப்பித் திரும்பிச் செவ்வனே அவர்களிடம் போய்ச் சேர்த்திருக்கக் கூடுமாவென்று அவரெல்லாரும் ஐயுற்றுக் கலங்கினர். அவன் அச் செங்குத்தான பக்கத்தே ஏறி மேல்வந்த அடையாளத்தைக் கண்டன்றோ காலவரும் அவ் வழியே யேறித் தம்மைத் தாக்க வந்தனரென்று உரோமர்கள் நினைத்தனர்; அதனால் அவன் அவர்களாற் பிடிபட்டிருப்பனெனவே அவர்கள் கருதலாயினர். இங்ஙனம் எல்லாருங் கலங்கிக்கொண்டிருக்கையில் அவர்களுள் ஒருவற்கு ஒரு கனவுதோன்றிற்று. அம் மலைத் தலைக்கோயிலில் உள்ள சிவத்தர் என்னுங் கடவுளின் திருவுருவம் அவன் முன்னே தோன்றியது. தோன்றிய அஃது அவனை நோக்கி, “நீங்கள் எல்லீர்க்கும் உணவாக மிச்சமிருக்கும் கோதுமைமா அவ்வளவும் எடுத்து அப்பமாகச் சுட்டுக், கீழே சூழ்ந்து கொண்டிருக்கும் தங்கள் பகைவர்களின் நடுவே அவ் வப்பங்கள் எல்லாவற்றையும் எறிந்துவிடுங்கள்!” என்று கட்டளையிட்டு மறைந்து போயது. சிறிதிருக்கும் உணவையும் இங்ஙனம் எறிந்துவிடின் எவ்வாறு உயிர்பிழைப்பதென அங்கிருந்த உரோமர் அனைவரும் எண்ணினரேனும், அச் சிவத்தப் பெருமான் இட்டகட்டளையை மீற எவரும் உள்ளந்துணிந்திலர். உயிர் ஒழிந்தாலும் இறைவன் கற்பித்தபடி செய்வதே தக்கதென அவரெல்லாரும் ஒருங்கியைந்து, தம்மிடம் மிச்சமாயிருந்த மாவையெல்லாம் எடுத்துப் பிசைந்து அப்பமாகச் சுட்டுச், சுட்ட அப்பங்களை யெல்லாம் கீழுள்ள

பகைவரது குழுவில் வீசினர். மேலிருந்து கீழ்விழுந்த அவ் வப்பங்களைப், பசியால் வாடிவதங்கித் தத்தளிக்கும் அக் காலவர்கள் விரைந்தெடுத்து உண்டு பசி தீர்ந்ததூர், தமது பசி வருத்தங் கண்டு இரங்கிப் பகைமை பாராது உணவு தந்த அவ் வுரோமர்கள்பால் நன்றியும் அன்பும் இயற்கையாகவே தம்முள்ளத்தே கொள்ளப் பெற்றனர். அதுவேயுமன்றி, அக் காலவர் தலைவனான பிரானுர் தம் மவர் அத்தனை பேர்க்கும் அத்தனை மிகுதியான உணவு தந்த உரோமர்கள் இன்னும் எவ்வளவு மிகுதியான உணவுப் பண்டங்கள் வைத்திருக்கவேண்டும்! அவ்வளவு மிகுந்த உணவு வைத்துக்கொண்டு மலைமேற் கோட்டையில் வலிய ராயிருக்கும் அவர்களைக் கீழே உணவின்றிப் பசித்து வருந் தூர் தம்மவர் தொடர்பாக முற்றுக்கை செய்திருத்தல் பயன் றராதென எண்ணினான். எண்ணி அவர்களுடன் ஒத்துப் போகும் கருத்துடையனாய், அவர்களின் தலைவர்பால் ஒரு தூதுவனை விடுத்தான். அதற்கிசைந்து அவர்கள் சொல் விடுப்பவே, பிரான் அம் மலைமேற் போந்து அத் தலைவரில் ஒருவருடன் அமைதிபேசி, அவர்கள் தனக்கு முந்நூற்று முப்பத்துமூன்று வீசை யெடையுள்ள பொன்னை நிறுத்துத் தந்தால் தான் தம்மவருடன் உரோமருடைய நகரத்தையும் நாட்டையும் விட்டுப் போய்விடுவதாக உறுதிமொழி புகன் றான். அதற்கு அவ் வுரோம் தலைவர் இணங்கவே, காலவர் தம்மிடமிருந்த வீசைக் குண்டுகளைக் கொண்டுவந்தனர். உரோமர்கள் தம்மவர்பாலிருந்து திரட்டிக்கொணர்ந்து தொகுத்த பொற்பணிகள், காலவர் கொணர்ந்த எடையினும் மிகுதியாக இருந்தன. அப் பொற்குவியலைக் கண்ட பிரான் அவ்வளவையுந் தான் கவர்ந்துகொள்ள அவாக் கொண்டு, தூக்குத் தட்டில் எடைகுண்டொடுகூட நிறை மிகுந்த தனது கொடுவாளையும் இட்டான். அதுகண்ட

உரோமர்கள் கேட்ட அளவுக்குமேற் பொன்கொடுக்க இசையோமென மறுக்கக் காலவர்களும் உரோமர்களும் பெருஞ் சீற்றத்துடன் வழக்குப் பேசலாயினர்.

இவர்கள் இவ்வாறு வழக்காடிக் கொண்டிருக்கையிற், கீழிருந்த காலவர் குழாத்திலிருந்து ஒருபெருங் கூக்குரல் மேலெழுந்தது. அதனையடுத்துக், காமிலியனைத் தலைவனாகக் கொண்டு உரோமரது பெரும்படையொன்று மலை மேற்பாட்டையில் ஏறிவந்தது. அதனைக் கண்டதும் அக் கவித்தலை மலைக்கோட்டையி லிருந்த உரோம ரனைவரும் பெருங்களிப்பும் பெருங்கிளர்ச்சியும் உடையதாகி, அங்கே தாங்கொணர்ந்து குவித்த பொற்றிரளையெல்லாம் மீண்டுந் தமது களஞ்சியத்திற் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பிக்கும்படி தம்மவர்க்குப் பணித்தனர். அவர்களின் தலைவரும் பிரானை நோக்கி, “உரோமர்கள் தமது நாட்டை இரும்பினாற் காப்பவரேயல்லாற் பொன்னினாற் காப்பவரல்லர்” என்று ஆண்மையுடன் கூறினர். அதுகேட்ட பிரான், “செய்து கொண்ட உடன்படிக்கையில் வழுவிக்கொடுக்க இசைந்த பொன்னைக் கொடாது மறுத்தல் நம்பிக்கைக்கு மாறு அன்றோ?” என வினவினான். உரோமரைப் படை திரட்டி வந்த காமிலியன், யான் இல்லாத வேளையிற் செய்த உடன்படிக்கை செல்லாது; எவரும் அது செய்தற்குரியரல்லர்.” என வற்புறுத்திக் கூவினான். அதனாற், காலவர்க்கும் உரோமர்க்கும் போர் மூண்டது. உரோமரது படைஞர் நாற்பதினாயிரம்பேர் மேலுக்குமேல் வந்தமையாற், பசியாலும் நோயாலும் மெலிந்த தன் படைஞர் அத்துணைப் பெரிய படையை எதிர்த்தல் இயலாதென்று கண்ட பிரான் தன் காலவர் கூட்டத்தை யழைத்துக்கொண்டு மதுநாள் விடியற்காலையிலேயே உரோம் நகரைவிட்டுப் பின்னிடெந்து ஆனாற், காமிலியன் அவனையும் அவன் படை

ஞரையும் விடாது பின்றொடர்ந்து தாக்கி, உரோமிலிருந்து எட்டுக் கல் வரையிற் காலவர்களைக் கொன்று குவித்துப் பெருவென்றி யெய்தினான்.

கொடியரான காலவரது படையெடுப்பினால் ஒளி யிழந்த உரோம் நகரும் நாடும், அப் பேரிருள் ஒழிந்தபின் முன்போற் பேரொளி மிகுந்து துலங்கலாயிற்று. அப் பேரிடுக்கண் நேர்ந்த காலத்திற் செயற்கருஞ் செயல் செய்த அலுவினியன், பேவியன்றூர்சன், கோமினியன், மானிலி யன், காமிலியன் என்னும் அருந்திறலாளர்க் கெல்லாம் உரோமர்கள் பெருஞ்சிறப்புகள் செய்து அவர்களைப் பெரிது கொண்டாடினர் என்பது.

உஉ. ஆயிரத்துத்தொளாயிர ஆண்டுகளுங், முன் திருவள்ளுவர் காலத்திருந்த மேல்நாட்டாசிரியர் செனீகரின் அறிவுமொழிகள்

பலகாலங் காற்றினால் அலைக்கப்படாத எத்தகைய மரமும் வலுவாய் உறுதியாய் நிலைப்பதில்லை; ஆனால், அடுத்தடுத்துக் காற்றினால் அசைக்கப்படும் மரமோ உரம் ஏறப் பெற்று நிலத்திலே அழுத்தமாக வேர் ஊன்றுகின்றது. நாற்புறமும் அடைப்பாக உள்ள பள்ளத்தாக்குகளில் வளரும் மரங்கள் எளிதிலே முறிந்துவிடும் இயல்பின. ஆகவே, அச்சத்துக்கு ஏதுவான நிகழ்ச்சிகளின் நடுவே உயிர்வாழப் பெறுவதே நல்லோன் ஒருவனுக்கு நன்மையை அளிக்கின்றது; ஏனென்றால், அவற்றின் நடுவிருந்து பழகப் பழக அவன் அஞ்சாநெஞ்சினன் ஆகின்றான். மேலும், எந்தத் துன்பத்தையுந் துன்பமாகக் கருதாமையிலிருந்து, எத்தகைய இடர்வரினும் அதனைப் பொறுக்கவுங் கற்றுக் கொள்கின்றான்.

இறப்பில்லாக் கடவுள் நமதுள்ளத்தைத் தாற்றுக் கோல் இட்டு எழுப்புவது போல் வருவிக்கும் இடர்களைக் கண்டு வெருக் கொளாதேயுங்கள் ! ஏனென்றால், தீதுவருங் காலத்திலே தான் ஒருவனது உள்ளத்தின் நன்மை புலனாகின்றது.

நிறைந்த ஐம்பொறி யின்பத்திற் சிக்கி அறிவுமயங்கி யிருப்பவர்களை நல்வினையற்றவர்க ளென்றே சொல்லல் வேண்டும்; ஏனெனில், அவர்கள் அவ் வின்ப வயப்பட்டு அறிவின் சுருசுருப் பிழந்து அதன்கண் ஆழ்ந்து விடுகின்ற னரல்லரோ? அத் தன்மையினுர்க்கு ஏதேனும் இடர்வரின் அவர் அதனைத் தாங்கார். மெல்லிய கழுத்துடையது நுகத் தடியைத் தாங்குமோ?

கடவுள் தாம் அன்பு பாராட்டும் அடியார்களைப் பல் வகை அல்லல்களிற் படுப்பிக்குமாற்றால், அவர்களைப் பழக்கி உரமேற்றி உறுதிப் படுத்துகின்றார்.

மறைத்திரு. மறைமலையடிகளார்

எழுதிய

சிறுவர்க்கான செந்தமிழ்

முற்றம்.

**மறைமலையடிகளாரின்
தணிச் செந்தமிழ் நூல்கள்**

ரூ.. காசு

சாகுந்தல நாடகம்		
விளக்க உரைக் குறிப்புக்களுடன்	25	
கலிக்காக்கட்டு	25	
சாகுந்தல நாடக ஆராய்ச்சி	50	
இளைஞர்க்கான இன்றமிழ்	50	
கலிக்காக்கட்டு	25	
மரணத்தின்மீன் மனிதர்நிலை	25	
தமிழர் மதம்	5	00
திருவொற்றிமுருகர் மும்மணிக்கோவையுரை	5	00
சிந்தனைக் கட்டுரைகள்	2	00
முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை	2	00
பழந்தமிழ்க் கொள்கையே சைவசமயம்	2	50
சைவசித்தாந்த ஞானபோதம்	4	00
குமுதவல்லி நாகநாட்டரசி	4	00
தொலைவினுணர்தல்	4	00
சோமசுந்தரக் காஞ்சியாக்கம்	1	50
பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரை	2	00
கலிக்காக்கட்டு	2	75
கோகிலரம்பாள் கடிதங்கள்	6	00
சிறுவர்க்கான செந்தமிழ்	2	25
கலிக்காக்கட்டு	3	00
முற்காலிற்காலைத் தமிழ்ப் புலவோர்	2	25
சோமசுந்தர நாயகர் வரலாறு	1	50
வேளாளர் நாகரிகம்	2	00